

ການຮຽນ ແລະ ການສອນ:

ການບັນລຸຄຸນນະພາບການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ບົດສັງລວມ

United Nations
Educational, Scientific and
Cultural Organization

ການຮຽນ ແລະ ການສອນ:

ການປັບລູກູນນະພາບການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ບົດສັງລວມ

UNESCO
Publishing

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ແມ່ນບົດພິມທີ່ເປັນເອກະລາດພາຍໃຕ້ການອຸປະຖຳຂອງອົງການອຸຍແນດສະໂກໃນນາມຄະນາຍາດສາກົນ. ນີ້ແມ່ນ
ຜົນງານທີ່ໄດ້ມາຈາກການຮ່ວມແຮງຮ່ວມໃຈຂອງບັນດາສະມາຊິກທີ່ມາຈາກຂຽນບົດລາຍງານ ແລະບັນດາບຸກຄົນ, ອົງການ, ສະຖາບັນ
ແລະລັດຖະບານຂອງປະເທດຕ່າງໆ.

ຜູ້ທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ແລະການສະເໜີບັນດາຂໍ້ມູນໃນບົດພິມນີ້ບໍ່ໄດ້ອອກມາຈາກຄວາມຄິດຄວາມເຫັນອັນໃດໃນສ່ວນຂອງອົງການອຸຍແນດສະໂກ
ທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງສະຖານະພາບດ້ານກົດໝາຍຂອງປະເທດ, ເຂດນໍ້າແດນດິນ, ເມືອງຫຼືພື້ນທີ່ໃດໜຶ່ງ, ຫຼືອໍານາດການປົກຄອງ ຫຼື ຈາກຄວາມຄິດ
ເຫັນທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງກາບໍ່ໃຫ້ຂໍ້ຈຳກັດທາງດ້ານພິມແດນຫຼື ເຂດແດນ.

ທີ່ມາງານບົດລາຍງານການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການຄັດເລືອກ ແລະສະເໜີຄວາມເປັນຈິງທີ່ບັນຈຸໄວ້
ໃນປຶ້ມຫຼືວິດີໂອ ແລະ ລວມເຖິງບົດຄວາມເຫັນພ້ອມ, ຊຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຈະເປັນຄວາມຄິດຄວາມເຫັນມາຈາກອົງການອຸຍແນດສະໂກ ແລະ
ອົງກອນບໍ່ໄດ້ຮ່ວມກະທຳນຳ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບທັງໝົດຕໍ່ທັດສະນະ ແລະ ແນວຄວາມຄິດທີ່ສະແດງອອກໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ເປັນ
ຂອງຜູ້ອໍານວຍການ.

ທີ່ມາງານບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ
ຜູ້ອໍານວຍການ: ພອລລິນ ໂຣສ
ກວາເມເອັດຢິມໂປງ, ມານອສແອນໂຕນີນິສ, ມາເຕີລິນແບລີ, ນິໂຄລເບລລາ, ອິຣິນເຊັມເມີຣີ, ມາໂຄສເດວປຣາໂຕ,
ນິຣານໂກເຊເລັກຊີບລອງຊີ, ໂຈແອນນາຣາມາ, ເຄດເທີຣິນເຈຍ, ແອນດຣູຈອນສະຕັນ, ຝຣັງຊິວເລີຄຣິກ, ອາລາສແດແມັກວິວລຽມ,
ໂຄລດິນມຸກີຊວາ, ຈູດິທແຣນເດຣນາໂຕອາວິນາ, ເຄດເຣດແມນ, ມາເຣຍໂຣຈໂນບ-ເປຕິຕ, ມາຕິນາຊີເມກີ,
ອິມິລີຊັບເດັນແລະແອສມາຊູໄປຣິ.

ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ແມ່ນບົດລາຍງານປະຈຳປີທີ່ເປັນເອກະລາດ. ໄດ້ຮັບການອໍານວຍຄວາມສະດວກ ແລະ
ສະໜັບສະໜູນໂດຍອົງການອຸຍແນດສະໂກ.

ສໍາລັບຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມສໍາລັບບົດລາຍງານ, ເຊີນຕິດຕໍ່:
EFA Global Monitoring Report team
c/o UNESCO, 7, place de Fontenoy
75352 Paris 07 SP, France
Email: efareport@unesco.org
Tel.: +33 1 45 68 07 41
www.efareport.unesco.org

ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນທີ່ຜ່ານມາ
2012. ຊາວໜຸ່ມແລະທັກສະ:
ນໍາໃຊ້ການສຶກສາເພື່ອປະກອບອາຊີບ
2011. ວິກິດການເຊື່ອງຊ້ອນ:
ຄວາມຂັດແຍ້ງດ້ວຍອາວຸດແລະການສຶກສາ
2010. ການເຂົ້າເຖິງຜູ້ຮຽນໂອກາດ
2009. ເອົາຊະນະກັບຄວາມບໍ່ມີຄຸນນະພາບ:
ເປັນຫຍັງການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງຈຶ່ງເປັນບັນຫາສໍາຄັນ

2008. ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໃນປີ 2015:
ພວກເຮົາຈະສາມາດປັນລູໄດ້ບໍ່?
2007. ການວາງພື້ນຖານທີ່ເຂັ້ມແຂງ:
ເດັກກ່ອນໄວຮຽນ ແລະ ການສຶກສາ
2006. ການຮູ້ທັງສີຕະຫຼອດຊີວິດ
2005. ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ-ຄວາມຈໍາເປັນດ້ານຄຸນນະພາບ
2003/4. ຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍແລະການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ
2002. ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໂລກຂອງເຮົາໄດ້ຖືກທົດທາງແລ້ວບໍ່?

ຄວາມຜິດພາດຫຼືຕົວໜັງສືທີ່ຂາດຫາຍຈາກການພິມຈະໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃນເວີຊັນອອນລາຍທີ່ www.efareport.unesco.org.

© UNESCO, 2014
All rights reserved
First edition
Published in 2014 by the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
7, Place de Fontenoy, 75352 Paris 07 SP, France

Cover photo by Poulomi Basu
Graphic design by FHI 360
Layout by FHI 360 (English) and Diamond Translation Centre (Lao)

Library of Congress Cataloging in Publication Data
Data available
Typeset by UNESCO

THA/DOC/APL/14/008

ED.2013/WS/29

ຄຳນຳ

ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນສະບັບທີ 11 ນີ້ໃຫ້ຂໍ້ມູນແຕ່ລະໄລຍະກ່ຽວກັບຄວາມຄືບໜ້າທີ່ບັນດາປະເທດຕ່າງໆກຳລັງມຸ່ງສູ່ເປົ້າໝາຍການສຶກສາໂລກທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນໃນປີ 2000. ມັນຍັງສ້າງເງື່ອນໄຂທີ່ສຳຄັນຕໍ່ການບັນຈຸການສຶກສາເຂົ້າໃນຫົວໃຈຫຼັກຂອງແຜນວຽກງານການພັດທະນາໃນທົ່ວໂລກພາຍຫຼັງປີ 2015. ໃນປີ 2008, ບົດລາຍງານການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໄດ້ຖາມວ່າພວກເຮົາຈະສາມາດບັນລຸມັນໄດ້ບໍ່? ຍັງອີກ 2 ປີ ກ່ອນຈະຮອດປີ 2015, ບົດລາຍງານນີ້ອະທິບາຍໄວ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າພວກເຮົາຈະບໍ່ບັນລຸ.

ເດັກນ້ອຍ 57 ລ້ານຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ຮຳຮຽນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ. ການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ວິກິດການ - ຄຸນນະພາບການສຶກສາທີ່ຕໍ່າເຮັດໃຫ້ການຮຽນຮູ້ຖອຍຫຼັງບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກຮຽນທີ່ສາມາດເຂົ້າຮຽນໃນໂຮງຮຽນແລ້ວກໍຕາມ. ໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງນັກຮຽນໃນເກນອາຍຸທີ່ຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມບໍ່ໄດ້ຮຽນການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະເຂົ້າມາຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນແລ້ວກໍຕາມ. ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຮົາ, ບົດລາຍງານນີ້ຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ລັດຖະບານພິມທະວິສະໜອງການຮຽນຮູ້ທີ່ພຽງພໍໃຫ້ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດການສຶກສາບໍ່ວ່າຈະມາຈາກຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ, ບໍ່ຈຳແນກເພດ, ບັນຫາທີ່ພັກພາອາໃສ ຫຼື ປັດໃຈອື່ນໆ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ມີລະບົບການສຶກສາດີເທົ່ານັ້ນຄູກໍຕ້ອງສອນເກັ່ງນຳ. ການໄຂກະແຈຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນຂອງຄູແມ່ນສຳຄັນເພື່ອສົ່ງເສີມການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ມີຫຼັກຖານທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າຄຸນນະພາບການສຶກສາໄດ້ຮັບການປັບປຸງເມື່ອຄູໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ - ມັນຈະເສື່ອມຖອຍລົງຖ້າຫາກຄູບໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ, ຊຶ່ງຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ຄວາມຮູ້ທັງສີຂອງໄວໜຸ່ມຢູ່ໃນລະດັບທີ່ໜ້າຕົກໃຈຕັ້ງໄດ້ຍິກໃຫ້ເຫັນໃນບົດລາຍງານນີ້.

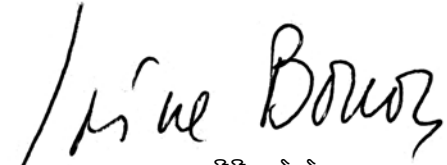
ລັດຖະບານຕ້ອງຮັບພະນັກງານຄູເພີ່ມ 1.6 ລ້ານຄົນເພື່ອໃຫ້ບັນລຸການສຶກສາລະດັບປະຖົມຖ້ວນໜ້າພາຍໃນປີ 2015. ບົດລາຍງານນີ້ໄດ້ລະບຸສີຍຸດທະສາດເພື່ອສະໜອງຄູສອນດີທີ່ສຸດເພື່ອໃຫ້ນັກຮຽນໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ກ່ອນອື່ນໝົດ, ຕ້ອງຄິດເລືອກເອົາຄູສອນທີ່ແທດເໝາະກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍຂອງນັກຮຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະສອນ. ຍຸດທະສາດທີ່ສອງ, ຄູຕ້ອງໄດ້ຝຶກອົບຮົມເພື່ອຊ່ວຍນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນໂດຍເລີ່ມຈາກຊັ້ນຮຽນນ້ອຍໆ. ຍຸດທະສາດທີ່ສາມ, ວາງເປົ້າໝາຍເພື່ອຂ້າມຜ່ານກັບຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມກັນໃນການຮຽນຮູ້ດ້ວຍການເຄື່ອນຍ້າຍຄູທີ່ສອນເກັ່ງລົງພື້ນທີ່ທີ່ມີຄວາມທ້າທາຍໃນທຸກພາກຂອງປະເທດ. ຍຸດທະສາດສູດທ້າຍ, ລັດຖະບານຕ້ອງສະໜອງນະໂຍບາຍທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ແກ່ຄູເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຍັງຍຶດຖືວິຊາຊີບຄູຢູ່ແລະ ຮັບປະກັນໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກໆຄົນໄດ້ຮຳຮຽນບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບການໃດກໍຕາມ.

ແຕ່ວ່າຄູບໍ່ສາມາດທີ່ຈະແບກຫາບຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ບົດລາຍງານນີ້ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຄູຍັງບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດສ້ອງແສງເຖິງເນື້ອຫາທີ່ຖືກຕ້ອງພ້ອມທັງຫຼັກສູດການສອນທີ່ອອກແບບດີແລະຕ້ອງມີຍຸດທະສາດໃນການປະເມີນເພື່ອປັບປຸງການຮຽນແລະການສອນນຳດ້ວຍ.

ການປ່ຽນແປງນະໂຍບາຍເຫຼົ່ານີ້ມີມູນຄ່າ. ຍ້ອນເຫດຜົນນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການເຫັນໄດ້ເຖິງການປ່ຽນແປງໃນການສະໜອງທຶນ. ທຶນສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານໃນປະຈຸບັນຂາດຈົບປະມານ 26 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີໃນຂະນະດຽວກັນການສະໜັບສະໜູນກໍຄ່ອຍໆຫຼຸດລົງ. ມາຮອດຈຸດນີ້, ລັດຖະບານບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນການລົງທຶນໃນການສຶກສາ-ຫຼືຜູ້ສະໜັບສະໜູນກໍບໍ່ຄວນທີ່ຈະຫຼຸດທຶນສະໜັບສະໜູນຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້. ນີ້ເປັນການຮຽກຮ້ອງເພື່ອການສຳຫຼວດວິທີທາງໃໝ່ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ທຶນຕາມຄວາມຕ້ອງການທີ່ຮີບດ່ວນ.

ພວກເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ຈາກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນງານຂອງການພັດທະນາແບບຍືນຍົງໃຫມ່ຂອງໂລກພາຍຫຼັງປີ 2015. ດັ່ງທີ່ບົດລາຍງານນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ, ການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ແລະການຮຽນຮູ້ທີ່ເທົ່າທຽມກັນຕ້ອງຢູ່ໃຈກາງຂອງເປົ້າໝາຍການສຶກສາໃນອະນາຄົດ. ພວກເຮົາຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ເດັກ ແລະ ໄວໜຸ່ມທຸກຄົນໄດ້ຮັບການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານແລະມີ ໂອກາດໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະເຊື່ອມຕໍ່ທີ່ຈຳເປັນເພື່ອກາຍມາເປັນພົນລະເມືອງໂລກ. ພວກເຮົາຕ້ອງຕັ້ງເປົ້າໝາຍທີ່ຈະແຈ້ງ ແລະສາມາດປະເມີນໄດ້ ເພື່ອການຕິດຕາມ ແລະກວດກາຊຶ່ງມັນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ແລະຜູ້ອື່ນໆເຊັ່ນຜູ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເພື່ອຫຼຸດຊ່ອງຫວ່າງທີ່ຍັງຄ້າງຄາ.

ພວກເຮົາກຳລັງມຸ່ງໜ້າສູ່ປີ 2015 ແລະ ກຳລັງຈັດແຜນງານໃໝ່ໃນການຕິດຕາມ, ລັດຖະບານຕ້ອງໄດ້ລົງທຶນໃນຂະແໜງການສຶກສາ ໃນຖານະທີ່ເປັນຕົວເລັ່ງຂອງການພັດທະນາໃນທຸກພາກສ່ວນຂອງສັງຄົມໃນບົດລາຍງານນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ການສຶກສາສາມາດເຮັດໃຫ້ມີບາດກ້າວຂະຫຍາຍຕົວແບບຍືນຍົງໄດ້ ໃນທຸກເປົ້າໝາຍຂອງການພັດທະນາ. ໃຫ້ການສຶກສາແກ່ຜູ້ເປັນແມ່ແມ່ນການໃຫ້ອຳນາດແກ່ຜູ້ຍິງ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃຫ້ການສຶກສາແກ່ຊຸມຊົນແມ່ນການຫັນປ່ຽນສັງຄົມ ແລະ ເສີມສ້າງເສດຖະກິດ. ນີ້ແມ່ນຂໍ້ຄວາມຈາກບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້.

ອີຣີນາ ໂບໂກວາ
 ຜູ້ອຳນວຍການໃຫຍ່ອົງການອຸຍແນດສະໂກ

ບົດເປີດຫົວເລື່ອງ

ວັນກຳນົດເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນຍັງເຫຼືອບໍ່ຮອດສອງປີ, ເປັນທີ່ຈະແຈ້ງວ່າ ເຖິງຈະມີຄວາມຄືບໜ້າໃນທົດສະວັດໜຶ່ງ ທີ່ຜ່ານມາ ແລ້ວກໍຕາມຍັງບໍ່ມີແມ້ແຕ່ເປົ້າໝາຍດຽວທີ່ຈະສາມາດບັນລຸໃນທົ່ວໂລກພາຍໃນປີ 2015. ໃນປີນີ້ ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໄດ້ເນັ້ນສະພາບການຢ່າງຈະແຈ້ງ ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດ ຍັງສືບຕໍ່ໄດ້ຮັບປະຕິເສດໂອກາດໄດ້ຮັບການສຶກສາໃນທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ. ຢ່າງໃດກໍຕາມມັນຍັງບໍ່ຊ້າເກີນໄປທີ່ຈະເລັ່ງຄວາມຄືບໜ້າໃນໄລຍະສຸດທ້າຍ ແລະມັນສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງປະຕິບັດແຜນງານການສຶກສາ ພາຍຫຼັງປີ 2015 ຢ່າງແຂງແຮງໃນທົ່ວໂລກ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາວຽກງານທີ່ຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດໃນຂະນະດຽວກັນກໍປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍໃໝ່ໆ. ເປົ້າໝາຍການສຶກສາພາຍຫຼັງປີ 2015 ຈະສາມາດບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍຖ້າມີຄວາມຊັດເຈນ, ສາມາດປະເມີນເປົ້າໝາຍໄດ້ ພ້ອມເຮັດຕາມຕົວຊີ້ບອກທີ່ບໍ່ມີການປະອັນໃດໜຶ່ງໄວ້ ແລະ ຄວນມີການວາງເປົ້າໝາຍທາງດ້ານການເງິນໃນຂະແໜງການສຶກສາໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ.

ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໃນປີ 2013/4 ໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສາມພາກ. ພາກທີ 1 ໃຫ້ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຄວາມຄືບໜ້າຕໍ່ຫົກເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ. ພາກທີ 2 ນຳສະເໜີຫຼັກຖານທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມຄືບໜ້າໃນການສຶກສາແມ່ນບັນຫາສຳຄັນເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍການພັດທະນາພາຍຫຼັງປີ 2015. ພາກທີ 3 ວາງຈຸດສຸມກ່ຽວກັບຄວາມສຳຄັນຂອງການປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃຫ້ເຄັ່ງຄັດເພື່ອໄຂຄວາມສາມາດບົ່ມຊ້ອນຂອງຄູຊຸກຍູ້ໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດແກ້ໄຂວິກິດການໃນການຮຽນຮູ້ໃນທົ່ວໂລກ.

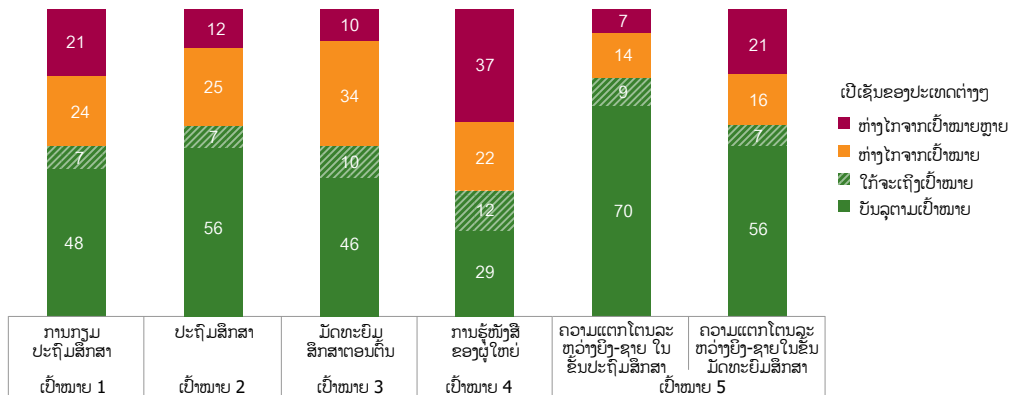
ຂໍ້ຄວາມສຳຄັນ

- **ເປົ້າໝາຍ 1:** ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມີການພັດທະນາແລ້ວກໍຕາມ, ຍັງມີເດັກນ້ອຍຫຼາຍໆຄົນຍັງບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ ແລະການດູແລເດັກກອນໄວຮຽນ. ໃນປີ 2012, ຈຳນວນເດັກນ້ອຍ 25% ອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີຍັງຄົງທົນທຸກຈາກສະພາວະຂາດສານອາຫານ. ໃນປີ 2011, ຈຳນວນເດັກນ້ອຍປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າຮຽນກຽມປະຖົມ ແລະ ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາກວມເອົາ 18%.
- **ເປົ້າໝາຍ 2:** ການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມຖວນໜ້າເບິ່ງຄືວ່າຍັງທ່າງໄກຈາກເສັ້ນທີ່ວາງໄວ້ຫຼາຍ. ຈຳນວນເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນໜັງສືມີຢູ່ 57 ລ້ານຄົນໃນປີ 2011, ຈຳນວນເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເດັກແມ່ນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີຜົນກະທົບຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງ. ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ມີພຽງ 23% ຂອງຈຳນວນເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກໃນຊຸມນະບົດສຳເລັດຂັ້ນປະຖົມສຶກສາໃນທ້າຍທົດສະວັດນີ້. ຖ້າແນວໂນມມີການສືບຕໍ່ໃນພາກພື້ນ, ເດັກຊາຍທີ່ຮຽນທີ່ສຸດຈະສາມາດບັນລຸການເຂົ້າໃນຂັ້ນປະຖົມຖວນໜ້າສຳເລັດໃນປີ 2021, ແຕ່ວ່າ ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຈະບໍ່ສາມາດນຳເດັກຊາຍໄດ້ຈົນກວ່າຈະຮອດປີ 2086.
- **ເປົ້າໝາຍ 3:** ເດັກໄວໜຸ່ມຫຼາຍໆຄົນຍັງຂາດທັກສະຂັ້ນພື້ນຖານຈາກຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ. ໃນປີ 2011, ຈຳນວນເດັກໄວໜຸ່ມ 69 ລ້ານຄົນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະການປັບປຸງຈຳນວນຕົວເລກນີ້ຍັງມີໜ້ອຍນັບແຕ່ປີ 2004. ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ມີພຽງ 37% ຂອງຈຳນວນເດັກໄວໜຸ່ມໄດ້ສຳເລັດມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນຊຶ່ງ ໃນນັ້ນ 14% ແມ່ນຜູ້ທີ່ທຸກຍາກ. ມີແນວໂນມວ່າ, ຜູ້ຍິງທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທຸກຍາກໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ ແມ່ນຍັງພຽງຄາດຫວັງວ່າຈະບັນລຸການສຶກສາຂັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນໃນປີ 2111.
- **ເປົ້າໝາຍ 4:** ການພັດທະນາຄວາມຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າຫຍັງຫຼາຍ. ໃນປີ 2011, ຈຳນວນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືແມ່ນ 774 ລ້ານຄົນ, ມີພຽງແຕ່ 1% ຫຼຸດລົງນັບແຕ່ປີ 2000. ຄາດວ່າຈຳນວນຕົວເລກນີ້ຈະຫຼຸດລົງເຖິງ 743 ລ້ານຄົນພາຍໃນປີ 2015. ເກືອບ ສອງສ່ວນສາມຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືແມ່ນຜູ້ຍິງ. ຈຳນວນຜູ້ຍິງທີ່ທຸກຍາກໃນປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາອາດຈະບໍ່ບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍການຮູ້ໜັງສືຈົນກວ່າຈະຮອດປີ 2072.
- **ເປົ້າໝາຍ 5:** ຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍຍັງຄົງມີໃນຫຼາຍໆປະເທດ. ເຖິງແມ່ນ ໄດ້ວາງແຜນໄວ້ວ່າຄວາມເທົ່າທຽມທາງເພດຕ້ອງບັນລຸໃນປີ 2005, ແຕ່ໃນປີ 2011 ມີພຽງ 60% ຂອງປະເທດໃນໂລກສາມາດບັນລຸເປົ້າໝາຍ ດັ່ງກ່າວໃນຂັ້ນປະຖົມ ແລະ 38% ໃນຂັ້ນມັດທະຍົມ.
- **ເປົ້າໝາຍ 6:** ຄຸນນະພາບການສຶກສາຕໍ່າໜ້າເຖິງຈຳນວນເດັກລ້ານກວ່າຄົນບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຄວາມຮູ້ຂັ້ນພື້ນຖານ. ເດັກປະມານ 250 ລ້ານຄົນບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະພື້ນຖານ ເຖິງແມ່ນວ່າຈຳນວນເຄິ່ງໜຶ່ງໄດ້ໃຊ້ເວລາຢ່າງຕໍ່າ 4 ປີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນກໍຕາມ. ຂໍ້ຜິດພາດນີ້ໄດ້ສ້າງມູນຄ່າໃນແຕ່ລະປີປະມານ 129 ຕື້ໂດລາ. ການລົງທຶນໃນການສຶກສາຄູແມ່ນຂອດສຳຄັນ: ປະມານໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງປະເທດໃນໂລກ, ມີຄູຂັ້ນປະຖົມໜ້ອຍກວ່າ 75% ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຕາມມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດ ແລະໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງປະເທດໃນໂລກພົບກັບບັນຫາໃນການຝຶກອົບຮົມຄູປະຈຳການຊຶ່ງມີຄວາມທ້າທາຍກວ່າການເປີດຮັບ ແລະຝຶກອົບຮົມຄູໃໝ່.

ພາກທີ 1: ການຕິດຕາມເປົ້າໝາຍ ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ນັບແຕ່ຂອບແຜນງານຂອງການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນປີ 2000, ບັນດາປະເທດຕ່າງໆກໍໄດ້ສ້າງຄວາມ ກ້າວໜ້າຕໍ່ເປົ້າໝາຍດັ່ງກ່າວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມຍັງມີຫຼາຍປະເທດທີ່ຍັງຫ່າງໄກຈາກເປົ້າໝາຍໃນປີ 2015 (ຮູບທີ 1).

ຮູບທີ 1: ພາຍໃນປີ 2015, ມີຫຼາຍປະເທດຍັງບໍ່ສາມາດສຳເລັດເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ຈຳນວນເປີເຊັນຂອງແຕ່ລະປະເທດໄດ້ວາງແຜນໄວ້ທີ່ຈະໃຫ້ບັນລຸຕາມເຄື່ອງໝາຍກ່ຽວກັບ 5 ເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໃນປີ 2015.

ໝາຍເຫດ: ປະເທດຕ່າງໆໄດ້ຖືກປະເມີນການບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍຖ້າປະເທດໃດໜຶ່ງໄດ້ບັນລຸການກຽມປະຖົມສຶກສາດ້ວຍອັດຕາເຂົ້າຮຽນທັງໝົດ80% (ເປົ້າໝາຍ1); ປະຖົມສຶກສາບໍ່ບໍ່ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນສຸດທີ97% (ເປົ້າໝາຍ 2); ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນບໍ່ອັດຕາການເຂົ້າຮຽນສຸດທີໄດ້97% (ເປົ້າໝາຍ 3); ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່97% (ເປົ້າໝາຍ 4); ຕັດສະນີຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍໄດ້ໃນລະຫວ່າງ 0.97 ແລະ 1.03 ໃນຂັ້ນປະຖົມ ແລະມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນຕາມລຳດັບ (ເປົ້າໝາຍ 5); ການວິເຄາະຂໍ້ມູນໄດ້ດຳເນີນຕາມອະນຸກຸ່ມຂອງປະເທດຕ່າງໆ ເພື່ອວິເຄາະຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການວາງແຜນ; ຍ້ອນແນວນັ້ນມັນຈຶ່ງໄດ້ກວມເອົາສອງສາມປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນແລ້ວໃນປີ 1999 ຫຼື 2011. ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ບຣັນໂຟທ໌ (2013).

ເປົ້າໝາຍ 1: ການສຶກສາ ແລະ ການດູແລເດັກກ່ອນໄວຮຽນ

ການສ້າງພື້ນຖານຊີວິດເດັກໃນໜຶ່ງພັນມື້ທຳອິດ, ເລີ່ມຈາກການຕັ້ງທ້ອງ ຫາສອງປີ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ສຸຂະພາບທີ່ສົມບູນໃນອະນາຄົດ. ຍ້ອນແນວນັ້ນບັນດາຄອບຄົວຄວນເຂົ້າເຖິງການດູແລສຸຂະພາບທີ່ເໝາະ ສົມພ້ອມທັງສົ່ງເສີມການໃຫ້ທາງເລືອກທີ່ດີແກ່ແມ່ ແລະ ລູກນ້ອຍ. ພ້ອມດຽວກັນນີ້ການເຂົ້າເຖິງໂພຊະນາການທີ່ດີຍັງພັດທະນາລະບົບພູມ ຄຸ້ມກັນໃຫ້ແກ່ເດັກ ແລະຄວາມສາມາດໃນການຮັບຮູ້ທີ່ພວກເຂົາຈຳເປັນ ຕ້ອງໃຊ້ເພື່ອການຮຳຮຽນ.

ເຖິງຈະມີຄວາມຄືບໜ້າແຕ່ຈຳນວນຕົວເລກຂອງເດັກທີ່ທົນທຸກທໍລະ ມານຈາກບັນຫາສຸຂະພາບຍັງມີຫຼາຍ: ການຕາຍຂອງເດັກທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າ ກວ່າ 5 ປີ ຫຼຸດລົງເຖິງ 48% ຈາກປີ 1990 ຫາປີ 2012 ນອກຈາກນີ້ ຈຳນວນເດັກ 6.6 ລ້ານຄົນຍັງຕາຍກ່ອນອາຍຸຮອດ 5 ປີໃນປີ 2012.

ຄວາມຄືບໜ້າໄດ້ລ່າຊ້າ. ໃນ 43 ປະເທດ, ຈຳນວນເດັກຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ ໃນສິບຕາຍກ່ອນອາຍຸຮອດ 5 ປີໃນປີ 2000. ຖ້າອັດຕາການຕາຍ ຂອງເດັກຫຼຸດລົງໃນແຕ່ລະປີພາຍໃນ 43 ປະເທດລະຫວ່າງປີ 2000 ແລະປີ 2011, ການວາງແຜນຮອດປີ 2015, ມີພຽງແປດປະເທດ ຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍຫຼຸດຜ່ອນການຕາຍຂອງເດັກ ສອງສ່ວນສາມຈາກ ລະດັບການຕາຍຂອງເດັກໃນປີ 1990. ບາງປະເທດທີ່ທຸກຍາກໄດ້ລົງ ທຶນໃນການສຶກສາເດັກກ່ອນໄວຮຽນລວມທັງບັງກາເດດ ແລະ ຕີມໍ ແລສເຕທີ່ ໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນການຕາຍຂອງເດັກຢ່າງໜ້ອຍສອງສ່ວນສາມ ກ່ອນມີເປົ້າໝາຍ.

ຄວາມຄືບໜ້າໃນການປັບປຸງໂພຊະນາການເດັກສາມາດດີຂຶ້ນ. ຮອດ ປີ 2012, ຈຳນວນເດັກ 162 ລ້ານຄົນອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີຍັງຂາດສານ ອາຫານ; ຈຳນວນເດັກສາມສ່ວນສີ່ແມ່ນຢູ່ເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາ ຟຣິກາ ແລະຢູ່ອາຊີໃຕ້ ແລະອາຊີຕາເວັນຕົກ. ໃນຂະນະສ່ວນທີ່ເຫຼືອ ຂອງເດັກອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີຍັງມີອຸປະສັກໃນການຈະເລີນເຕີບໂຕ - ຕົວ

ຊັບອກຂອງການຂາດສານອາຫານໃນໄລຍະຍາວ - ແມ່ນ 25% ຫຼຸດຈາກ 40% ໃນປີ 1990, ອັດຕາການຫຼຸດໃນແຕ່ລະປີຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ສອງເທົ່າຖ້າຈະໃຫ້ເປົ້າໝາຍຂອງໂລກບັນລຸໃນປີ 2025.

ການເຊື່ອມໂຍງລະຫວ່າງການສຶກສາ ແລະການດູແລເດັກກ່ອນໄວຮຽນມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເສີມສ້າງເຊິ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງຢູ່ຂຶ້ນ. ການບໍລິການດ້ານການສຶກສາ ແລະການດູແລເດັກກ່ອນໄວຮຽນຊ່ວຍສ້າງທັກສະໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາທີ່ສະໜອງຂອງເດັກກຳລັງພັດທະນາ. ຈະມີຜົນດີໃນໄລຍະຍາວສຳລັບເດັກດ້ອຍໂອກາດ. ຕົວຢ່າງຢູ່ ຈາໂມກາ, ເດັກເກີດໃໝ່ທີ່ມີການຈະເລີນເຕີບໂຕຊ້າ ແລະມາຈາກຄອບຄົວດ້ອຍໂອກາດທີ່ໄດ້ຮັບການກະຕຸ້ນດ້ານຈິດຕະວິທະຍາສັງຄົມທຸກໆອາທິດມີລາຍຮັບ 42% ຫຼາຍກວ່າເດັກລຸ້ນດຽວກັນເມື່ອອາຍຸເລີ່ມຮອດ 20 ປີ.

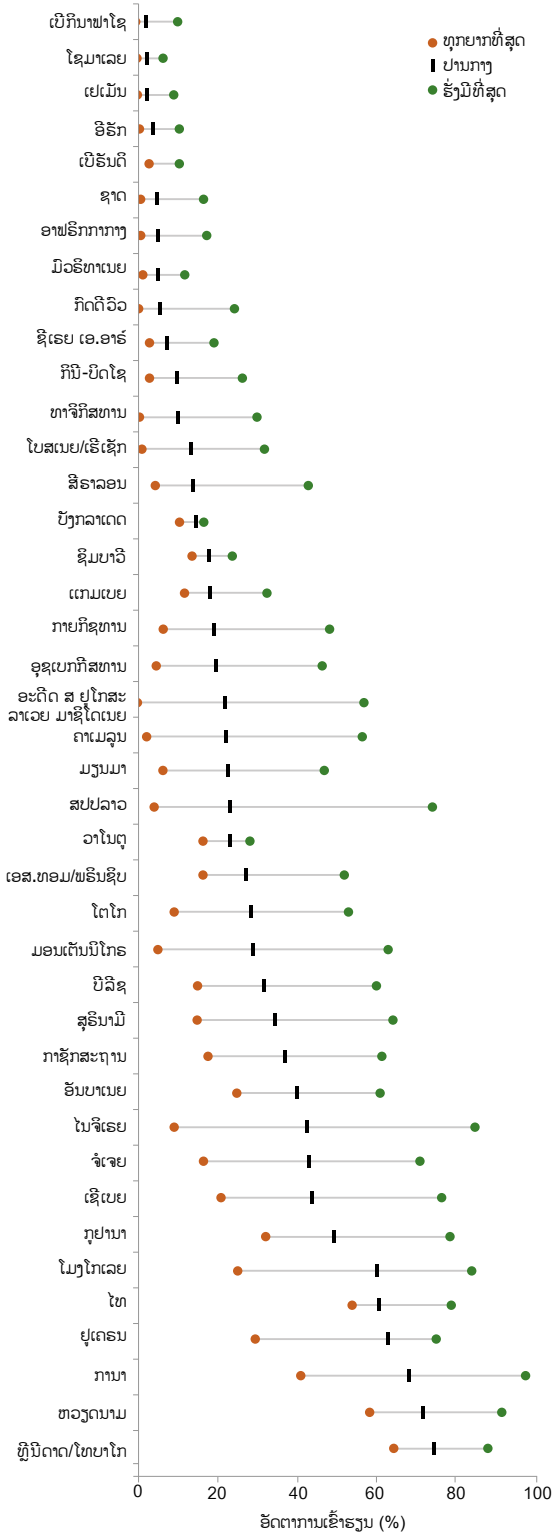
ນັບແຕ່ປີ 2000, ການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນໄດ້ຂະຫຍາຍຫຼາຍພໍສົມຄວນ. ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດຂອງການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນໃນທົ່ວໂລກເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 33% ໃນປີ 1999 ຫາ 50% ໃນປີ 2011, ເຖິງແມ່ນວ່າການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນຈະບັນລຸ 18% ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາ ອາຟຣິກາ. ຈຳນວນຕົວເລກຂອງນັກຮຽນເຂົ້າຮຽນໃນໂຮງຮຽນອະນຸບານໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວເກືອບ 60 ລ້ານຕະຫຼອດໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ໃນຫຼາຍພາກຂອງໂລກຍັງມີຊ່ອງຫວ່າງຫຼາຍໃນການເຂົ້າໂຮງຮຽນລະຫວ່າງຄົນຮັ່ງມີ ແລະ ຄົນທຸກຍາກ (ຮູບພາບ 2). ບາງສາເຫດ ແມ່ນຍ້ອນລັດຖະບານຍັງບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບພຽງພໍ ໃນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນເທື່ອ: ດັ່ງໃນປີ 2011, ຜູ້ສະໜອງພາກເອກະຊົນໄດ້ຮັບເດັກກ່ອນປະຖົມເຖິງ 33% ຂອງເດັກທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດ, ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 71% ໃນລັດອາຣັບ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງພາກເອກະຊົນແມ່ນປັດໃຈໜຶ່ງທີ່ສຳຄັນໃຫ້ມີຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາໃນລະດັບນີ້.

ໃນປີ 2000, ກອງປະຊຸມທີ່ດາກາ ບໍ່ໄດ້ວາງເປົ້າໝາຍເພື່ອແນະນຳການປະເມີນຄວາມສຳເລັດໃນການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ. ເພື່ອປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້ານັ້ນ, ບົດລາຍງານນີ້ໄດ້ວາງ 80%ຂອງອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດເປັນຕົວຊີ້ບອກເປົ້າໝາຍໃນປີ 2015. ຈາກຈຳນວນຂໍ້ມູນ 141 ປະເທດ, 21% ໄດ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນປີ 1999. ໃນປີ 2011, ຈຳນວນນັກຮຽນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 37%. ຄາດວ່າຮອດປີ 2015 ຈະມີ 48% ຂອງຈຳນວນ 141 ປະເທດຈະບັນລຸຕາມເປົ້າໝາຍ.

ເປົ້າໝາຍ 80% ແມ່ນບໍ່ຫຼາຍການປະປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈຳນວນຫຼາຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮຽນກຽມປະຖົມຈະເກີດມີຄວາມສ່ຽງຫຼາຍທີ່ສຸດ. ເປົ້າໝາຍຫຼັງປີ 2015ຕ້ອງໃຫ້ມີເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນເພື່ອສ້າງຄວາມໝັ້ນໃຈໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ເຂົ້າເຖິງທ້ອງຖານປະຖົມສຶກສາ ແລະເປັນທິດທາງໜຶ່ງທີ່ຈະຕິດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າຂອງກຸ່ມທີ່ມີຄວາມສ່ຽງເພື່ອສ້າງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກປະປ່ອຍ.

ຮູບພາບ 2: ເດັກທີ່ທຸກຍາກສອງສາມຄົນອາຍຸ 4 ປີໄດ້ເຂົ້າຮຽນຫ້ອງກຽມປະຖົມສຶກສາ
ເປີເຊັນຂອງເດັກອາຍຸ 36 ຫາ 59 ເດືອນຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມບາງໂຄງການການສຶກສາເດັກກ່ອນໄວຮຽນທີ່ໄດ້ຈັດຂຶ້ນ ໂດຍປະເທດຮັ່ງມີທີ່ຄັດເລືອກແຕ່ປີ 2005-2012

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຖານຂໍ້ມູນຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມຂອງໂລກກ່ຽວກັບການສຶກສາ: www.education-inequalities.org.

ເປົ້າໝາຍ 2: ການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມຖ້ວນໜ້າ

ຍັງເຫຼືອພຽງສອງປີກໍຈະຮອດມື້ກໍານົດເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ປີ 2015, ເປົ້າໝາຍການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມຖ້ວນໜ້າ (UPE) ມີແນວໂນ້ມວ່າຍັງຫ່າງໄກຈາກຂອບຫຼາຍ. ໃນປີ2011 ເດັກຈຳນວນ 57 ລ້ານຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ.

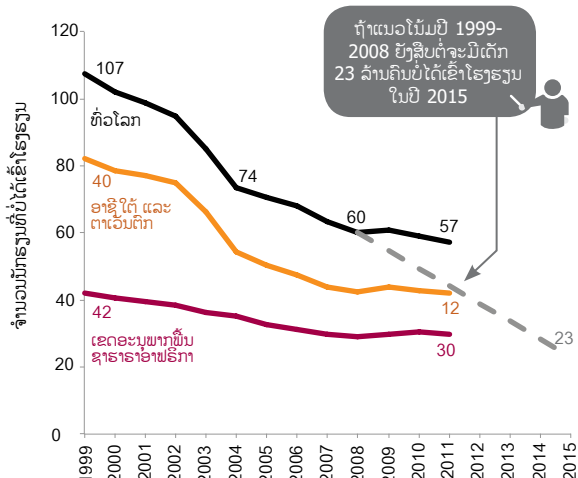
ມີຂ່າວດີວ່າ: ໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະປີ 2011, ຈຳນວນເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼຸດລົງເກືອບເຄິ່ງ. ຈາກນັ້ນກໍຢຸດສະຖັກແຕ່ວ່າ ມີການປັບປຸງພຽງເລັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງປີ 2010 ແລະປີ 2011. ແຕ່ການຫຼຸດ 1.9 ລ້ານຄົນນັ້ນແມ່ນຍັງບໍ່ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງອັດຕາສະເລ່ຍລະຫວ່າງປີ1999 ແລະ 2004. ຍັງຮັກສາອັດຕາທີ່ຫຼຸດລົງໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະປີ 2008, UPE ອາດສາມາດບັນລຸໄດ້ເກືອບທັງໝົດພາຍໃນປີ 2015 (ຮູບພາບ 3).

ເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ ແມ່ນພາກພື້ນທີ່ຍັງລ່າຊ້າ, ໃນປີ 2011ຈຳນວນ 22% ຂອງປະຊາກອນທີ່ມີອາຍຸການເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມຂອງພາກພື້ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນເທື່ອ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມອາຊີໃຕ້ ແລະຕາເວັນຕົກມີປະສິບການກ່ຽວກັບການຫຼຸດລົງຢ່າງໄວວາ, ປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ການຫຼຸດຈຳນວນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງ.

ໃນຈຳນວນປະຊາກອນໂລກທີ່ບໍ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນນັ້ນມີຈຳນວນ 54% ແມ່ນເດັກຍິງ. ໃນນັ້ນລັດອາຣັບໄດ້ກວມເອົາ 60% ຊຶ່ງຈຳນວນດັ່ງກ່າວບໍ່ມີການປ່ຽນແປງນັບແຕ່ປີ 2000. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຢູ່ອາຊີໃຕ້ ແລະຕາເວັນຕົກ ເປີເຊັນຂອງເດັກຍິງໃນຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໄດ້ຫຼຸດລົງຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຈາກ 64% ໃນປີ 1999 ເຖິງ 57% ໃນປີ 2011. ເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເດັກທົ່ວໂລກ ບໍ່ເຄີຍເຂົ້າໂຮງຮຽນເລີຍ ແລະ ໃນທຳນອງດຽວກັນ ເກືອບສອງໃນສາມຂອງເດັກຍິງໃນລັດອາຣັບ ແລະເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາກໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ.

ໃນປີ 2011, ມີ 14 ປະເທດທີ່ມີເດັກຫຼາຍກວ່າ 1 ລ້ານຄົນ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ

ຮູບພາບ 3: ເດັກຫຼາຍລ້ານຄົນຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນປີ 2011 ຕົວເລກຂອງເດັກຕາມອາຍຸເຂົ້າໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມຍັງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ໃນແຕ່ລະພາກພື້ນລະຫວ່າງປີ 1999-2011

ໝາຍເຫດ: ສັນທີ່ເປັນເມັດແຕ່ປີ 2008 ຫາປີ 2015 ແມ່ນອີງໃສ່ຄາດສະເລ່ຍການຫຼຸດຈຳນວນເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນແຕ່ລະປີລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະປີ 2008. ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຖານຂໍ້ມູນ UIS; ການຄິດໄລ່ຂອງທີມງານບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ (2013).

ສາມປະເທດເດັ່ນໃນການປະຕິບັດເປົ້າໝາຍຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນໄລຍະທີ່ຜ່ານມາຄື: ສປປລາວ, ຣວັນດາ ແລະ ສສ ຫວຽດນາມຊຶ່ງໄດ້ຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຕໍ່າ 85%. ໃນນັ້ນ, ມີການປ່ຽນແປງເລັກນ້ອຍໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຈຳນວນສູງສຸດ. ໃນຊ່ວງໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວໜຶ່ງໃນສິບປະເທດທຳອິດບໍ່ມີການປ່ຽນແປງ ຍົກເວັ້ນປະເທດການາ ໄດ້ຖືກແທນທີ່ໂດຍ ປະເທດເຢເມນ.

ບາງປະເທດອາດຈະນອນຢູ່ໃນລາຍຊື່ຮ່ວມກັບປະຊາກອນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼາຍສຸດແຕ່ ເນື່ອງຈາກວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ມູນທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືໄດ້. ການນຳໃຊ້ການສຳຫຼວດຄົວເຮືອນ, ບົດລາຍງານເຫຼົ່ານີ້ ໄດ້ປະເມີນວ່າ 14 ປະເທດມີເດັກນ້ອຍຫຼາຍກວ່າ 1 ລ້ານຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນປີ 2011 ລວມທັງປະເທດອັຟການິສຖານ, ສປຈີນ, ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕຄົງໂກ, ໂສມາເລຍ, ຊູດານ (ກ່ອນການຖອນຕົວອອກເປັນສະມາຊິກ) ແລະ ສະຫະສາທາລະນະລັດທານຊາເນຍ.

ປະຊາກອນໂລກປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນແມ່ນຢູ່ໃນປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງ ເລີ່ມຈາກ 42% ໃນປີ 2008. ໃນປະເທດທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງ ເດັກທີ່ມີອາຍຸເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນປະຖົມໃນຈຳນວນ 28.5 ລ້ານຄົນແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, 95% ແມ່ນຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າເຖິງປານກາງ. ເດັກຍິງກວມເອົາ 55% ຂອງຈຳນວນທັງໝົດ ແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ເດັກບໍ່ໄປໂຮງຮຽນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາເຈົ້າເກີດມາໃນສະພາບຄວາມດ້ອຍໂອກາດ. ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຜູ້ດ້ອຍໂອກາດຕໍ່ການປະລະຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນຄົນພິການ. ຜົນວິໃຈໃໝ່ຈາກສີ່ປະເທດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເດັກທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ຄວາມພິການສູງແມ່ນມີທ່າອ່ຽງວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຮັບໂອກາດໃນການເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ພ້ອມຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາກຫຼາຍໂດຍອີງໃສ່ແຕ່ລະຊະນິດຂອງພິການ. ຕົວຢ່າງໃນປະເທດອີຣັກ ປີ 2006, 10% ຂອງເດັກທີ່ມີອາຍຸ 6 ຫາ 9 ປີທີ່ບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງເປັນເດັກພິການບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແຕ່ວ່າ 19% ຂອງເດັກເຫຼົ່ານັ້ນພັດມີຄວາມສ່ຽງທີ່ສູນເສຍການໄດ້ຍິນ ແລະ 51% ຂອງເດັກຜູ້ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງສູງກວ່າໃນດ້ານຄວາມສາມາດທາງຈິດແມ່ນບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນເລີຍ.

ເດັກຈະສຳເລັດການສຶກສາໃນຊັ້ນປະຖົມຖ້າພວກເຂົາເຂົ້າໂຮງຮຽນຕາມເກນອາຍຸ. ຢ່າງໃດກໍຕາມອັດຕາສະເລ່ຍການເຂົ້າໂຮງຮຽນສຸດທິສຳລັບການເຂົ້າໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມໃນປີທຳອິດໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນພຽງເລັກນ້ອຍໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະ 2001, ຈາກ 81% ຫາ 86% ແລະ ມັນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໜ້ອຍກວ່າໜຶ່ງເປີເຊັນໃນສີ່ປີທີ່ຜ່ານມາຂອງໄລຍະດັ່ງກ່າວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ບາງປະເທດມີຄວາມພື້ນເດັ່ນໃນການນຳເດັກເຂົ້າໂຮງຮຽນໃຫ້ທັນກັບເວລາລວມມີປະເທດອິທິໂອເປຍຊຶ່ງໄດ້ເພີ່ມຄ່າສະເລ່ຍຈາກ 23% ໃນປີ 1999 ເຖິງ 94% ໃນປີ 2011.

ການປະລະການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມຍາກທີ່ຈະປ່ຽນແປງນັບແຕ່ປີ 1999. ໃນປີ 2010 ປະມານ 75% ຂອງຈຳນວນຜູ້ທີ່ໄດ້ເລີ່ມເຂົ້າໂຮງຮຽນປະຖົມໄດ້ຮຽນຈົບການສຶກສາໃນປີສຸດທ້າຍ. ຢູ່ເຂດ ອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ເລີ່ມຮຽນ ໃນຊັ້ນປະຖົມທີ່ຮຽນຈົບໃນປີສຸດທ້າຍໄດ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຈາກ 58% ໃນປີ 1999 ຫຼຸດລົງເຖິງ 56% ໃນປີ 2010; ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ໃນລັດອາຣັບອັດຕາສ່ວນນີ້ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 79% ໃນປີ 1999 ເຖິງ 87% ໃນປີ 2010.

ການເຂົ້າໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມຖ້ວນໜ້າຄ້າຍກັບວ່າຫຼາຍໆປະເທດຍັງຈະບໍ່ສາມາດປະສົບຜົນສໍາເລັດພາຍໃນປີ 2015. ອັດຕາສ່ວນຂອງ 122 ປະເທດທີ່ ບັນລຸການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊັ້ນປະຖົມທົ່ວໂລກເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 30% ໃນປີ 1999 ເຖິງ 50% ໃນປີ 2011. ຄາດວ່າຮອດປີ 2015, ມີ 56% ຂອງຈຳນວນ 122 ປະເທດຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍ. ໃນປີ 2015, 12% ຂອງບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນຈະຍັງຕໍ່າກວ່າ 8 ໃນ 10 ທີ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ລວມສອງສ່ວນສາມຂອງປະເທດທີ່ຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ.

ການປະເມີນວ່າ UPE ຈະບັນລຸຫຼືບໍ່ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຈະເບິ່ງແຕ່ການເຂົ້າໂຮງຮຽນພຽງຢ່າງດຽວແຕ່ຕ້ອງພິສູດວ່າເດັກສໍາເລັດການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມຫຼືບໍ່. ມີຂໍ້ມູນຂອງ 90 ປະເທດ ໄດ້ຄາດໄວ້ວ່າຢ່າງໜ້ອຍເດັກ 97% ຈະຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາພາຍໃນປີ 2015 ໄດ້ພຽງ 13 ປະເທດ, ໃນນັ້ນ 10 ປະເທດແມ່ນ OECD ຫຼືລັດທີ່ເປັນສະມາຊິກ EU.

ເປົ້າໝາຍ 3: ຫັກສະຂອງຜູ່ໃຫຍ່ ແລະ ໄວໜຸ່ມ

ເປົ້າໝາຍທີສາມຂອງການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນເປັນເປົ້າໝາຍໜຶ່ງທີ່ຖືກປະລະຫຼາຍທີ່ສຸດ, ໃນການປະລະນີ້ຍ້ອນບໍ່ໄດ້ຕັ້ງເປົ້າໝາຍຫຼືຕັ້ງຕົວຊີ້ບອກເພື່ອຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າ. ບົດລາຍງານປີ 2012 ໄດ້ສະເໜີແຜນງານໃຫ້ມີຫຼາຍຊ່ອງທາງເພື່ອເສີມສ້າງຫັກສະຂັ້ນພື້ນຖານ, ຫັກສະການເຊື່ອມຕໍ່ ແລະ ຫັກສະທາງດ້ານເຕັກນິກວິຊາຊີບ ເຊິ່ງເປັນຊ່ອງທາງໜຶ່ງຂອງການປັບປຸງຄວາມພະຍາຍາມໃນການຕິດຕາມ, ແຕ່ວ່ານາໆປະເທດຍັງຢູ່ໄກຈາກມາດຕະການໃນການຮຽນຮູ້ຫັກສະຕ່າງໆ ຢ່າງເປັນລະບົບ.

ວິທີທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບຜົນດີທີ່ສຸດສໍາລັບຫັກສະຂັ້ນພື້ນຖານແມ່ນ ການຮຽນຮູ້ທີ່ຜ່ານການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ. ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນທັງໝົດເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 72% ເຖິງ 82% ໃນໄລຍະ 1999-2011. ການຂະຫຍາຍຕົວໄວທີ່ສຸດແມ່ນຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາບ່ອນທີ່ມີການເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼາຍກວ່າສອງເທົ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະມາຈາກພື້ນຖານຕໍ່າແຕ່ບັນລຸເຖິງ 49% ໃນປີ 2011.

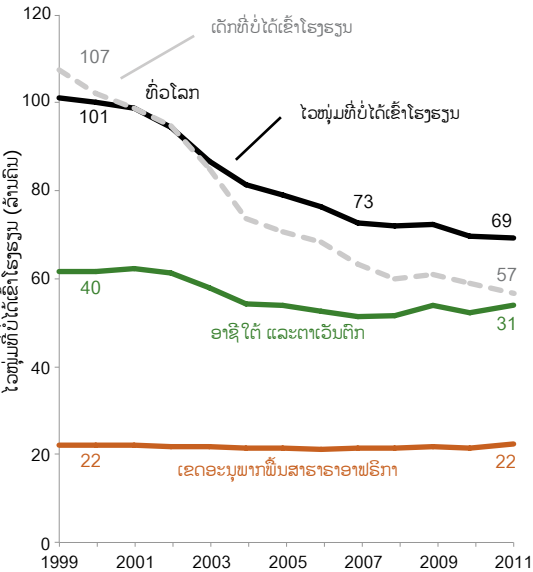
ເດັກຈໍາເປັນຕ້ອງຈົບການສຶກສາມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນ ເພື່ອທີ່ຈະສາມາດເສີມສ້າງຫັກສະ. ການວິໄຈທີ່ນໍາໃຊ້ການສໍາຫຼວດແບບຄອບຄົວນັ້ນ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໃນປີ 2010 ອັດຕາການຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນບັນລຸພຽງ 37% ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ. ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບແຜ່ຫຼາຍໃນການຮຽນຈົບການສຶກສາຊັ້ນດັ່ງກ່າວລວມທັງອັດຕາການຮຽນຈົບທີ່ບັນລຸເຖິງ 61% ຂອງຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດ ແລະ 14% ສໍາລັບຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ.

ຕັ້ງແຕ່ປີ 1999 ເປັນຕົ້ນມາ ຈຳນວນໄວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ 31% ແລະຫຼຸດລົງເຖິງ 69 ລ້ານຄົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນມັນຈະຫຼຸດລົງ ແຕ່ຕົວເລກໄດ້ຢຸດສະກັບນັບແຕ່ປີ 2007, ເຮັດໃຫ້ໄວໜຸ່ມຈໍາເປັນຕ້ອງເລືອກເອົາໂອກາດທີ່ສອງໃນການສຶກສາເພື່ອຄວາມສາມາດໃນການສ້າງຫັກສະ. ມີຄວາມກ້າວໜ້າຊໍ້າຕໍ່ການຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນໄວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັນຕົກສົ່ງຜົນໃຫ້ສັດສ່ວນຕົວເລກທັງໝົດໃນພາກພື້ນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 39% ໃນປີ 1999 ເປັນ 49% ໃນປີ 2011. ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ, ຈຳນວນໄວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຍັງເຫຼືອຢູ່ 22 ລ້ານຄົນ ລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະ 2011 ຍ້ອນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງພົນລະເມືອງ ເປັນອຸປະສັກໃນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການເຂົ້າໂຮງຮຽນ (ຮູບພາບ 4).

ດັ່ງຕົວເລກທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນນັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນຖ້ວນໜ້າຄາດວ່າຈະເປັນເປົ້າໝາຍທີ່ຊັດເຈນຂຶ້ນພາຍຫຼັງປີ 2015, ສໍາຄັນໃນການປະເມີນການສຶກສາໃນຊັ້ນມັດທະຍົມຕອນຕົ້ນຖ້ວນໜ້າຂອງໂລກວ່າຈະຢູ່ຈຸດໃດໃນປີ 2015. ການປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້າໄດ້ອີງໃສ່ 82 ປະເທດທີ່ເຫັນໄດ້ວ່າມີພຽງ 26% ບັນລຸມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນຖ້ວນໜ້າໃນປີ 1999. ໃນປີ 2011 ມີ 32% ຂອງປະເທດຕ່າງໆໄດ້ບັນລຸການສຶກສາໃນລະດັບນີ້. ໃນປີ 2015, ອັດຕາສ່ວນຂອງປະເທດຕ່າງໆ ທີ່ບັນລຸການສຶກສາໃນລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນນັ້ນ ຄາດວ່າຈະເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 46%.

ໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າມີພຽງ 14% ຂອງຜູ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ

ຮູບພາບ 4: ຈຳນວນຂອງໄວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼຸດລົງຢ່າງໜັກນັບແຕ່ປີ 2007
ໄວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ໂດຍພາກພື້ນນັບແຕ່ປີ 1999 ຫາ 2011

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຖານຂໍ້ມູນ UIS

ການປະເມີນນີ້ໄດ້ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນພຽງແຕ່ 40% ຈາກບັນດາປະເທດ. ການປະເມີນລວມມີສອງສ່ວນສາມຂອງປະເທດຕ່າງໆໃນອາເມລິກາເໜືອ ແລະ ເອີຣົບຕາເວັນຕົກ ແຕ່ວ່າມີພຽງໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງການປະເມີນຈາກ ເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາ ອາຟຣິກາ, ດັ່ງນັ້ນ ມັນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນການປະເມີນຕົວແທນ. ໂດຍການຄຳນຶງເຖິງບັນດາປະເທດຕ່າງໆທີ່ຍັງບໍ່ທັນບັນລຸການເຂົ້າຮຽນຊັ້ນປະຖົມຖ້ວນໜ້າ, ເປີເຊັນຂອງແຕ່ລະປະເທດທີ່ສາມາດບັນລຸການເຂົ້າຮຽນຮຽນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນພາຍໃນປີ 2015 ອາດຈະຫຼຸດລົງຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ເປົ້າໝາຍ 4: ການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່

ການຮູ້ໜັງສືຖ້ວນໜ້າເປັນພື້ນຖານຂອງສັງຄົມ ແລະ ຄວາມກ້າວໜ້າທາງເສດຖະກິດ. ຫັກສະໃນການຮຽນຮູ້ໜັງສືພັດທະນາໄດ້ດີທີ່ສຸດໃນໄວເດັກໂດຍຜ່ານການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ມີໜ້ອຍປະເທດທີ່ໃຫ້ໂອກາດເປັນເທື່ອທີ່ສອງແກ່ການບໍ່ຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ. ດັ່ງນັ້ນບັນດາປະເທດຕ່າງໆທີ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໂຮງຮຽນໜ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນການບໍ່ຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້.

ຈຳນວນຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືຍັງເປັນບັນຫາທີ່ແກ້ໄຂຍາກໃນຈຳນວນ 774 ລ້ານຄົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຫຼຸດລົງ 12% ນັບແຕ່ປີ 1990 ແຕ່ກໍຫຼຸດພຽງ 1% ນັບແຕ່ປີ 2000. ການຫຼຸດຜ່ອນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືນີ້ໄດ້ວາງແຜນໃຫ້ຫຼຸດພຽງ 743 ລ້ານຄົນພາຍໃນປີ 2015. ສິບປະເທດຮັບຜິດຊອບເກືອບສາມສ່ວນສີ່ຂອງຈຳນວນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືຂອງໂລກ. ຜູ້ຍິງເກືອບສອງສ່ວນສາມຂອງຈຳນວນທັງໝົດ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຄືບໜ້າໃດໃນການຫຼຸດຜ່ອນສ່ວນນີ້ນັບແຕ່ປີ 1990. ຂໍ້ມູນປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງ 61 ປະເທດຄາດວ່າຈະບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍໃນການຮູ້ໜັງສືຜູ້ໃຫຍ່ພາຍໃນປີ 2015 ແລະມີ 10 ປະເທດໃກ້ຈະບັນລຸແລ້ວ.

ຈຳນວນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືໄດ້ຫຼຸດລົງພຽງ 1% ນັບແຕ່ປີ 2000

ນັບແຕ່ປີ 1990, ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາໃນລັດອາຣັບ. ເຖິງແມ່ນຈະມີການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນແຕ່ຈຳນວນຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືພຽງແຕ່ຫຼຸດລົງຈາກ 52 ລ້ານຫາ 48 ລ້ານຄົນ. ໃນທຳນອງດຽວກັນຢູ່ໃນພາກພື້ນນີ້ກໍມີອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ເພີ່ມຂຶ້ນໄວເປັນອັນດັບທີສອງ, ຍັງເຫັນໄດ້ວ່າຈຳນວນປະຊາກອນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືໃນອາຊີໃຕ້ແລະຕາເວັນຕົກຍັງຢູ່ປະມານ 400 ລ້ານຄົນ. ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ຈຳນວນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ 30% ນັບແຕ່ປີ 1990, ບັນຫາແມ່ນເນື່ອງຈາກການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງປະຊາກອນເຖິງ 182 ລ້ານຄົນໃນປີ 2011. ພາຍໃນປີ 2015, ຄາດຄະເນວ່າ 26% ຂອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືຈະຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາຈາກ 15% ຂຶ້ນໄປໃນປີ 1990.

ຄວາມຄືບໜ້າທີ່ຊັກຊ້າໝາຍຄວາມວ່າມີການປ່ຽນແປງເລັກໜ້ອຍໃນຕົວເລກຂອງບັນດາປະເທດທີ່ບັນລຸການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຖ້ວນໜ້າ. ໃນ 87 ປະເທດມີ 21% ໄດ້ບັນລຸການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຖ້ວນໜ້າໃນປີ 2000. ໃນລະຫວ່າງປີ 2000 ແລະ 2011 ຈຳນວນປະເທດທີ່ບັນລຸໃນລະດັບນີ້ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 26%. ກົງກັນຂ້າມ, 26% ຂອງບັນດາປະເທດອື່ນໆຍັງຫ່າງເຫີນຈາກລະດັບນີ້ໃນປີ 2011. ໃນປີ 2015, 29% ຂອງປະເທດອື່ນໆຄາດວ່າຈະບັນລຸການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຖ້ວນໜ້າຂະນະທີ່ 37% ຈະຍັງຄົງຫ່າງເຫີນຫຼາຍ.

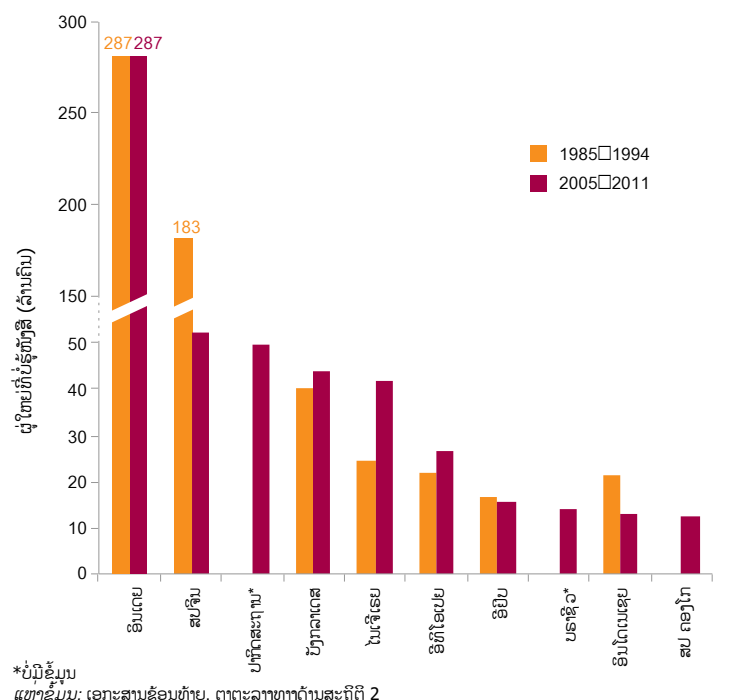
ໃນ 15 ປະເທດຂອງອາຟຣິກາຕາເວັນຕົກແມ່ນບັນດາປະເທດທີ່ມີອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ໃຫຍ່ຕໍ່າສຸດໃນໂລກແລະລວມອີກຫ້າປະເທດທີ່ມີອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຕໍ່າສຸດຂອງໂລກຕໍ່າກວ່າ 35%. ໃນຫ້າປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນຍັງມີອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຜູ້ຍິງຕໍ່າກວ່າ 25% ແລະ 50% ເມື່ອສຶມທຽບກັບຄ່າສະເລ່ຍໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ. ແນວໃນມັນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ອາດຈະແກ້ໄຂໄດ້ໃນເວລາອັນສັ້ນ. ຈາກ 12 ໃນ 15 ປະເທດ ຍິງໄວໜຸ່ມຮູ້ໜັງສືໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງ.

ເປົ້າໝາຍ 5: ຄວາມແຕກໂຕນ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ

ຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ - ຮັບປະກັນອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າຮຽນຂອງເດັກຍິງ ແລະ ຊາຍເທົ່າທຽມກັນ - ແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດຕໍ່ເປົ້າໝາຍທີ່ຫ້າຂອງການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ. ເປົ້າໝາຍທັງໝົດ - ຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ - ຍັງຕ້ອງການສະພາບແວດລ້ອມທີ່ເໝາະສົມໃນໂຮງຮຽນ, ປະຕິບັດຕົວຈິງບໍ່ໃຫ້ມີການແບ່ງແຍກ ແລະ ໃຫ້ໂອກາດເທົ່າທຽມກັນລະຫ່າງເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍ ເພື່ອຮັບຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ.

ຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍມີຄວາມຕ່າງກັນລະຫວ່າງບັນດາປະເທດໃນກຸ່ມທີ່ມີລາຍຮັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ຄວາມແຕກໂຕນຕ່າງໆມັກປະກົດໃນການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ມີຕໍ່ເດັກຍິງ: ໃນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາມີ 20% ບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ, 10% ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ, ແລະ 8% ໃນ ຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນປາຍ. ໃນລະຫວ່າງ ບັນດາປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບສູງ ແລະ ປານກາງ, ທີ່ສ່ວນຫຼາຍບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບໄດ້ໃນທຸກລະດັບ, ຄວາມແຕກໂຕນກຳລັງເພີ່ມຂຶ້ນໃນການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ມີຕໍ່ເດັກຊາຍ ໃນເວລາທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າເລື່ອນຊັ້ນຂຶ້ນໄປໃນລະດັບມັດທະຍົມ

ຮູບພາບ 5: 10 ປະເທດກວມເອົາ 72% ຂອງປະຊາກອນໂລກຂອງຈຳນວນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສື ຈຳນວນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສື, 10 ປະເທດທີ່ມີປະຊາກອນຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືສູງສຸດລະຫວ່າງປີ 1985-1994 ແລະ 2005-2011.

ສຶກສາຕອນຕົ້ນ ແລະຕອນປາຍ. ຕົວຢ່າງ, 2% ຂອງປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບສູງກວ່າປານກາງມີຄວາມແຕກໂຕນໃນການໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ເດັກຊາຍໃນໂຮງຮຽນປະຖົມ, 23% ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ ແລະ 62% ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນປາຍ (ຮູບພາບ 6).

ການບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບໃນຊັ້ນປະຖົມ ແລະມັດທະຍົມສຶກສາໄດ້ແຍກອອກເພື່ອໃຫ້ບັນລຸພາຍໃນປີ 2005, ໄວກວ່າເປົ້າໝາຍອື່ນໆ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະໃຫ້ບັນລຸພາຍໃນປີ 2011 ແຕ່ກໍຍັງມີຫຼາຍປະເທດທີ່ບໍ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້. ໃນປີ 1999 ຊັ້ນປະຖົມສຶກສາລວມ 161 ປະເທດໄດ້ບັນລຸ 57% ໃນຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ. ໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະ ປີ 2011, ສັດສ່ວນຂອງປະເທດທີ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 63%. ຫຼາຍປະເທດໄປໄດ້ໄກກວ່າເປົ້າໝາຍມີເດັກຍິງໜ້ອຍກວ່າ 90 ຄົນໃນທຸກໆຈຳນວນເດັກຊາຍທີ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນ 100 ຄົນ, ຫຼຸດລົງຈາກ 19% ໃນປີ 1999 ຫາ 9% ໃນປີ 2011.

ໃນອະນາຄົດ, ຄາດຄະເນວ່າພາຍໃນປີ 2015, 70% ຂອງປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍ ແລະ 9% ຈະຫຍັບເຂົ້າໃກ້ເປົ້າໝາຍ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, 14% ຂອງແຕ່ລະປະເທດຈະຍັງຫ່າງເຫີນຈາກເປົ້າໝາຍ ແລະ 7% ຈະຫ່າງເຫີນຫຼາຍຊຶ່ງໃນສາມສ່ວນສີ່ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາຟາຣີກາ.

ການກ້າວໄປສູ່ຄວາມສະເໝີພາບທາງເພດນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມສະເໝີໄປວ່າ ເດັກຈະຕ້ອງເຂົ້າໂຮງຮຽນໃຫ້ຫຼາຍຂຶ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງຢູ່ເບີກິນາຟາໂຊ ເຖິງຈະຄາດຄະເນໄວ້ວ່າຈະບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບໃນໂຮງຮຽນປະຖົມພາຍໃນປີ 2015 ກໍ່ຕາມ ແຕ່ວ່າ ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດຍັງຕໍ່າທີ່

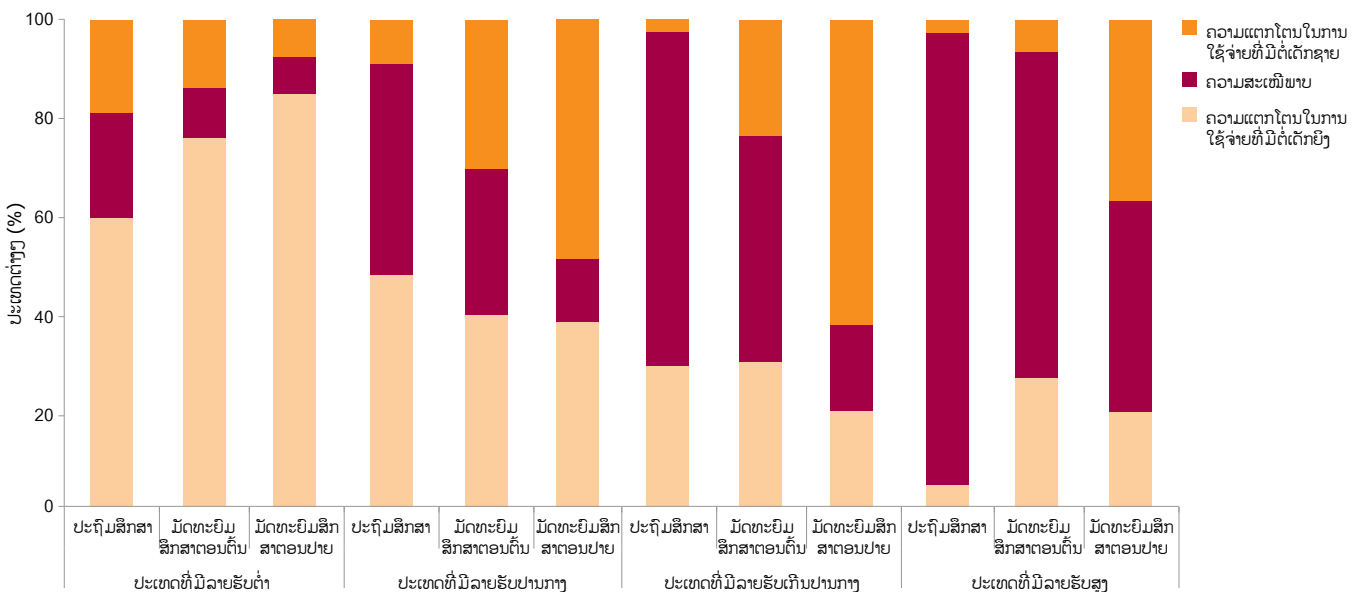
ສູດ ໃນອັບດັບທີ 7 ທົ່ວໂລກ ແລະ ໃນປະເທດເຊເນການມີຄວາມຄືບໜ້າຫຼາຍໃນການຈຳກັດຊ່ອງຫ່ວາງຍິງ-ຊາຍ, ອັນນີ້ແມ່ນເນື່ອງມາຈາກການປັບປຸງການເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງຜູ້ຍິງ ໃນຂະນະທີ່ອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງຜູ້ຊາຍບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນນັບແຕ່ປີ 2004.

ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ, ໃນ 150 ປະເທດມີ 43% ໄດ້ບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ ໃນປີ 1999. ຄາດຄະເນວ່າ ພາຍໃນປີ 2015, ແຕ່ລະປະເທດຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍ 56%. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ ໃນປີ 1999 ແຕ່ລະປະເທດໄດ້ຫ່າງເຫີນຈາກເປົ້າໝາຍ 33% ຊຶ່ງສອງສ່ວນສາມມີຄວາມແຕກໂຕນໃນການໃຊ້ຈ່າຍທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ຍິງ. ຄາດຫວັງວ່າພາຍໃນປີ 2015, 21% ໃນ 150 ປະເທດຈະຍັງປະເຊີນກັບຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງ ຍິງ-ຊາຍ ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ ຊຶ່ງໃນນັ້ນ 70% ມີຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ຍິງ.

ເລັ່ງຄວາມຄືບໜ້າໃຫ້ໄວຂຶ້ນແມ່ນສາມາດເຮັດໄດ້, ດັ່ງຕົວຢ່າງຂອງປະເທດເຕີກິສະແຕງໃຫ້ເຫັນວ່າ: ສາມາດບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍເກືອບໝົດໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ ແລະຕອນປາຍ ເຖິງແມ່ນວ່າຕັດຊະນີຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ ໃນປີ 1999 ແມ່ນ 0.74 ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ ແລະ 0.62 ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນປາຍ. ແຕ່ມັນກໍບໍ່ສາມາດສ້າງຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໃຫ້ໄດ້ຍ້ອນວ່າ ແນວຄວາມຄິດດັ່ງເດີມດ້ານພາລະບົດບາດຍິງ-ຊາຍນັ້ນໄດ້ກະຈາຍສູ່ເຄື່ອງກັນຕອງໃນສັງຄົມກ່ອນລົງສູ່ໂຮງຮຽນ.

ພາຍໃນປີ 2015, 70% ຂອງແຕ່ລະປະເທດຄາດວ່າຈະບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍ ໃນການເຂົ້າໂຮງຮຽນຊັ້ນປະຖົມ

ຮູບທີ 6: ບັນດາປະເທດມີລາຍຮັບຕໍ່າທີ່ໄດ້ບັນລຸຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍໃນທຸກລະດັບການສຶກສານັ້ນຍັງມີໜ້ອຍ ບັນດາປະເທດພ້ອມດ້ວຍຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍໃນອັດຕາການເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ກຸ່ມປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປີ 2011

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຖານຂໍ້ມູນ UIS

ເປົ້າໝາຍ 6: ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ

ການປັບປຸງຄຸນນະພາບແລະການຮຽນອາດຈະມີແນວໂນ້ມເປັນຈຸດສຸມຫຼາຍຂຶ້ນຈົນຮອດຂອບການພັດທະນາໂລກຫຼັງປີ 2015. ການປ່ຽນແປງຄືແນວນີ້ແມ່ນສໍາຄັນຕໍ່ການປັບປຸງໂອກາດດ້ານການສຶກສາໃຫ້ແກ່ເດັກຈໍານວນ 250 ລ້ານຄົນທີ່ຍັງອ່ານ, ຊຽນຫຼືຄິດໄລ່ເລກຂັ້ນພື້ນຖານຍັງບໍ່ໄດ້, ໃນນັ້ນມີເດັກຍິງ 130 ລ້ານຄົນ.

ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ/ຄູແມ່ນມາດຕະການໃນການປະເມີນຄວາມຄືບໜ້າຕໍ່ເປົ້າໝາຍ 6. ໃນທົ່ວໂລກ, ສະເລ່ຍແລ້ວອັດຕານັກຮຽນ/ຄູໄດ້ປ່ຽນແປງໃນຫ້ອງປົກກະປະຖົມ, ຊັ້ນປະຖົມ ແລະ ຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ. ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ/ຄູໄດ້ຢຸດສະຖັກພ້ອມກັບການຮັບລັດຖະກອນຄູທີ່ຍັງບໍ່ທັນກັບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງຈໍານວນຜູ້ເຂົ້າຮຽນປະຈຸບັນແມ່ນຍັງສູງຢູ່ໃນຫ້ອງປົກກະປະຖົມແລະຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາທົ່ວໂລກ. ຂໍ້ມູນຈາກ 162 ປະເທດໃນປີ 2011, 26 ປະເທດໄດ້ມີອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ/ຄູໃນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາເກີນ 40:1,23 ປະເທດແມ່ນນອນຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ.

ໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະ 2011, ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ/ຄູໃນປະຖົມສຶກສາໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໜ້ອຍ 20% ໃນເກົ້າປະເທດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ອັດຕາສ່ວນໄດ້ຫຼຸດລົງຢ່າງຕໍ່າ 20% ໃນ 60 ປະເທດ. ການເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນປະຖົມສຶກສາໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນສອງເທົ່າໃນປະເທດຄອງໂກ, ອິທິໂອເປຍແລະປະເທດມາລີແລະຍັງບໍ່ໄດ້ຫຼຸດອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ/ຄູໂດຍຈໍານວນນັກຮຽນຫຼາຍກວ່າ 10 ຄົນຕໍ່ຄູໜຶ່ງຄົນ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຫຼາຍໆປະເທດໄດ້ເພີ່ມຈໍານວນຄູຢ່າງໄວວາ ໂດຍການຈ້າງປະຊາຊົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມມາສອນ. ດ້ວຍວິທີນີ້ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຈໍານວນນັກຮຽນ ເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼາຍຂຶ້ນ, ແຕ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບການສຶກສາຫຼຸດລົງ. ຂໍ້ມູນໜຶ່ງໃນສາມປະເທດຄູໜ້ອຍກວ່າ 75% ໄດ້ຝຶກອົບຮົມຕາມມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດ. ອັດຕາສ່ວນ ນັກຮຽນ/ຄູເກີນອັດຕາສ່ວນນັກຮຽນ/ຄູ ໂດຍນັກຮຽນ 10 ຄົນຕໍ່ຄູໜຶ່ງຄົນ ໃນ 29 ປະເທດຈາກ 98 ປະເທດ, ຊຶ່ງສອງສ່ວນສາມແມ່ນຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ (ຮູບພາບ 7).

ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຂໍ້ມູນຈາກ 14 ໃນ 130 ປະເທດອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ/ຄູເກີນ 30:1. ເຖິງແມ່ນວ່າປະເທດສ່ວນຫຼາຍທີ່ປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງນັ້ນແມ່ນຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ແຕ່ວ່າ ໃນພາກພື້ນກໍໄດ້ຄຸ້ມຄອງຈໍານວນຄູໃນຊັ້ນມັດທະຍົມໃຫ້ໄດ້ສອງເທົ່າຕະຫຼອດປີ 1999-2011. ຂໍ້ມູນຈາກ 60 ປະເທດ ໃຫ້ຮູ້ກ່ຽວກັບຄູມັດທະຍົມທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມ, ໃນຈໍານວນເຄິ່ງໜຶ່ງມີຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມຄວາມສາມາດໃນການສິດສອນໜ້ອຍກວ່າ 70% ຕາມມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດ, ໃນຂະນະທີ່ 11 ປະເທດມີຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມໜ້ອຍກວ່າ 50%.

ອັດຕາສ່ວນຂອງຄູ ທີ່ໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງຕາມມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດແມ່ນຢູ່ໃນລະດັບຕໍ່າໃນການສຶກສາກ່ອນປະຖົມ. ເຖິງວ່າຈໍານວນຂອງຄູທີ່ຢູ່ໃນລະດັບນີ້ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 53% ຕັ້ງແຕ່ປີ 2000, ໃນຂໍ້ມູນຂອງ 40 ຈາກ 70 ປະເທດ,ຄູທີ່ໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງຕາມມາດຕະຖານແຫ່ງຊາດມີໜ້ອຍກວ່າ 75%.

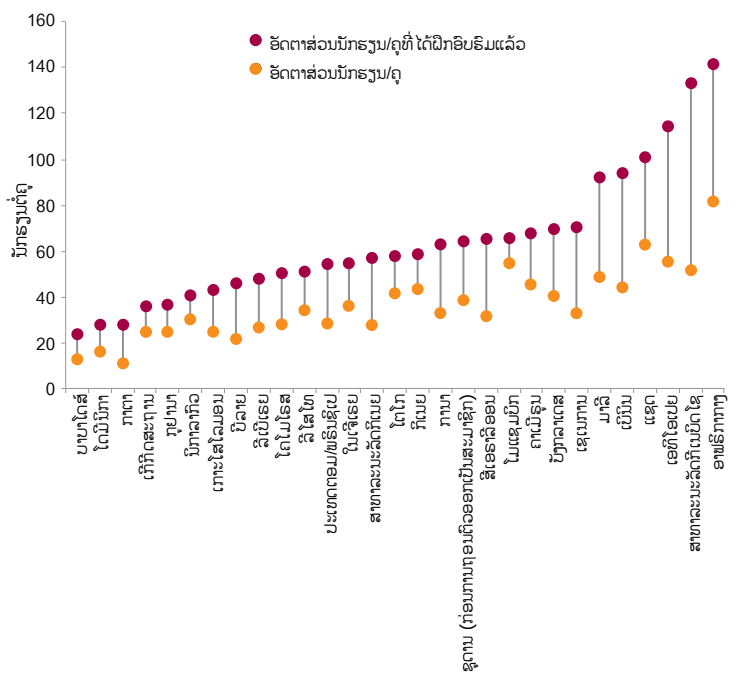
ໃນບາງສະພາບການ, ການຂຶ້ນສອນຂອງຄູຜູ້ຍິງມີຄວາມສໍາຄັນເພື່ອດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງນັກຮຽນຍິງມາເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ພັດທະນາຜົນການຮຽນຂອງພວກເຂົາ. ແຕ່ໃນບາງປະເທດຍັງມີຄວາມຂາດເຂີນຄູຜູ້ຍິງນອກຈາກນັ້ນ ຄວາມແຕກໂຕນລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍໃນການເຂົ້າໂຮງຮຽນຍັງມີສູງ ເຊັ່ນປະເທດ ຈີບູຕີ ແລະອີຣີຫຼື.

ຄູຈໍາເປັນຕ້ອງມີອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ທີ່ມີຄຸນນະພາບ ເພື່ອຜົນໄດ້ຮັບທີ່ດີ ແຕ່ວ່າຄູຈໍານວນຫຼາຍຍັງເຂົ້າບໍ່ເຖິງປຶ້ມຕໍາລາຮຽນ. ໃນປະເທດສະຫະສາທາລະນະລັດທານສາເນຍມີພຽງ 3.5% ຂອງຈໍານວນນັກຮຽນຊັ້ນປີທີ 6 ທັງໝົດມີພຽງແຕ່ປຶ້ມຫັດອ່ານທີ່ໃຊ້ແລ້ວ. ຄວາມທຸກຍາກດ້ານພື້ນຖານໂຄງລ່າງເປັນອີກບັນຫາໜຶ່ງສໍາລັບນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນຫຼາຍໆປະເທດທີ່ທຸກຍາກ. ເດັກຖືກບັງຄັບໃຫ້ຢູ່ໃນຫ້ອງທີ່ມີຄວາມແອອັດສະເໝີພ້ອມທັງຢູ່ຫ້ອງຮຽນຮ່ວມກັບນັກຮຽນຊັ້ນອ່ອນກວ່າ ໂດຍສະເພາະ ນັກຮຽນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ໃນປະເທດມາລາວີ, ໃນຫ້ອງຮຽນຊັ້ນປີທີ 1 ມີນັກຮຽນ 130 ຄົນຕໍ່ຫ້ອງ, ຄ່າສະເລ່ຍທີ່ໄດ້ສົມທຽບກັບຊັ້ນທີ່ຜ່ານມາແມ່ນ 64 ຄົນຕໍ່ຫ້ອງ. ໃນແຊດ, ມີໂຮງຮຽນໜຶ່ງ ໃນສີ່ທີ່ມີຫ້ອງນໍ້າ ແລະມີພຽງໜຶ່ງໃນສາມທີ່ຫ້ອງນໍ້າມີໄວ້ໃຫ້ຜູ້ຍິງໄດ້ໃຊ້.

1/3 ຂອງປະເທດທົ່ວໂລກມີຄູທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໜ້ອຍກວ່າ 70%

ຮູບພາບ 7: ຢູ່ໃນ 29 ປະເທດ, ມີຊ່ອງຫວ່າງຮັບໃຫຍ່ຫຼວງລະຫວ່າງຈໍານວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູ ແລະ ຈໍານວນນັກຮຽນຕໍ່ຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມແລ້ວ.

ອັດຕາສ່ວນນັກຮຽນ/ຄູ ແລະອັດຕາສ່ວນນັກຮຽນ/ຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມແລ້ວຢ່າງໜ້ອຍ 10:1 ໃນປີ 2011

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ, ຕາຕະລາງດ້ານສະຖິຕິທີ 8

ໃນຈຳນວນເດັກ 250 ລ້ານຄົນບໍ່ໄດ້ຮຽນໃນຂັ້ນພື້ນຖານ, ຫຼັງປີ 2015 ຈຳເປັນທີ່ຈະຕັ້ງເປົ້າໝາຍໂລກ ແລະຕິດຕາມ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນປີ 2030 ເດັກ ແລະ ໄວໜຸ່ມບໍ່ວ່າຈະຢູ່ໃນກໍລະນີໃດກໍຕາມຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະໃນການອ່ານ, ຂຽນ ແລະຄິດໄລ່ເລກຂັ້ນພື້ນຖານໄດ້. ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການນີ້ ແຕ່ລະປະເທດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງຕໍ່ລະບົບການປະເມີນແຫ່ງຊາດ ແລະ ຮັບຮອງວ່າການປະເມີນ ນັ້ນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການປ່ຽນແປງທາງດ້ານນະໂຍບາຍ, ລະບົບການປະເມີນໃນຫຼາຍໆປະເທດຍັງປະຕິບັດໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວມານັ້ນ. ລັດຖະບານຄວນຈະໄດ້ພິຈາລະນາລະບົບກວດກາສາທາລະນະຊົນຂອງຕົນເປັນປະຈຳ ໃຫ້ເທົ່າກັບລະບົບການປະເມີນແຫ່ງຊາດ, ເຖິງແມ່ນວ່າສ່ວນໃຫຍ່ຈະນຳໃຊ້ເພື່ອສົ່ງເສີມນັກຮຽນ ໃນແຕ່ລະຊັ້ນຂອງການສຶກສາກໍຕາມ. ການປະເມີນແຫ່ງຊາດຄວນຈະມີເຄື່ອງມືບຸກຄະຕິທີ່ສາມາດສ້າງບ່ອນນັກຮຽນຈະບັນລຸມາດຕະຖານໃນການຮຽນຮູ້ທີ່ຄາດຄະເນໄວ້ໂດຍສະເພາະແມ່ນອາຍຸ ຫຼື ຊັ້ນຮຽນ ແລະຜົນສຳເລັດນີ້ຈະມີການປ່ຽນແປງຢູ່ສະເໝີສຳລັບປະຊາຊົນກຸ່ມຕ່າງໆແນວໃດ.

ການປະເມີນໃນລະດັບພາກພື້ນ ແລະລະດັບສາກົນ ມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບການຕິດຕາມເປົ້າໝາຍການຮຽນຮູ້ໃນທົ່ວໂລກພາຍຫຼັງປີ 2015. ພຽງແຕ່ປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການຕິດຕາມໃນທົ່ວໂລກນີ້ກໍໄດ້ຊ່ວຍຮັກສາຄວາມກົດດັນຕໍ່ລັດຖະບານທີ່ຮັບປະກັນວ່າເດັກແຕ່ລະຄົນໄດ້ສຳເລັດຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ການຮຽນຮູ້ການຕິດຕາມໃນທົ່ວໂລກທີ່ດີກວ່າ ສາມາດຊ່ວຍຊຸກຍູ້ໃຫ້ລັດຖະບານສ້າງຄວາມໝັ້ນຄົງໄດ້ວ່າ ເດັກທຸກຄົນບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແຕ່ຍັງບັນລຸການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານນຳດ້ວຍ.

ການປະເມີນເຫຼົ່ານີ້ຈະອໍານວຍຄວາມສະດວກໃນການຕິດຕາມເປົ້າໝາຍການຮຽນຮູ້ທົ່ວໂລກຫຼັງປີ 2015, ສາມຫຼັກການທີ່ສຳຄັນນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປະຕິບັດຕາມ. ຫຼັກການທີໜຶ່ງ, ເດັກ ແລະ ໄວໜຸ່ມທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກ່າວເຖິງເມື່ອຕິດຕາມໝາຍຜົນໄດ້ຮັບ, ບໍ່ພຽງແຕ່ນັກຮຽນທີ່ໄດ້ຮຳຮຽນ ແລະເຂົ້າຮ່ວມໃນການປະເມີນເທົ່ານັ້ນ. ເດັກດ້ອຍໂອກາດອາດຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃນລະບົບການສຶກສາ ແລະ ຍ້ອນແນວນັ້ນມັນຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ມາດຕະຖານໃນການຮຽນຮູ້ຂັ້ນຕໍ່າໃນເວລາດຳເນີນການປະເມີນບໍ່ນັບເຂົ້າເຂົ້ານຳໝາຍຄວາມວ່າຂອບເຂດບັນຫາແມ່ນໄດ້ເວົ້າໜ້ອຍກວ່າຄວາມເປັນຈິງ. ຫຼັກການທີສອງ, ຂໍ້ມູນທີ່ດີກ່ຽວກັບລັກສະນະພື້ນຖານຂອງນັກຮຽນແມ່ນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ລະບຸກຸ່ມໃດຂອງນັກຮຽນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ. ຫຼັກການທີສາມ, ຂໍ້ມູນດ້ານລະບົບການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບຄວນຈະຖືກລວມເຂົ້າໃນສ່ວນໃດໜຶ່ງຂອງການປະເມີນ.

ບໍ່ປ່ອຍຜູ້ໃດໄວ້ທາງຫຼັງ-ມັນຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ?

ຫຼັງຈາກປີ 2015, ວຽກງານທີ່ຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດຈະຍັງຄົງເຫຼືອໄວ້ຢູ່ໃນທັກເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ, ໃນຂະນະທີ່ບຸລິມະສິດໃໝ່ກໍກຳລັງປະກົດຕົວຂຶ້ນມາ. ເມື່ອວິເຄາະເບິ່ງເວລາທີ່ຈະພາໃຫ້ບັນລຸການຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາຖ້ວນໜ້າ ແລະມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ ແລະການຮູ້ທັງສີຂອງໄວໜຸ່ມຈະເຫັນພາບອັນໜ້າເປັນຫ່ວງ.

ໃນຂະນະທີ່ ເດັກຊາຍທີ່ຮັ່ງມີຄາດວ່າຈະບັນລຸການຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາຖ້ວນໜ້າພາຍໃນປີ 2030 ຈຳນວນ 56 ໃນ 74 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າເຖິງປານກາງ, ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍຕາມເວລາ ມີພຽງ 7 ປະເທດ, ໜຶ່ງໃນນັ້ນ ແມ່ນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າພຽງປະເທດດຽວເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງ ແມ່ນວ່າຈະຮອດປີ 2060 ກໍຕາມ, ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກຈະບໍ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍນັ້ນໄດ້ ຈາກຕົວຢ່າງຈຳນວນ 24 ໃນ 28 ປະເທດ ທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ. ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ຖ້າແນວໂນ້ມປະຈຸບັນຍັງສືບຕໍ່, ເດັກຊາຍທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດຈະບັນລຸການຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມຖ້ວນໜ້າໃນປີ 2021, ແຕ່ວ່າ ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຈະບໍ່ສາມາດນຳທັນໄດ້ຈົນກວ່າຈະຮອດປີ 2086 (ຮູບພາບ 8).

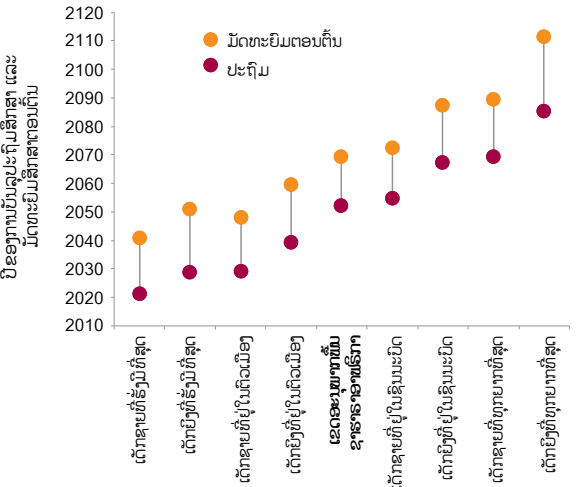
ການໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາບໍ່ໄດ້ຮັບປະກັນວ່າເດັກຈະສາມາດອ່ານອອກຂຽນໄດ້. ຂໍ້ມູນຈາກ 68 ປະເທດ, ຄາດຄະເນວ່າຍິງໄວໜຸ່ມທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຈະບັນລຸການຮູ້ທັງຖືຖ້ວນໜ້າໄດ້ໃນປີ 2072.

ເຖິງແມ່ນວ່າການຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນຈະຮ້າຍແຮງລົງໄປໄປເລື້ອຍໆກໍຕາມ. ຈຳນວນ 44 ໃນ 74 ປະເທດທີ່

ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຈະບໍ່ບັນລຸການຮຽນຈົບປະຖົມຖ້ວນໜ້າຈົນກວ່າຈະຮອດ ປີ 2086

ຮູບພາບ 8: ຜົນສຳເລັດຂອງປະຖົມສຶກສາຖ້ວນໜ້າ ແລະ ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນກຳລັງໄປໄດ້ດີສູ່ອະນາຄົດສຳລັບເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ

ຄາດຄະເນປີບັນລຸການຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມແລະມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນເກີນ 97%, ກຸ່ມປະຊາກອນ, ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ.

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄິດໄລ່ຂອງທີມງານບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ (2013), ອີງໃສ່ Lange (2013).

ໄດ້ທຳການວິໃຈ, ມີຊ່ອງຫວ່າງຢ່າງໜ້ອຍ 50 ປີ ໃນລະຫວ່າງເວລາ ເດັກຊາຍທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດສຳເລັດຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນທັງໝົດ ແລະ ເວລາເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດສຳເລັດການສຶກສາທັງໝົດເຊັ່ນກັນ ກັບເດັກຊາຍ ແລະຖ້າແນວໂນ້ມນີ້ດຳເນີນຕໍ່ ເດັກທີ່ຍາກທີ່ສຸດຢູ່ເຂດ ອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາຈະບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້ໄດ້ໃນປີ 2111 ເທົ່ານັ້ນ, ຊ້າກວ່າເດັກຊາຍທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດ 64 ປີ.

ການຄາດຄະເນເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ອິດອັດໃຈທີ່ສຸດແຕ່ເມື່ອອີງໃສ່ແນວ ໂນ້ມໃນປະຈຸບັນເຫັນວ່າສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້ຖ້າລັດຖະບານ, ຜູ້ໃຫ້ ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ສະມາຄົມການສຶກສາສາກົນຮ່ວມມືຮ່ວມໃຈກັນ ປະຕິບັດ ເຮັດໃຫ້ການສຶກສາເຂົ້າເຖິງໄດ້ທຸກຄົນລວມເຖິງຜູ້ດ້ອຍໂອ ກາດ.ການຄາດຄະເນຍັງເຮັດໃຫ້ເຫັນເຖິງຂີດຄວາມສຳຄັນຂອງການ ນຳຄວາມກ້າວໜ້າສູ່ເປົ້າໝາຍການສຶກສາສຳລັບກຸ່ມທີ່ດ້ອຍໂອກາດທີ່ ສຸດພາຍຫຼັງປີ 2015 ແລະ ເພື່ອວາງນະໂຍບາຍທີ່ຮັກສາ ແລະ ເລັ່ງ ຄວາມກ້າວໜ້າໂດຍການແກ້ໄຂຄວາມບໍ່ສົມດຸນຕ່າງໆ.

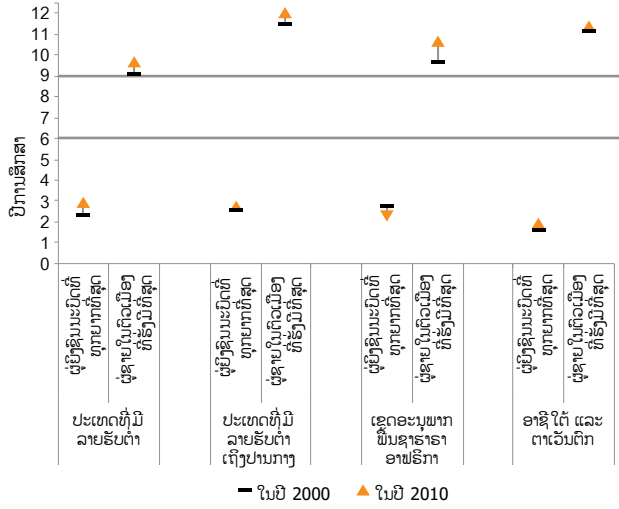
ການຕິດຕາມເປົ້າໝາຍການສຶກສາໂລກພາຍຫຼັງ ປີ 2015

ນັບແຕ່ຫົກ ເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໄດ້ຖືກຮັບຮອງຢູ່ດາກາ ປະເທດເຊເນການ ໃນປີ 2000, ການຂາດບັນດາເປົ້າໝາຍ ແລະ ຕົວ ຊີ້ບອກທີ່ຊັດເຈນໄດ້ກິດຂວາງບາງບູລິມະສິດການສຶກສາຕ່າງໆຈາກ ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ.

ຮູບແບບຂອງເປົ້າໝາຍໃໝ່ພາຍຫຼັງປີ 2015 ຄວນຈະແນະນຳໂດຍ ຫຼັກການຂອງການຍົກສູງການສຶກສາທີ່ຖືວ່າເປັນສິດທິ, ຮັບປະກັນວ່າ ເດັກທຸກຄົນມີໂອກາດທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ເທົ່າທຽມກັນ ແລະ ຮັບ ຮູ້ຂັ້ນຕອນການຮຽນຮູ້ໃນແຕ່ລະໄລຍະຕາມຊີວິດຂອງແຕ່ລະຄົນ. ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ຄວນຈະເປັນແຜນຫຼັກໜຶ່ງຂອງເປົ້າໝາຍທີ່ສອດຄ່ອງກັບວາລະ ການພັດທະນາໂລກພ້ອມດ້ວຍລາຍລະອຽດຂອງເປົ້າໝາຍທີ່ໄດ້ຕັ້ງ ໄວ້ຊຶ່ງສ້າງແຜນວຽກງານການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນຫຼັງປີ 2015. ແຕ່ລະ ເປົ້າໝາຍຕ້ອງຈະແຈ້ງ ແລະສາມາດວັດແທກໄດ້ພ້ອມທັງເປົ້າໝາຍ ຂອງການຮັບຮອງວ່າບໍ່ໄດ້ປະປ່ອຍຜູ້ໃດໄວ້ທາງຫຼັງ. ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸ ເປົ້າໝາຍນີ້, ຄວາມກ້າວໜ້າຄວນຖືກຕິດຕາມເລີ່ມແຕ່ຜົນສຳເລັດ ຂອງກຸ່ມທີ່ດຳເນີນງານຕ່າງໆ, ຮັບປະກັນໃຫ້ຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງ ກຸ່ມທີ່ມີຜົນສຳເລັດ ແລະການປະຕິບັດຕໍ່າແລະກຸ່ມທີ່ມີຜົນສຳເລັດ ດີກວ່າແຄບເຂົ້າ.

ຈຳນວນປີທີ່ໄວໜຸ່ມໃຊ້ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແມ່ນມາດຕະການຂອງຄວາມ ກ້າວໜ້າທັງໝົດໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາ. ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍ ຂອງການຮຽນຈົບມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນພາຍໃນປີ 2030, ໄວ ໜຸ່ມຈຶ່ງຈຳເປັນຈະຕ້ອງໄດ້ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນປະມານ ເກົ້າ ປີ. ພາຍໃນປີ 2010, ຄິດສະເລ່ຍເດັກຊາຍໃນຕົວເມືອງທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດໄດ້ໃຊ້ເວລາ ຫຼາຍກວ່າ 9.5 ປີ ໃນໂຮງຮຽນ ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳ ແລະ ຫຼາຍກວ່າ 12 ປີສຳລັບປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳກວ່າເຖິງປານກາງ. ແຕ່ວ່າ ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນເຂດຊົນນະບົດ ໄດ້ໃຊ້ເວລາ ໜ້ອຍວ່າ 3 ປີ ໃນໂຮງຮຽນ ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕ່ຳ ແລະ ຕ່ຳ ກວ່າເຖິງປານກາງ, ປ່ອຍໃຫ້ເປົ້າໝາຍຕ່ຳກວ່າ 6 ປີທີ່ພົວພັນກັບການ ຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມຖ້ວນໜ້າຊຶ່ງຄາດວ່າຈະບັນລຸພາຍໃນປີ 2015 (ຮູບພາບ 9). ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາຊ່ອງຫວ່າງລະ ຫວ່າງເວລາທີ່ຜູ້ຍິງຊົນນະບົດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ແລະ ເດັກຊາຍຊົນນະ ບົດທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນໂຮງຮຽນໄດ້ຂະຫຍາຍຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ລະຫວ່າງປີ 2000 ແລະປີ 2010 ຈາກ 6.9 ປີ ເຖິງ 8.3 ປີ.

ຮູບພາບ 9: ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນການບັນລຸຕົ້ນສຳເລັດການສຶກສາຍັງ ປ່ຽນແປງຕະຫຼອດທົດສະຫວັດທີ່ຜ່ານມາ ປີການສຶກສາ, ອາຍຸ 20 ເຖິງ 24 ປີ, ໃນລະຫວ່າງ 2000 ແລະປີ 2010

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ທີມງານວິໄຈບົດລາຍງານໂລກຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ (2013), ອີງໃສ່ການສຳຫຼວດທາງປະຊາກອນ ແລະສຸຂະພາບ ແລະການສຳຫຼວດກຸ່ມຕົວຊີ້ບອກຈຳນວນຫຼາຍ.

ຕະຫຼອດທົດສະຫວັດທີ່ຜ່ານມາມີຄວາມກ້າວໜ້າໃນການຮັບເອົາເດັກ ເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼາຍກວ່າໃນການຮັບຮອງທີ່ວ່າເດັກຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມ ຫຼື ມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນແລະຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບທີ່ຮ້າຍແຮງ ຍັງຄົງມີຢູ່ແລະໃນບາງກໍລະນີກໍໄດ້ຂະຫຍາຍໃນວົງກ້ວາງ. ຕົວຢ່າງ ຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ເດັກຊາຍທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດ ໃນເຂດຕົວເມືອງໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນເກືອບທັງໝົດໃນປີ 2000. ໃນ ຕອນທ້າຍຂອງທົດສະຫວັດ, ອັດຕາການຮຽນຈົບໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກ ສາໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 87% ແລະອັດຕາການຮຽນຈົບໂຮງຮຽນມັດທະ ຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ 70%. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, 49% ຂອງຈຳນວນ ເດັກຍິງທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນເຂດຊົນນະບົດໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນຊ່ວງ ຕົ້ນໆຂອງທົດສະຫວັດ ແລະ 61% ໃນຕອນທ້າຍຂອງທົດສະຫວັດ. ມີພຽງ 25% ໄດ້ຮຽນຈົບປະຖົມສຶກສາແລະ 11% ຈົບມັດທະຍົມ ສຶກສາຕອນຕົ້ນໃນປີ 2000; ນອກຈາກນີ້, ອັດຕາສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຫຼຸດ ລົງໃນຕອນທ້າຍຂອງທົດສະຫວັດເຖິງ 23% ແລະ 9% ຕາມລຳດັບ. ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບໃນອາຊີໃຕ້ແລະຕາເວັນຕົກແມ່ນຍັງຂະຫຍາຍໃນ ວົງກ້ວາງແລະບໍ່ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້: ໃນຕອນທ້າຍຂອງທົດສະຫວັດ, 89% ຂອງຜູ້ຊາຍໃນຕົວເມືອງທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດໄດ້ຮຽນຈົບໂຮງຮຽນມັດ ທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນແລະມີພຽງ 13% ຂອງຈຳນວນຜູ້ຍິງໃນຊົນ ນະບົດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຮຽນຈົບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ.

ເປົ້າໝາຍການຮຽນຮູ້ແມ່ນພາກສ່ວນທີ່ຂາດບໍ່ໄດ້ຂອງແຜນງານການ ຕິດຕາມການສຶກສາໂລກໃນອະນາຄົດ, ແຕ່ຈະລົງເລິກພຽງແຕ່ການປະ ເມີນການຮຽນຮູ້ທີ່ສາມາດນຳທາງຜິດໄດ້ຖ້າຫາກຈຳນວນເດັກສ່ວນ ຫຼາຍບໍ່ເຄີຍຜ່ານຊັ້ນທີ່ມີການກວດກາທັກສະ. ຕົວຢ່າງຢູ່ໃນສະຫະ ສາທາລະນະລັດທານສາເນຍ, ອັດຕາສ່ວນຂອງເດັກທ້ອງ 6 ທີ່ບັນລຸ ມາດຕະຖານຂັ້ນຕ່ຳໃນການອ່ານໃນປີ 2007 ໃຫ້ລຳດັບແຕ່ 80% ຂອງຈຳນວນເດັກຍິງຊົນນະບົດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດເຖິງ 97% ຂອງຈຳ ນວນເດັກຊາຍໃນຕົວເມືອງທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, 92% ຂອງ ເດັກຊາຍໃນຕົວເມືອງທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດໃນທ້ອງ 6 ໄດ້ບັນລຸໃນລະດັບ

ດັ່ງກ່າວ, ມີພຽງ 40% ຂອງເດັກຍິງໃນຊົນນະບົດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດທີ່ຜ່ານລະດັບນີ້. ສົມມຸດວ່າຖ້າເດັກທີ່ບໍ່ເຖິງຫ້ອງ 6 ແມ່ນບໍ່ສາມາດຜ່ານມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າໄດ້, ອັດຕາສ່ວນລະຫວ່າງກຸ່ມເດັກທີ່ໄດ້ຮຽນຂັ້ນພື້ນຖານແມ່ນ 90% ສໍາລັບເດັກຊາຍໃນຕົວເມືອງທີ່ຮັ່ງມີທີ່ສຸດ ແລະ ເດັກຍິງໃນຊົນນະບົດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດມີ 32%.

ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບສາມາດແກ້ໄຂໄດ້ພາຍໃນປີ 2030, ແຜນງານໃນປະເທດຈໍາເປັນຕ້ອງກວມລວມເອົາເປົ້າໝາຍສະເພາະ ດັ່ງນັ້ນການມີສ່ວນຮ່ວມດ້ານການສຶກສາ ແລະ ການຮຽນຮູ້ສາມາດຕິດຕາມໄດ້ສໍາລັບກຸ່ມປະຊາກອນແຕ່ລະກຸ່ມ. ມີໜ້ອຍປະເທດທີ່ເຮັດໄດ້ຄືແນວນັ້ນ. ບົດບາດຍິງ-ຊາຍແມ່ນມີຄວາມສ່ຽງທີ່ພົບເຫັນຢູ່ເລື້ອຍໆໃນແຜນງານການສຶກສາ, ຍັງມີ 24 ໃນ 53 ປະເທດໄດ້ວາງແຜນທົບທວນບົດລາຍງານທີ່ກວມເອົາເປົ້າໝາຍຄວາມສະເໝີພາບຍິງ-ຊາຍໃນປະຖົມແລະມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ.

ສີ່ແຜນງານທີ່ລວມຢູ່ໃນຕົວຊີ້ບອກດ້ານການມີສ່ວນຮ່ວມ ໂດຍສະເພາະຂອງກຸ່ມຊົນເຜົ່າ. ໂດຍສະເພາະ ສາມຕົວຊີ້ບອກທີ່ໄດ້ວາງເປົ້າໝາຍຄວາມແຕກຕ່າງ ໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາລະຫວ່າງເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງໃນປະຖົມແລະມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ມີພຽງສາມແຜນງານທີ່ມີຕົວຊີ້ບອກ ໃນການເຂົ້າໂຮງຮຽນທີ່ໃຫ້ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງເດັກທີ່ຮັ່ງມີກວ່າ ແລະ ທຸກຍາກກວ່າ. ແຜນງານຂອງບັງກລາເດສທີ່ໄດ້ລວມເອົາແຜນງານການຕິດຕາມເພື່ອຕິດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າໃນອັດຕາສ່ວນການເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງຜູ້ທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ, ທຸກຍາກ, ປານກາງ, ຮັ່ງມີແລະຮັ່ງມີທີ່ສຸດ, ແລະແຜນງານຂອງປະເທດນາມິເບຍໄດ້ລວມເປົ້າໝາຍເອົາ 80% ຂອງຈໍານວນເດັກກໍາພໍາແລະເດັກທີ່ມີຄວາມສ່ຽງອື່ນໆໃນແຕ່ລະພາກພື້ນໃຫ້ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນໃນປະຖົມແລະມັດທະຍົມສຶກສາໃນທ້າຍປີຂອງແຜນງານ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະມີໜ້ອຍປະເທດວາງແຜນຕິດຕາມຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບກັນໃນຜົນການຮຽນຮູ້. ມີພຽງ 8 ໃນ 53 ປະເທດທີ່ໄດ້ປະຕິບັດແນວນີ້ ໃນຊັ້ນປະຖົມ ແລະ 8 ປະເທດໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ ແລະ ທຸກກໍລະນີໃນການຕິດຕາມແມ່ນໄດ້ຈໍາກັດເຖິງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ. ປະເທດສິລັງກາແມ່ນປະເທດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຍົກເວັ້ນໃນເປົ້າໝາຍຕ່າງໆ ສໍາລັບການບັນລຸຄະແນນດ້ານຕົວເລກ ແລະ ພາສາທ້ອງຖິ່ນທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕໍ່າສຸດໃນພາກພື້ນ.

ຄວາມບໍ່ສໍາເລັດຕະຫຼອດທົດສະຫວັດທີ່ຜ່ານມາ ຕໍ່ການປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້າໃນເປົ້າໝາຍການສຶກສາ ໂດຍກຸ່ມປະຊາກອນກຸ່ມຕ່າງໆໄດ້ປົກປັດຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບນັ້ນຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ສິ່ງທີ່ເຄີຍເຫັນໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນອີກໃນເປົ້າໝາຍແຫ່ງຊາດຂອງປະເທດ ທີ່ຂາດແຜນການປະເມີນຄວາມກ້າວໜ້າໃນການຫຼຸດຊ່ອງຫວ່າງ ໃນການເຂົ້າເຖິງການຮຽນຮູ້. ເປົ້າໝາຍຫຼັງປີ 2015 ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ຜຸກມັດ ເພື່ອຮັບປະກັນກຸ່ມດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດ ບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ຕັ້ງໃວ້ໃນເປົ້າໝາຍ. ຖ້າເຮັດບໍ່ໄດ້ຄືແນວນັ້ນ ໝາຍຄວາມວ່າມາດຕະການຂອງຄວາມກ້າວໜ້າສືບຕໍ່ປັບຄວາມເປັນຈິງ ທີ່ວ່າກຸ່ມທີ່ມີໂອກາດທີ່ສຸດຄືກຸ່ມທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫຼາຍທີ່ສຸດ.

ມີພຽງ 8 ຈາກ 53 ປະເທດວາງແຜນເພື່ອຕິດຕາມຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມໃນການຮຽນ

ການຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າດ້ານການຈັດ ຫາເງິນທຶນ ສໍາລັບການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ມີພຽງ 41
ໃນ 150
ປະເທດ
ໄດ້ນໍາໃຊ້ງົບ
ປະມານຂອງ
ຍອດຜະລິດ
ຕະພັນແຫ່ງ
ຊາດ ຕໍ່ດ້ານ
ການສຶກສາ
6% ຫຼື ຫຼາຍ
ກວ່າໃນປີ
2011

ການຈັດຫາເງິນທີ່ບໍ່ພຽງພໍ ເປັນອຸປະສັກອັນໜຶ່ງ ໃຫ້ແກ່ການບັນລຸເປົ້າ
ໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ. ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນທີ່ຈະນໍາໃຊ້
ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ມີຄຸນນະພາບ ເພື່ອທຸກ
ຄົນ ໃນປີ 2015 ໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຖິງ 26 ຕື້ໂດລ້າ, ພາໃຫ້ການບັນລຸ
ເປົ້າໝາຍທີ່ຈະໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຍິ່ງຫ່າງໄກອອກ
ໄປ. ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ໃນປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້ ຜູ້ໃຫ້ທຶນຍັງມີແນວໂນ້ມ
ຈະຫຼຸດຜ່ອນການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກເຂົາລົງ ຫຼາຍກວ່າຈະມີການເພີ່ມ
ຂຶ້ນ. ເຖິງວ່າມີການລົງມືປະຕິບັດອັນຮີບດ່ວນເພື່ອປ່ຽນແປງຮູບແບບ
ຂອງການໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແລ້ວກໍຕາມ, ແຕ່ເປົ້າໝາຍໃນການຮັບປະ
ກັນໃຫ້ເດັກທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ ໄດ້ຮຽນໜັງສືໃນປີ 2015
ຍັງມີຄວາມສ່ຽງວ່າຈະບໍ່ສາມາດບັນລຸໄດ້.

ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຮົາຍັງມີເວລາເຫຼືອໜ້ອຍກໍຈະເຖິງປີ 2015,
ສະນັ້ນ ການລົບລ້າງຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນເບິ່ງຄືວ່າຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້.
ແຕ່ວ່າການວິເຄາະໃນບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ພວກເຮົາສາມາດແກ້ໄຂຊ່ອງຫວ່າງດັ່ງກ່າວໄດ້ ໂດຍການເພີ່ມລາຍຮັບ
ທີ່ໄດ້ຈາກພາຍໃນ, ແບ່ງປັນງົບປະມານຂອງ ລັດຖະບານ ທີ່ມີຢູ່ ແລະ
ຄາດຄະເນວ່າຈະໄດ້ຮັບ ໃຫ້ແກ່ຂະແໜງການສຶກສາ ຢ່າງເໝາະສົມ
ແລະ ປັບປຸງການກຳນົດຈຸດສຸມ ຂອງ ການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ໄດ້ຮັບຈາກ
ພາຍນອກໃຫ້ດີຂຶ້ນ.

ຕາມການຄາດຄະເນ, ຖ້າຫາກວ່າ ບັນດາເປົ້າໝາຍດ້ານການສຶກສາທີ່
ຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ພາຍຫຼັງປີ 2015 ກວມໄປເຖິງຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ
ຕອນຕົ້ນ, ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນຈະສູງຂຶ້ນເຖິງ 38 ຕື້ໂດລາສະຫະ
ລັດ. ຂອບປະຕິບັດງານພາຍຫຼັງປີ 2015 ຈະຕ້ອງມີການກຳນົດເປົ້າ
ໝາຍທາງດ້ານການເງິນທີ່ຊັດເຈນ ໂດຍຮຽກຮ້ອງຄວາມໂປ່ງໃສ,
ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃຫ້ທຶນທັງໝົດ ສາມາດກວດສອບຂໍ້ຜູກພັນຂອງພວກ
ເຂົາໄດ້, ແລະ ຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນກໍຈະບໍ່ເປັນອຸປະສັກທີ່ກົດ
ຂວາງຄໍາໝັ້ນສັນຍາຂອງ ພວກເຮົາ ທີ່ມີຕໍ່ກັບເດັກນ້ອຍໄດ້.

ຫຼາຍປະເທດທີ່ຍິ່ງຫ່າງໄກຈາກການສຶກສາ ເພື່ອທຸກຄົນ ຈະຕ້ອງລົງທຶນຕື່ມໃສ່ການສຶກສາ

ການລົງທຶນຈາກພາຍໃນໃສ່ການສຶກສາ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນຊຸມປີທີ່ຜ່ານ
ມາ, ໂດຍສະເພາະໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ຕໍ່າເຖິງ
ປານກາງ, ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນມາຈາກການຂະຫຍາຍຕົວທີ່ດີຂຶ້ນຂອງ
ເສດຖະກິດ. ລັດຖະບານລົງທຶນໃສ່ການສຶກສາເພີ່ມຂຶ້ນ ໂດຍສະເລ່ຍ
ຈາກ 4,6% ມາເປັນ 5,1% ຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນແຫ່ງຊາດ
(GNP) ລະຫວ່າງປີ 1999 ເຖິງ 2011. ໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີ
ລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງ, ມັນໄດ້ເພີ່ມສູງຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ, ເຊັ່ນ:
30 ປະເທດໃນຈຳນວນທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ເພີ່ມການລົງທຶນໃສ່ການສຶກ
ສາ ໜຶ່ງຈຸດສ່ວນຮ້ອຍຂອງ GNP ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ລະຫວ່າງປີ
1999 ເຖິງ 2011.

ຂອບປະຕິບັດງານດາກາບໍ່ໄດ້ກຳນົດວ່າແຕ່ລະປະເທດຕ້ອງລົງທຶນໃສ່
ການສຶກສາເທົ່າໃດ. ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການຕັ້ງຄາດໝາຍລວມດ້ານ

ການເງິນ ສໍາລັບເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບ
ການແກ້ໄຂຫຼັງຈາກປີ 2015, ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຕັ້ງເປົ້າໝາຍສະເພາະວ່າ:
ບັນດາປະເທດຕ່າງໆຕ້ອງຈັດສັນງົບປະມານຢ່າງຕໍ່າສຸດ 6% ຂອງ
GNP ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ. ໃນຈຳນວນທັງໝົດ 150 ປະເທດທີ່
ມີຂໍ້ມູນ, ມີພຽງ 41 ປະເທດເທົ່ານັ້ນທີ່ລົງທຶນ 6% ຂອງ GNP
ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ເຂົ້າໃນການສຶກສາ ໃນປີ 2011, ແລະ ຍັງມີ 25
ປະເທດທີ່ລົງທຶນໜ້ອຍກວ່າ 3%.

ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ທົ່ວໄປວ່າບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ຄວນຈັດສັນງົບປະມານ
ຢ່າງຕໍ່າສຸດ 20% ຂອງງົບປະມານລວມ ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ. ແຕ່
ໂດຍສະເລ່ຍໃນທົ່ວໂລກ, ໃນປີ 2011 ຍັງມີພຽງແຕ່ 15% ເທົ່ານັ້ນ
ຊຶ່ງອັດຕາສ່ວນຄ່ອຍປ່ຽນແປງນັບແຕ່ປີ 1999 ມາ. ໃນຈຳນວນທັງ
ໝົດ 138 ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນ, ມີພຽງ 25 ປະເທດເທົ່ານັ້ນທີ່ລົງທຶນ
ໃສ່ການສຶກສາຫຼາຍກວ່າ 20% ໃນປີ 2011, ໃນຂະນະດຽວກັນ
ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງ ຢ່າງໜ້ອຍສຸດ 6 ປະເທດ
ໄດ້ຫຼຸດສ່ວນແບ່ງງົບປະມານລາຍຈ່າຍໃຫ້ແກ່ການສຶກສາລົງ ເມື່ອທຽບ
ໃສ່ງົບປະມານລາຍຈ່າຍທັງໝົດ ຂອງ ລັດຖະບານ ປະມານ 5 ຈຸດ
ສ່ວນຮ້ອຍ ຫຼື ຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ໃນລະຫວ່າງປີ 1999-2011.

ສະພາບການດັ່ງກ່າວ ເບິ່ງຄືວ່າຈະບໍ່ມີການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນໃນປີທີ່ຈະ
ມາເຖິງນີ້. ໃນຈຳນວນທັງໝົດ 49 ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນ ໃນປີ 2012,
ມີ 25 ປະເທດທີ່ວາງແຜນຫຼຸດງົບປະມານສໍາລັບການສຶກສາລົງ ລະ
ຫວ່າງປີ 2011-2012. ໃນນັ້ນ, 16 ປະເທດແມ່ນຢູ່ໃນບັນດາປະ
ເທດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຮາອາຟຣິກາ. ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ບາງປະ
ເທດ, ລວມທັງ ອັຟການິສະຖານ, ເບແນງ ແລະ ເອທິໂອເປຍ ໄດ້ຕໍ່
ຕ້ານທ່າອ່ຽງດ້ານລົບດັ່ງກ່າວ ແລະ ວາງແຜນຈະເພີ່ມງົບປະມານສໍາ
ລັບການສຶກສາ ຂອງ ພວກເຂົາຂຶ້ນ.

ເພື່ອສ້າງທ່າແຮງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍຕົວ ຂອງ ເສດຖະກິດ ໃນ
ຫຼາຍປະເທດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນໂລກ, ລັດຖະບານຈໍາເປັນຈະ
ຕ້ອງຂະຫຍາຍພື້ນຖານການເກັບອາກອນ ແລະ ແບ່ງ 1/5 ຂອງ
ງົບປະມານທັງໝົດຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ. ຖ້າຫາກລັດ
ຖະບານໃນ 67 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງເຮັດໄດ້ແນວ
ນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະສາມາດຫາເງິນເພີ່ມໄດ້ອີກ 153 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ
ສໍາລັບການສຶກສາ ໃນປີ 2015. ໝາຍຄວາມວ່າຈະເພີ່ມສ່ວນແບ່ງ
ສະເລ່ຍຂອງລວມຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນ (GDP) ໃຫ້ແກ່ການ
ສຶກສາຈາກ 3% ມາເປັນ 6% ໃນປີ 2015.

ບາງປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ສາມາດເພີ່ມ GDP ໄດ້ເຖິງ 20% ຈາກ
ການເກັບອາກອນ, ຕາມຄວາມຈໍາເປັນໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ
ສະຫັດສະຫວັດດ້ານການພັດທະນາ (MDGs). ໃນຈຳນວນ 67
ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນ, ມີພຽງ 7 ປະເທດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ຮັບ 20%
ຂອງ GDP ຈາກການເກັບອາກອນ ແລະ ໄດ້ແບ່ງ 20% ຂອງລາຍ
ຮັບໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຕາມການແນະນໍາ. ຢູ່ໃນ ປາກິສະຖານ, ລາຍຮັບ
ຈາກອາກອນມີພຽງ 10% ຂອງ GDP ແລະ ຂະແໜງການສຶກສາ
ໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ປະມານ 10% ຂອງງົບປະມານລາຍຈ່າຍ ຂອງ ລັດຖະ

ບານ. ຖ້າລັດຖະບານເພີ່ມລາຍຮັບຈາກອາກອນໄດ້ເຖິງ 14% ຂອງ GDP ໃນປີ 2015 ແລະ ແບ່ງ 1/5 ຂອງລາຍຮັບດັ່ງກ່າວນັ້ນ ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ, ມັນຈະສາມາດເພີ່ມເງິນທຶນໄດ້ຢ່າງພຽງພໍເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມ ທຸກຄົນໃນປາກີສະຖານ ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ.

ປະເທດເອທິໂອເປຍ ແມ່ນໜຶ່ງໃນ 11 ປະເທດ, ໃນຈຳນວນທັງໝົດ 67 ປະເທດ, ທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດ ໃນການໃຫ້ບຸລິມະສິດແກ່ການສຶກສາໃນງົບປະມານ ຂອງ ລັດຖະບານແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ ຍັງສາມາດເພີ່ມລາຍຮັບຈາກການເກັບອາກອນ. ໃນປີ 2011, ລັດຖະບານໄດ້ຮັບໂດຍສະເລ່ຍ 12% ຂອງ GDP ຈາກການເກັບອາກອນ. ຖ້າວ່າອັດຕາສ່ວນດັ່ງກ່າວເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 16% ໃນປີ 2015, ຂະແໜງການສຶກສາຈະໄດ້ຮັບເງິນ ເພີ່ມຂຶ້ນ 18% ຊຶ່ງຈະເຮັດໃຫ້ມີເງິນເພີ່ມຂຶ້ນ 19 ໂດລາສະຫະລັດ ເພື່ອໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ເດັກ ທີ່ຢູ່ໃນເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນ.

ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ສ່ວນແບ່ງຂອງລາຍຮັບຈາກອາກອນໃນ GDP ເພີ່ມຂຶ້ນຊ້າຫຼາຍໃນບັນດາປະເທດທີ່ທຸກຍາກ. ໃນອັດຕາປັດຈຸບັນ, ມີພຽງ 4 ປະເທດ ໃນຈຳນວນ 48 ປະເທດທີ່ມີອັດຕາສ່ວນແບ່ງຂອງອາກອນ ໜ້ອຍກວ່າ 20% ຂອງ GDP ໃນປັດຈຸບັນ ຈະສາມາດບັນລຸເຖິງ 20% ໃນປີ 2015.

ລະບົບການເກັບອາກອນທີ່ດີ ຈະເຮັດໃຫ້ລັດຖະບານສາມາດສະໜັບສະໜູນລະບົບການສຶກສາຂອງພວກເຂົາ ໂດຍນໍາໃຊ້ເງິນພາຍໃນປະເທດ. ບາງປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງ, ເຊັ່ນ ປະເທດອິຢິບ, ອິນເດຍ ແລະ ຟີລິບປິນ ມີທ່າແຮງສູງ ໃນການຂົນຂວາຍລາຍຮັບຈາກພາຍໃນ ເພື່ອການສຶກສາ ໂດຍຜ່ານການປັບປຸງລະບົບອາກອນໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ລາຍຮັບຈາກອາກອນທີ່ມີລະດັບສູງຂຶ້ນ ໃນປະເທດບຣາຊິນຊ່ວຍອະທິບາຍວ່າເຮັດແນວໃດປະເທດນີ້ຈຶ່ງສາມາດລົງທຶນ 10 ເທື່ອຫຼາຍກວ່າອິນເດຍ ຕໍ່ເດັກ ໃນລະດັບປະຖົມສຶກສາ.

ບາງປະເທດໃນອາຊີ ໃຕ້ ໄດ້ມີການຍົກເວັ້ນອາກອນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃຫ້ແກ່ກຸ່ມທີ່ມີຜົນປະໂຫຍດພາຍໃນ, ເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນປະເທດທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຂອງອາກອນໃນ GDP ໜ້ອຍທີ່ສຸດໃນໂລກ. ໃນປາກີສະຖານ, ອັດຕາສ່ວນ ຂອງອາກອນ/GDP 10% ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຈາກ ການໄດ້ຮັບຜົນກະທົບທາງດ້ານການເມືອງ ຈາກການກໍ່ຄວາມບໍ່ສະຫງົບ. ໃນຂະນະທີ່ຂະແໜງການກະສິກໍາເຮັດໃຫ້ GDP ຂອງ ປາກີສະຖານ ເພີ່ມສູງຂຶ້ນເຖິງ 22,5%, ສ່ວນແບ່ງຂອງລາຍຮັບຈາກອາກອນມີພຽງ 1,2% ເທົ່ານັ້ນ. ໃນປະເທດອິນເດຍ, ການສູນເສຍລາຍຮັບສ່ວນຫຼາຍທີ່ໄດ້ຈາກອາກອນແມ່ນເນື່ອງມາຈາກການຍົກເວັ້ນພາສີ ແລະ ການມອບພັນທະ. ການສູນເສຍລາຍ ຮັບເນື່ອງຈາກການຍົກເວັ້ນອາກອນ ແມ່ນທຽບເທົ່າ 5,7% ຂອງ GDP ໃນປີ 2012/2013. ຖ້າວ່າ 20% ຂອງ ລາຍຮັບທີ່ສູນເສຍໄປດັ່ງກ່າວສາມາດເກັບໄວ້ໃຫ້ການສຶກສາ, ຂະແໜງການສຶກສາຈະໄດ້ຮັບເງິນເພີ່ມເຖິງ 22,5 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2013, ທຶນເພີ່ມຂຶ້ນປະມານ 40% ເມື່ອທຽບກັບງົບປະມານສໍາລັບການສຶກສາໃນປັດຈຸບັນ.

ລັດຖະບານບາງປະເທດເປີດໃຫ້ມີການສໍາປະທານ ຂຸດຄົ້ນຊັບພະຍາກອນທໍາມະຊາດ ຕໍາກວ່າມູນຄ່າຕົວຈິງ. ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ກົງໂກ ສູນເສຍ 1,36 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ຈາກການຕິດຕໍ່ທຸລະກິດກັບບໍລິສັດຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ ພາຍໃນ 3 ປີ ແຕ່ປີ 2010 ເຖິງ 2012, ຊຶ່ງທຽບເທົ່າ ຈຳນວນເງິນທີ່ແບ່ງໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາສໍາລັບ 2 ປີ ແຕ່ປີ 2010-2011.

ສໍາລັບຫຼາຍປະເທດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນໂລກ, ການຫຼີກລ່ຽງການຈ່າຍອາກອນສ້າງຄວາມຮັ່ງມີໃຫ້ບາງຄົນ ຫຼາຍກວ່າການສ້າງລະບົບການສຶກສາທີ່ເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ສ່ວນລວມ. ຖ້າວ່າລ້ານລ້ານໂດລາສະຫະລັດທີ່ຄາດວ່າຈະຖືກຫຼົບຫຼີກຈາກການເກັບອາກອນ ກາຍເປັນລາຍ

ຮັບທີ່ໄດ້ຈາກອາກອນ, ແລະ 20% ຂອງລາຍຮັບທີ່ໄດ້ ນໍາມາແບ່ງໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາ, ຈະເຮັດໃຫ້ມີເງິນເພີ່ມ 38 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ ຫຼື ລວມທັງໝົດ 56 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ ເພື່ອປະກອບທຶນໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາ.

ການປະຕິບັດທີ່ບໍ່ຖືກກົດໝາຍ ກ່ຽວກັບອາກອນ ຂອງ ບັນດາປະເທດອາຟຣິກາ ຄາດວ່າມີມູນຄ່າສູງເຖິງ 63 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ. ຖ້າວ່າການປະຕິບັດດັ່ງກ່າວຖືກຢຸດຢັ້ງ ແລະ 20% ຂອງລາຍຮັບທີ່ໄດ້ຈາກເງິນດັ່ງກ່າວຖືກໃຊ້ຈ່າຍໃນການສຶກສາ, ຈະເຮັດໃຫ້ຂະແໜງການມີເງິນເພີ່ມຂຶ້ນອີກ 13 ຕື້ ໂດລາສະຫະລັດ ໃນແຕ່ລະປີ.

ໃນຂະນະທີ່ລັດຖະບານຕ້ອງນໍາພາໃຫ້ມີການປະຕິຮູບລະບົບການເກັບພາສີອາກອນ, ຜູ້ໃຫ້ທຶນກໍ່ສາມາດເຮັດໜ້າທີ່ທີ່ສໍາຄັນເພື່ອຊ່ວຍລັດຖະບານ. ຕົວຢ່າງ, ພຽງ 1 ໂດລາສະຫະລັດ ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ລະບົບການເກັບອາກອນ, ຈະເຮັດໃຫ້ລັດຖະບານສາມາດໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ຈາກການເກັບອາກອນໄດ້ເຖິງ 350ໂດລາສະຫະລັດ. ແຕ່ວ່າມີພຽງ ຕໍ່າກວ່າ 0.1% ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອທັງໝົດ ທີ່ໄດ້ຈ່າຍເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອໂຄງການປັບປຸງລະບົບອາກອນ ລະຫວ່າງປີ 2002-2011. ນອກຈາກນັ້ນ, ລັດຖະບານຂອງປະເທດຜູ້ໃຫ້ທຶນ ຄວນຮຽກຮ້ອງຄວາມໂປ່ງໃສຈາກບໍລິສັດທີ່ລົງທະບຽນໃນປະເທດພວກເຂົາ.

ການເພີ່ມລາຍຮັບຈາກອາກອນ ແລະ ການແບ່ງປັນງົບປະມານທີ່ເໝາະສົມໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາ ຈະສາມາດຂົນຂວາຍທຶນຮອນເພີ່ມເຕີມໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາພາຍໃນໄລຍະເວລາສັ້ນ. ທີ່ມາູນທີ່ຄໍາເນີນບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ປະເມີນວ່າ 67 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງສາມາດເພີ່ມທຶນຂອງຂະແໜງການສຶກສາໄດ້ເຖິງ 153 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ, ຫຼື 72% ໃນປີ 2015 ໂດຍຜ່ານການປະຕິຮູບ ເພື່ອເພີ່ມອັດຕາສ່ວນ ອາກອນ/GDP ແລະ ງົບປະມານລາຍຈ່າຍໃຫ້ການສຶກສາ.

67 ປະເທດສາມາດເພີ່ມຊັບພະຍາກອນ ຂອງການສຶກສາດ້ວຍງົບປະມານ 153 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ໂດຍຜ່ານການປະຕິຮູບເພື່ອຂະຫຍາຍຖານພາສີ

© Eduardo Martino/ UNESCO

ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ ໃນຈຳນວນ 67 ປະເທດ, ການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ເດັກທີ່ມີເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນປະຖົມສຶກສາ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 209 ໂດລາສະຫະລັດ ເປັນ 466 ໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2015. ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ຢູ່ໃນຈຳນວນ 67 ປະເທດດັ່ງກ່າວ, ຈຳນວນເງິນສະເລ່ຍທີ່ໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ເດັກທີ່ມີເກນອາຍຸເຂົ້າຮຽນປະຖົມຈະເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 102 ໂດລາສະຫະລັດ ເປັນ 158 ໂດລາສະຫະລັດ.

14 ໃນຈຳນວນ 67 ປະເທດ ໄດ້ບັນລຸຄາດໝາຍທີ່ຕັ້ງໄວ້ສໍາລັບການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່າສູດ 6% ຂອງ GDP ເຂົ້າໃນການສຶກສາ. ໃນຈຳນວນ 53 ປະເທດທີ່ບໍ່ທັນໄດ້ບັນລຸຄາດໝາຍ, 19 ປະເທດຈະສາມາດບັນລຸໄດ້ຖ້າພວກເຂົາຂະຫຍາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພື້ນຖານການເກັບອາກອນຂອງພວກເຂົາ ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ແລະ ໃຫ້ບຸລິມະສິດການໃຊ້ຈ່າຍໃນຂະແໜງການສຶກສາ ໃນປີ 2015 (ຕາມຮູບພາບ 10).

ລາຍຮັບທີ່ໄດ້ບວກກັບທຶນພາຍໃນ ຈະສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນເຖິງ 56% ຂອງ 26 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດຊຶ່ງແມ່ນຈຳນວນຊ່ອງຫວ່າງທາງການເງິນສະເລ່ຍຕໍ່ປີ ຂອງການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ສໍາລັບ 46 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ, ຫຼື 54% ຂອງ 38 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ຂອງຊ່ອງຫວ່າງໃນການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ.

ການປະຕິຮູບດັ່ງກ່າວມີຕົວຢ່າງທີ່ປະຕິບັດມາກ່ອນແລ້ວ. ປະເທດເອກົວດ໌ ເຈລະຈາສັນຍາຄົນໃໝ່ກັບບໍລິສັດນໍ້າມັນ, ເພີ່ມຖານການເກັບອາກອນ ແລະ ໃຫ້ບຸລິມະສິດສູງແກ່ການສຶກສາ, ເພີ່ມກົບປະມານລາຍຈ່າຍໃຫ້ຂະແໜງການສຶກສາເຖິງ 3 ເທົ່າ ລະຫວ່າງ ປີ 2003-2010.

ເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ, ມັນມີຄວາມຈໍາເປັນບໍ່ສະເພາະແຕ່ເພີ່ມກົບປະມານພາຍໃນ ສໍາລັບຂະແໜງການສຶກສາ ແຕ່ຍັງຕ້ອງມີການແບ່ງປັນງົບປະມານດັ່ງກ່າວຢ່າງມີຄວາມຍຸດຕິທໍາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ສ່ວນແບ່ງໄປເຖິງບ່ອນທີ່ມີຄວາມຈໍາເປັນທີ່ສຸດ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ສ່ວນຫຼາຍກົບປະມານຈະຖືກແບ່ງໃຫ້ບ່ອນທີ່ມີສິດທິພິເສດຫຼາຍກວ່າ. ເພື່ອເພີ່ມກົບປະມານລາຍຈ່າຍການສຶກສາໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຖືກຈໍາກັດສິດທິ, ລັດຖະບານ ຂອງ ຫຼາຍປະເທດ ໄດ້ລິເລີ່ມນໍາ

ໃຊ້ກົນໄກການໃຫ້ທຶນທີ່ແບ່ງປັນງົບປະມານໃຫ້ແກ່ພາກສ່ວນຕ່າງໆ ໃນປະເທດ ຫຼື ກຸ່ມໂຮງຮຽນທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍທີ່ສຸດເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາການກົດກັນ ແລະ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບ. ບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ມີວິທີການທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນການແບ່ງປັນງົບປະມານ. ຕົວຢ່າງ, ຢູ່ປະເທດບຣາຊິນ, ແມ່ນຮັບປະກັນໃຫ້ມີລະດັບການໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່າສູດຕໍ່ນັກສຶກສາ, ໃຫ້ບຸລິມະສິດແກ່ໂຮງຮຽນທີ່ຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ, ເນັ້ນໜັກສະເພາະໃຫ້ແກ່ກຸ່ມຊົນເຜົ່າທີ່ຖືກຈໍາກັດສິດທິ. ການປະຕິຮູບໄດ້ພາໃຫ້ມີການປັບປຸງການເຂົ້າຮຽນ ແລະ ການຮຽນໃນເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດທາງພາກເໜືອຂອງປະເທດທີ່ດີຂຶ້ນ.

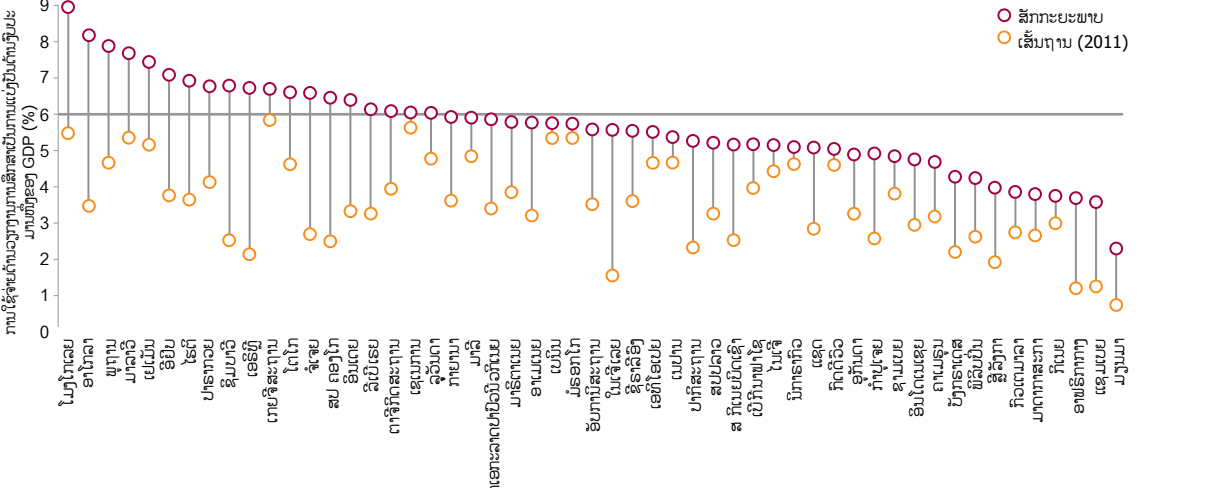
ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ໂຄງການແບ່ງປັນງົບປະມານອື່ນໆ ຍັງມີຜົນສໍາເລັດໜ້ອຍຢູ່. ເຫດຜົນໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນ ການແບ່ງປັນງົບປະມານຕໍ່ເດັກ ຍັງບໍ່ໄດ້ຄໍານຶງເຖິງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃນການສະໜອງການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບໃຫ້ແກ່ກຸ່ມທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ໃນລັດເກຣາລາ, ຊຶ່ງເປັນລັດໜຶ່ງທີ່ມີຄວາມຮັ່ງມີທີ່ສຸດໃນອິນເດຍ, ການໃຊ້ຈ່າຍໃນການສຶກສາຕໍ່ນັກຮຽນ ມີເຖິງ 685ໂດລາສະຫະລັດ. ກົງກັນຂ້າມ, ໃນລັດທີ່ມີຄວາມທຸກຍາກກວ່າ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ນັກຮຽນມີພຽງແຕ່ 100 ໂດລາສະຫະລັດ ເທົ່ານັ້ນ.

ປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ອາດຈະພົບວ່າມັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະກໍານົດ ຫຼື ວາງເປົ້າໝາຍກຸ່ມທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍທີ່ສຸດ. ສະນັ້ນ, ຫຼາຍປະເທດແບ່ງປັນງົບປະມານອີງຕາມຈຳນວນຜູ້ເຂົ້າຮຽນ, ຊຶ່ງຍິ່ງສ້າງຄວາມເສຍຫາຍໃຫ້ແກ່ເຂດທີ່ມີຈຳນວນເດັກທີ່ບໍ່ເຂົ້າໂຮງຮຽນຫຼາຍ. ຕົວຢ່າງ ໃນປະເທດເຄັນຍາ, ເງິນຊ່ວຍເຫຼືອໄດ້ຖືກແບ່ງປັນອີງຕາມຈຳນວນຂອງນັກຮຽນທີ່ເຂົ້າຮຽນ, ສ້າງຂໍ້ເສຍປຽບໃຫ້ແກ່ 12 ແຂວງທີ່ຢູ່ໃນເຂດທີ່ແຫ້ງແລ້ງ ແລະ ເຄິ່ງແຫ້ງແລ້ງຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມີປະຊາກອນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ 46%.

ເພື່ອບັນລຸການນໍາໃຊ້ທໍາແຮງຢ່າງເຕັມສ່ວນ ຂອງ ມາດຕະການການແບ່ງປັນງົບປະມານ, ລັດຖະບານຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າກົບປະມານດັ່ງກ່າວ ມີກົບປະມານລາຍຈ່າຍສໍາລັບການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ ເພື່ອຜູ້ດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດ ແລະ ຮັບປະກັນວ່າການປະຕິຮູບໃນໄລຍະຍາວ ຈະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄວາມສາມາດຂອງລະບົບການສຶກສາ ໃນການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມາດຕະການດັ່ງກ່າວ.

ປະຕິຮູບເພື່ອເພີ່ມທຶນພາຍໃນໃຫ້ໄດ້ 56% ຂອງຈຳນວນຊ່ອງຫວ່າງທາງການເງິນ ແຕ່ລະປີ ໃນການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ

ຮູບພາບ 10: ຄວາມພະຍາຍາມໃນການເພີ່ມພາສີ ແລະ ບຸລິມະສິດການໃຊ້ຈ່າຍໃນກົບປະມານ ການສຶກສາສາມາດເພີ່ມແຫຼ່ງທຶນທີ່ສໍາຄັນໄດ້ການໃຊ້ຈ່າຍໃນການສຶກສາເປັນສ່ວນຮ້ອຍຂອງຍອດຜະລິດຕະພັນພາຍໃນທັງໝົດ (GDP) ໃນປີ 2005 ຖ້າວ່າອັດຕາສ່ວນພາສີ /GDP ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ການແບ່ງປັນງົບປະມານດ້ານການສຶກສາກໍເພີ່ມຂຶ້ນ.

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ການຄິດໄລ່ຂອງທີມງານບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ (2013), ອີງຕາມຖານຂໍ້ມູນ UIS; ອີງການພັດທະນາການເງິນສາກົນແລະ Oxfam (2013); IMF (2012,2013).

ແນວໂນ້ມຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ

ເນື່ອງຈາກ ຈຳນວນເດັກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ມີການປັບປຸງດີຂຶ້ນ ໂດຍຮັກສາໃຫ້ຄົງທີ່, ຄວາມພະຍາຍາມສຸດທ້າຍແມ່ນຈະຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າເດັກທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າຮຽນ ໃນປີ 2015. ກ່ອນການຖອຍຫຼັງຂອງເສດຖະກິດ, ຜູ້ໃຫ້ທຶນກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ແນວທາງໃນການບັນລຸສັນຍາການໃຫ້ທຶນການສຶກສາ ຂອງພວກເຂົາຢູ່ແລ້ວ. ການຫຼຸດລົງ ຂອງການໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານທີ່ຫາກໍເກີດຂຶ້ນ ຍິ່ງໄດ້ເພີ່ມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ແກ່ວຽກດັ່ງກ່າວ.

ໃນຂະນະການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງຄັງທີ່ຫຼັງຈາກປີ 2002, ມັນໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນສູງສຸດໃນປີ 2010 ແລະ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ແມ່ນກຳລັງຫຼຸດລົງ: ການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໃຫ້ແກ່ທຸກລະດັບຂອງການສຶກສາໄດ້ຫຼຸດລົງ 7% ລະຫວ່າງປີ 2010 ເຖິງ 2011 (ຮູບທີ່ 11). ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານຫຼຸດລົງຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 2002 ປະມານ 6%: ຈາກ 6.2 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2010 ມາເປັນ 5.8 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2011. ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ມັດທະຍົມສຶກສາຫຼຸດລົງ 11% ລະຫວ່າງປີ 2010 ເຖິງ 2011 ຈາກລະດັບທີ່ຕໍ່າຢູ່ແລ້ວ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ໂອກາດໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ແລະ ຄວາມຫວັງໃນການບັນລຸບັນດາເປົ້າໝາຍອື່ນໆ ມີຄວາມສ່ຽງ ລວມທັງ ການສຶກສາຂັ້ນມັດທະຍົມຕົ້ນພາກບັງຄັບໃນປີ 2015.

ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ທີ່ໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ 1/3 ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ, ໄດ້ປະສົບກັບບັນຫາການຫຼຸດລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອຕໍ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານກວ່າປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງ. ການຊ່ວຍເຫຼືອໄດ້ຫຼຸດລົງ 9% ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ລະຫວ່າງປີ 2010 ເຖິງ 2011, ຈາກ 2.05 ຕື້ ເຫຼືອ 1.86 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ. ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍຄື, ງົບປະມານທີ່ມີຕໍ່ເດັກຫຼຸດລົງຈາກ 18 ໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2010 ເປັນ 16 ໂດລາ ໃນປີ 2011.

ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນອາໄສເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດໃນທົ່ວໂລກ, ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານຫຼຸດລົງ 7% ລະຫວ່າງປີ 2010 ຫາປີ 2011. ຈຳນວນເງິນ 134 ລ້ານໂດລາ ຂອງການຫຼຸດລົງຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ສຳລັບຂົງເຂດ

ດັ່ງກ່າວ ໜ້າຈະເປັນທຶນທີ່ພຽງພໍເພື່ອລົງທຶນໃນການສ້າງບ່ອນຮຽນທີ່ມີຄຸນນະພາບສຳລັບເດັກນ້ອຍ 1 ລ້ານຄົນ.

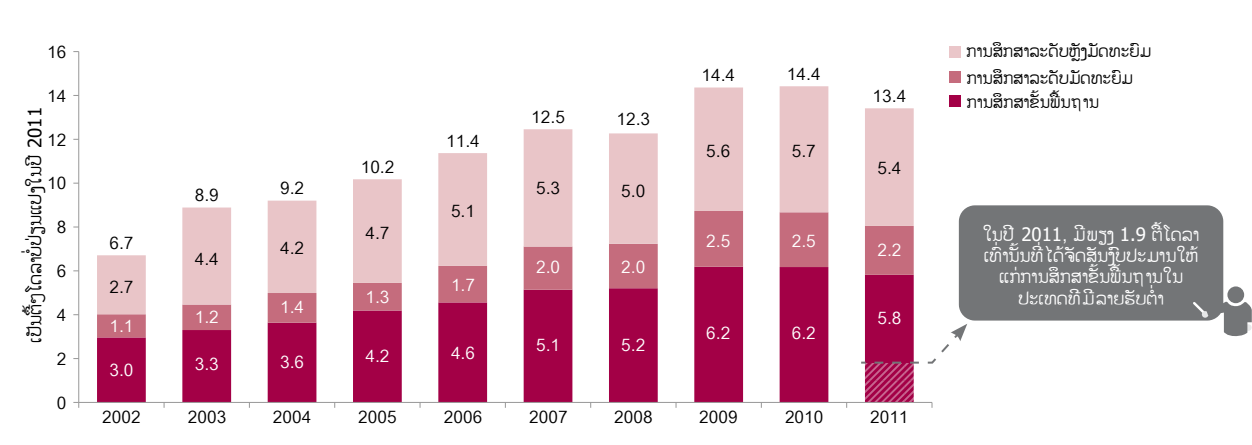
ເດັກນ້ອຍທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດໃນໂລກ, ຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ມີແນວໂນ້ມຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງຢູ່ໃນບາງປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ. ນັບແຕ່ປີ 2000, 25 ປະເທດໄດ້ຫຼຸດພື້ນອອກຈາກກຸ່ມປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ໄປເປັນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ, ຊຶ່ງປັດຈຸບັນມີຢູ່ 54 ປະເທດ, ໃນຂະນະທີ່ 36 ປະເທດໄດ້ຖືກຈັດໃນປະເທດລາຍຮັບຕໍ່າ. ໃນປີ 1999, 84% ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດໃນທົ່ວໂລກ ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ 12% ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ, ຮອດປີ 2011, 37% ອາໄສໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ 49% ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ. ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງອັດຕາດັ່ງກ່າວສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມາຈາກການຫຼຸດພື້ນອອກຈາກສະພາວະປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າໄປສູ່ລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າຂອງ ບາງປະເທດທີ່ມີປະຊາກອນຫຼາຍ ເຊັ່ນ: ອິນເດຍ, ໄນຈີເຣຍ ແລະ ປາກີສະຖານ. ໃນຂະນະທີ່ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ສາມາດເພີ່ມລາຍຮັບຈາກແຫຼ່ງພາຍໃນຂອງຕົນເອງສຳລັບການສຶກສາ ແລະ ແບ່ງປັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການທີ່ສຸດໄດ້ຫຼາຍກວ່ານີ້, ການປະຕິຮູບດັ່ງກ່າວຈະຕ້ອງໃຊ້ເວລາ. ໃນເວລາດຽວກັນ, ຜູ້ໃຫ້ທຶນຄວນຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ແກ່ຂົງເຂດປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນສູນລວມ ຂອງຄວາມທຸກຍາກ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າເດັກລຸ້ນຕໍ່ໄປໃນປະເທດເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ຖືກຈຳກັດສິດທິໃນການສຶກສາ.

ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຍ້າຍຈາກການເປັນຜູ້ໃຫ້ທຶນສອງຝ່າຍທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ໃນປີ 2010 ມາເປັນອັນດັບທີສອງໃນປີ 2011. ສະຫະລາດຊະອານາຈັກອັງກິດແມ່ນປະເທດທີ່ໃຫ້ທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດໃນປັດຈຸບັນ. ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຂອງເນເທີແລນຫຼຸດລົງປະມານໜຶ່ງສ່ວນສາມລະຫວ່າງປີ 2010 ເຖິງ 2011; ປະເທດນີ້ເຄີຍເປັນປະເທດທີ່ໃຫ້ທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ໃນປີ 2007, ແຕ່ໃນປີ 2011 ເປັນອັນດັບທີ 11.

ສະຫະລັດອາເມລິກາ ຍ້າຍຈາກການເປັນຜູ້ໃຫ້ທຶນສອງຝ່າຍທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນໂລກໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ໃນປີ 2010 ມາເປັນອັນດັບທີສອງໃນປີ 2011. ສະຫະລາດຊະອານາຈັກອັງກິດ ແມ່ນປະ

ໃນປີ 2011, ການຊ່ວຍເຫຼືອການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານໄດ້ຫຼຸດລົງເປັນເທື່ອທຳອິດນັບແຕ່ປີ 2002

ຮູບທີ່ 11: ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສຶກສາໄດ້ຫຼຸດລົງ 1 ຕື້ໂດລາໃນລະຫວ່າງປີ 2010 ແລະປີ 2011
ການແຈກຢາຍທຶນຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສຶກສາທັງໝົດ, ປີ 2002-2011

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: OECD-DAC (2013).

ກອງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສຶກສາໄດ້ຮັບພຽງ 1.4% ຂອງຈຳນວນກອງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານມະນຸດສະທຳ

ເທດທີ່ໃຫ້ທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດໃນປັດຈຸບັນ. ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ຂອງເນເທີແລນຫຼຸດລົງປະມານໜຶ່ງສ່ວນສາມລະຫວ່າງປີ 2010 ເຖິງ 2011; ປະເທດນີ້ເຄີຍເປັນປະເທດທີ່ໃຫ້ທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ໃນປີ 2007, ແຕ່ໃນປີ 2011 ເປັນອັນດັບທີ 11.

ອິດສະຕາລີ, ກອງທຶນການເງິນສາກົນ (IMF) ແລະ ທະນາຄານໂລກ ເພີ່ມການຊ່ວຍເຫຼືອລວມໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ລະຫວ່າງປີ 2010 ເຖິງ 2011 ແຕ່ໄດ້ຫຼຸດການລົງທຶນໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ. ການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງທະນາຄານໂລກໃຫ້ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍລວມ 13%, ແຕ່ໄດ້ຫຼຸດລົງ 23% ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ. ສະຫະສາທາລະນະລັດອິນຊານີ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ຈາກທະນາຄານໂລກຫຼຸດລົງຈາກ 88 ລ້ານໂດລ້າ ໃນປີ 2002 ເຫຼືອຕໍ່າກວ່າ 0.3 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດໃນປີ 2011.

ຄູ່ຮ່ວມງານດ້ານການສຶກສາໂລກ (GPE) ແມ່ນແຫຼ່ງການເງິນທີ່ສຳຄັນສຳລັບບາງປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ. ໃນປີ 2011, GPE ໄດ້ສ້າງສະຖິຕິ ຈ່າຍ 385 ລ້ານ ໂດລາສະຫະລັດໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ກາຍມາເປັນຜູ້ໃຫ້ທຶນຫຼາຍທີ່ສຸດ ອັນດັບ 4 ໃຫ້ແກ່ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າໃນປີດັ່ງກ່າວ. ສຳລັບ 31 ປະເທດ ທີ່ມີທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການ ໃນປີ 2011, 24% ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານ ແມ່ນສະໜັບສະໜູນໂດຍ GPE. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ເບິ່ງຄືວ່າ ເປັນການທົດແທນການຫຼຸດລົງຂອງການໃຫ້ທຶນຂອງ ທະນາຄານໂລກ. ທານຊາເນຍໄດ້ເປັນຄູ່ຮ່ວມກັບ GPE ໃນປີ 2013 ພ້ອມທັງໄດ້ຮັບທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ 5.2 ລ້ານໂດລາ ສຳລັບດຳເນີນແຜນການສຶກສາ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຈຳນວນທັງໝົດນີ້, ໄດ້ຖືກແບ່ງໃຫ້ປະເທດຊັ້ນຊີບາ, ແລະ ຖືເປັນຈຳນວນໜ້ອຍເມື່ອທຽບກັບສິ່ງທີ່ປະເທດດັ່ງກ່າວໄດ້ຮັບຈາກທະນາຄານໂລກໃນປີ 2005. ເພື່ອປັບປຸງການຕິດຕາມການປະກອບສ່ວນຂອງ GPE, GPE ຈະຕ້ອງໄດ້ລາຍງານການໝູນວຽນຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອ ຂອງພວກເຂົາ ໃຫ້ແກ່ OECD-DAC, ເຊັນດຽວກັບກອງທຶນສາທາລະນະສຸກໂລກ ເຊັນ: GAVI Alliance ແລະ ກອງທຶນໂລກເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບເອດ, ອະຫິວາ ແລະ ໄຂ້ປ່າ.

ຍັງບໍ່ມີສັນຍານວ່າການຊ່ວຍເຫຼືອໂດຍລວມ ຈະຢຸດການຫຼຸດລົງກ່ອນໝົດກຳນົດ ປີ 2015. ຈາກປີ 2011 ເຖິງ 2012, ການຊ່ວຍເຫຼືອທັງໝົດຫຼຸດລົງ 4%, ໂດຍມີ 16 ຜູ້ໃຫ້ທຶນ DAC ຫຼຸດການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກເຂົາລົງ: 13 ຜູ້ໃຫ້ທຶນ DAC ຫຼຸດບຸລິມະສິດການຊ່ວຍເຫຼືອ ຂອງພວກເຂົາໂດຍຫຼຸດການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ເປັນອັດຕາສ່ວນຕໍ່ GNI. ປະເທດດ້ອຍພັດທະນາ ຖືກຄາດຫວັງໃຫ້ຮັບຜິດຊອບພາລະອັນໜັກໜ່ວງຈາກການຫຼຸດການຊ່ວຍເຫຼືອດັ່ງກ່າວ, ໂດຍຕັດການຊ່ວຍເຫຼືອສອງຝ່າຍລົງ 12.8% ຈາກປີ 2011-2012, ການຊ່ວຍເຫຼືອຄາດວ່າຈະຫຼຸດລົງ 31 ໃນຈຳນວນ 36 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ຊຶ່ງສ່ວນຫຼາຍຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ.

ນອກຈາກນັ້ນ, ມີພຽງ 5 ໃນ 15 ປະເທດສະມາຊິກ ຂອງ ສະຫະພາບເອີຣົບທີ່ເຫັນດີເພີ່ມການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພວກເຂົາ 0.7% ຂອງ GNI ຮອດປີ 2015 ຊຶ່ງຈະຕ້ອງເຮັດຕາມຂໍ້ຜູກພັນຂອງພວກເຂົາ. ຖ້າປະເທດເຫຼົ່ານີ້ປະຕິບັດຕາມສັນຍາຂອງພວກເຂົາ, ຈະໄດ້ຮັບເງິນຕື່ມ 9 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ ສຳລັບການສຶກສາໃນປີ 2015. ການສຶກສາໃນປະເທດ ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງຈະຕ້ອງເປັນບຸລິມະສິດສຳລັບຜູ້ໃຫ້ທຶນ. ປະເທດເຫຼົ່ານີ້ເປັນບ່ອນອາໄສເຄິ່ງໜຶ່ງ ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນທັງໝົດໃນທົ່ວໂລກ. ປັດຈຸບັນນີ້, ການສຶກສາໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ 1.4% ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານມະນຸດສະທຳ, ຊຶ່ງຍັງຫ່າງໄກຈາກ 4% ຕາມທີ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃນການລິເລີ່ມການສຶກສາໂລກຄັ້ງທຳອິດຂອງເລຂາທິການໃຫຍ່ອົງການສະຫະປະຊາຊາດ(ຮູບ 12). ໃນແຜນສຳລັບປີ 2013, ສ່ວນແບ່ງຂອງການສຶກສາ ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານມະນຸດສະທຳທັງໝົດຄາດວ່າຈະມີບໍ່ກາຍ 2%.

ໃນປະເທດມາລີ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ໂຮງຮຽນສ່ວນຫຼາຍໃນພາກເໜືອຍັງປິດຢູ່ ເນື່ອງຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງ, ການສຶກສາໄດ້ຮັບ 5% ຈາກການຮ້ອງທຸກສຳລັບປີ 2013, ແຕ່ມີພຽງ 15% ຂອງທຶນທີ່ໄດ້ຂໍໄປນັ້ນ ໄດ້ຮັບການຄຳປະກັນໃນເດືອນກັນຍາ 2013. ເຊັນດຽວກັນ, 36% ຂອງທຶນທີ່ໄດ້ຂໍ ສຳລັບການສຶກສາໃຫ້ປະເທດຊີຣີ ສຳລັບປີ 2013 ແມ່ນໄດ້ຖືກຄຳປະກັນ. ໃນຂະນະທີ່ປະເທດເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະໄດ້ຮັບທຶນທີ່ໄດ້ຂໍຕື່ມອີກຕາມຫຼັງ ໃນປີ 2013, ແຕ່ມັນອາດຈະຊ້າເກີນໄປສຳລັບເດັກນ້ອຍ 1 ລ້ານຄົນ ທີ່ຈະຕ້ອງອອກຈາກໂຮງຮຽນເນື່ອງຈາກຄວາມຂັດແຍ່ງ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ຈຳນວນເງິນຊ່ວຍເຫຼືອເທົ່ານັ້ນທີ່ສຳຄັນ ແຕ່ມັນຍັງສຳຄັນວ່າເງິນດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ໄປໃຫ້ເປົ້າໝາຍທີ່ເປັນຜູ້ທີ່ດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດຫຼືບໍ່. ເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຮັບເງິນຊ່ວຍເຫຼືອທັງໝົດທີ່ມີ, ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ: 1/4 ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ການສຶກສາແມ່ນໄດ້ຖືກຈ່າຍໃຫ້ນັກຮຽນຢູ່ໃນມະຫາວິທະຍາໄລ ໃນປະເທດທີ່ຮັ່ງມີ. ເຖິງວ່າທຶນການສຶກສາ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງນັກສຶກສາ ຈະມີຄວາມສຳຄັນ ເພື່ອສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຄວາມສາມາດຂອງຊັບພະຍາກອນມະນຸດ ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ທຶນດັ່ງກ່າວສ່ວນຫຼາຍໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບປານກາງຂ້ອນຂ້າງຫຼາຍ, ໂດຍມີປະເທດຈີນເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບທຶນລາຍໃຫຍ່ສຸດ, ໄດ້ຮັບ 21% ຂອງທຶນທັງໝົດ.

ໂດຍສະເລ່ຍໃນປີ 2010-2011, ຜູ້ໃຫ້ທຶນ, ໂດຍສະເພາະເຢຍລະມັນ ແລະ ຍີ່ປຸ່ນ, ຈ່າຍ 656 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີໃຫ້ຈົນສຳລັບທຶນການສຶກສາ ແລະ ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງນັກສຶກສາ, ຊຶ່ງຄິດໄລ່ເປັນ 77 ເທື່ອຂອງຈຳນວນເງິນຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ຈ່າຍໃຫ້ປະເທດແຊດ ສຳລັບການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານໃນໄລຍະເວລາດຽວກັນ. ການໃຫ້ທຶນທັງໝົດໃນຮູບແບບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງນັກສຶກສາ ແລະ ທຶນການສຶກສາທີ່ປະເທດອານເຈຣີ, ຈີນ, ມາຣິກ, ຕູນີເຊຍ ແລະ ຕຸລະກີໄດ້ຮັບ ຕໍ່ປີ ໂດຍສະເລ່ຍແມ່ນທຽບເທົ່າກັບຈຳນວນເງິນຊ່ວຍເຫຼືອທັງໝົດທີ່ມອບໃຫ້ການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານສຳລັບ 36 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ໃນປີ 2010-2011.

ການຊ່ວຍເຫຼືອຍັງສາມາດແບ່ງປັນໃນຮູບແບບທີ່ບໍ່ເກືອບແກ່ປະເທດທີ່ທຸກຍາກ: 15% ຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອແມ່ນຢູ່ໃນຮູບແບບການກູ້ຢືມທີ່ບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ຈະຕ້ອງຈ່າຍໜີ້ຄືນໃນອັດຕາດອກເບ້ຍທີ່ຍອມຮັບໄດ້. ຖ້າບໍ່ມີທຶນຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນແບບສອງຝ່າຍ, ປະເທດທີ່ທຸກຍາກກໍອາດຈະກູ້ຢືມເງິນດັ່ງກ່າວ, ຊຶ່ງນໍາໄປສູ່ໜີ້ສິນທີ່ອາດຈະຈຳກັດຄວາມສາມາດໃນການລົງທຶນໃສ່ການສຶກສາດ້ວຍເງິນຂອງພວກເຂົາເອງ.

ການຖອດຖອນການຊ່ວຍເຫຼືອຄ່າໃຊ້ຈ່າຍໃຫ້ນັກຮຽນ, ທຶນການສຶກສາ ແລະ ເງິນກູ້ຢືມ, ເຮັດໃຫ້ເຢຍລະມັນຕົກລົງຈາກຜູ້ໃຫ້ທຶນອັນດັບໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ໃນການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ການສຶກສາ ມາເປັນອັນດັບທີ 5. ທະນາຄານໂລກຈະຕົກລົງຈາກອັນດັບທີ 3 ມາເປັນອັນດັບທີ 14. ກົງກັນຂ້າມ, ສະຫະລາດຊະອານາຈັກ ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາຈະຍ້າຍຂຶ້ນຈາກອັນດັບທີ 6 ແລະ 7 ມາເປັນ ທີ 1 ແລະ 2.

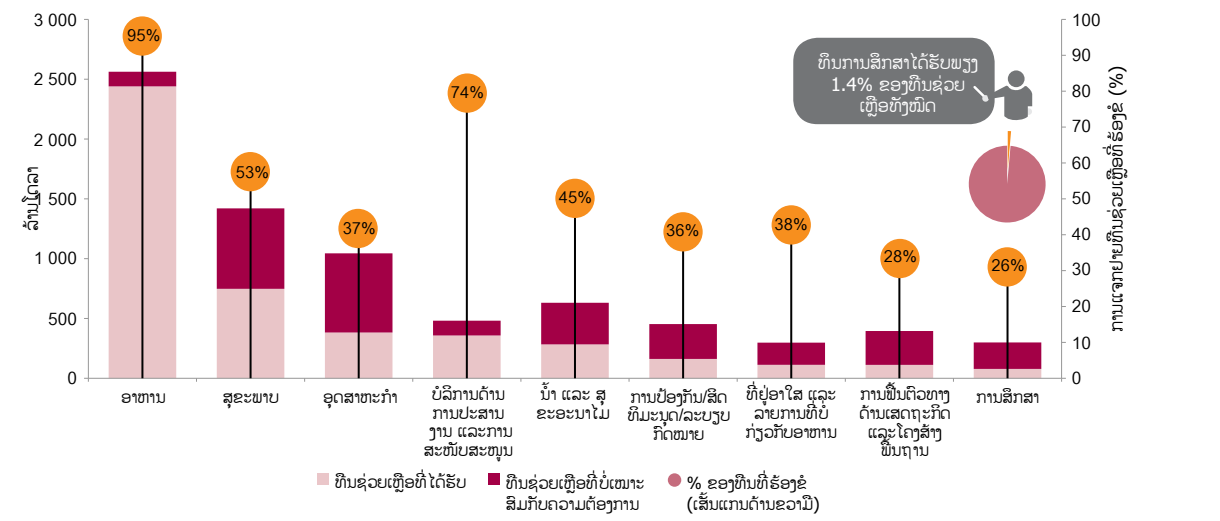
ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ການໃຫ້ທຶນສະໜັບສະໜູນຕໍ່ການສຶກສາຊຶ່ງລວມທັງທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ, ທຶນພາຍໃນ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຄົວເຮືອນສ່ວນຫຼາຍແມ່ນບໍ່ພຽງພໍ ແລະ ມີກະແຈກກະຈາຍ, ເຮັດໃຫ້ສາມາດວິເຄາະ ແລະ ກວດກາໄດ້ພຽງສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ ວ່າເງິນທີ່ຕ້ອງການມີຈຳນວນເທົ່າໃດ ແລະ ມາຈາກໃສ? ການວິເຄາະຈາກ 7 ປະເທດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄົວເຮືອນຮັບຜິດຊອບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍເຖິງ 37% ຂອງລາຍຈ່າຍການສຶກສາໃນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ ແລະ 58% ໃນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ, ຊຶ່ງສ້າງພາລະໂດຍສະເພາະໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວທີ່ທຸກຍາກ. ນອກນັ້ນ, ຂໍ້ມູນຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທຶນຊ່ວຍເຫຼືອມີຄວາມສໍາຄັນເທົ່າໃດຕໍ່ການສະໜັບສະໜູນດ້ານການເງິນໃຫ້ການສຶກສາໃນບາງປະເທດທີ່ທຸກຍາກ: ເກືອບເທົ່າກັບຂອງການໃຊ້ຈ່າຍໃນການສຶກສາໃນ ມາລາວີ ແລະ ຣວານດາ. ຜົນການສຶກສາດັ່ງກ່າວ ເນັ້ນໜັກຄວາມສໍາຄັນຂອງການສ້າງລະບົບບັນຊີການສຶກສາ

ແຫ່ງຊາດທີ່ເໝາະສົມ, ຊຶ່ງສາມາດນໍາໃຊ້ແບບຢ່າງຈາກປະສົບການຂອງຂະແໜງສາທາລະນະສຸກ.

ເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການເຂົ້າຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍໃນລຸ້ນຕ່າງໄປ ເນື່ອງຈາກການຂາດທຶນພາຍຫຼັງປີ 2015, ລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ ຈະຕ້ອງສ້າງຂໍ້ຜູກພັນຂອງພວກເຂົາ ໃນການທຶນທີ່ຈໍາເປັນເພື່ອບັນລຸເປົ້າໝາຍດ້ານການສຶກສາ. ດັ່ງທີ່ໄດ້ຂຽນໃນບົດວິເຄາະຢູ່ໃນບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມຄວາມຄືບໜ້າ ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ໃນປີທີ່ຜ່ານໆມາ, ທີມງານໄດ້ສະເໜີວ່າ ຄວນຈະຕັ້ງຄາດໝາຍ ສໍາລັບລັດຖະບານທີ່ຈະຕ້ອງຈັດສັນງົບປະມານຢ່າງຕໍ່າ 6% ຂອງ GNP ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ. ເປົ້າໝາຍຂອງລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອ ຄວນຈະມີຂໍ້ຜູກພັນຂອງພວກເຂົາທີ່ຈະຕ້ອງລົງທຶນຢ່າງຕໍ່າສຸດ 20% ຂອງງົບປະມານ ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາ. ການກໍານົດຄາດໝາຍດັ່ງກ່າວ, ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າລັດຖະບານ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອຍັງຄົງຊ່ວຍເຫຼືອພວກເຂົາ, ຈະກາຍເປັນການປະກອບສ່ວນທີ່ສໍາຄັນໃຫ້ແກ່ໂອກາດທາງການສຶກສາຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ໄວໜຸ່ມໃນອະນາຄົດ.

ການວາງເປົ້າໝາຍດ້ານການເງິນພາຍຫຼັງປີ 2015 ມີຄວາມຈໍາເປັນເພື່ອຫຼີກເວັ້ນຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງເດັກນ້ອຍໃນລຸ້ນຕ່າງໄປ

ຮູບທີ 12: ທຶນຊ່ວຍເຫຼືອການສຶກສາຕັ້ງຄ່າໃນການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານມະນຸດສະທໍາ: ການຮ້ອງຂໍທຶນຂອງສ່ວນນ້ອຍແລະນ້ອຍສຸດ ການຮ່ວມກັນ, ຮ້ອງຂໍທຶນແລະໃຫ້ທຶນຂອງແຕ່ລະຂະແໜງໃນປີ 2012

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ຫ້ອງການປະສານງານຂອງວຽກງານດ້ານມະນຸດສະທໍາ (2013)

ພາກທີ 2: ການສຶກສາປ່ຽນແປງຊີວິດ

ຖ້ານັກຮຽນ
ທັງໝົດຈົບ
ອອກໄປ
ພ້ອມດ້ວຍ
ທັກສະການ
ອ່ານຂັ້ນ
ພື້ນຖານ
ປະຊາຊົນ
ຈຳນວນ
171 ລ້ານ
ຄົນສາມາດ
ຫຼຸດອອກ
ຈາກຄວາມ
ທຸກຍາກໄດ້

ສິນທິສັນຍາ ແລະ ກົດໝາຍທົ່ວໂລກ ຮັບຮູ້ວ່າ ການສຶກສາແມ່ນ ສິດທິຂັ້ນພື້ນຖານຂອງມະນຸດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການສຶກສາ ຍັງເປັນ ບ່ອນສົ່ງຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະ ທີ່ຊຸກຍູ້ໃຫ້ປະຊາຊົນເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ເຖິງສັກກະຍະພາບຂອງຕົນ, ແລະ ກາຍເປັນແຮງກະຕຸ້ນເພື່ອການບັນ ລຸເປົ້າໝາຍດ້ານການພັດທະນາອື່ນໆ. ການສຶກສາຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກ ຍາກ, ສົ່ງເສີມໂອກາດໃນການຊອກວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ສົ່ງເສີມ ຄວາມຮັ່ງມີດ້ານເສດຖະກິດ. ການສຶກສາຍັງເພີ່ມໂອກາດໃຫ້ຄົນໄປ ສູ່ຊີວິດທີ່ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ, ສ້າງຮາກຖານປະຊາທິປະໄຕ, ແລະ ປ່ຽນພຶດຕິກຳໃນການປົກປ້ອງສິ່ງແວດລ້ອມແລະສົ່ງເສີມຄວາມ ກ້າວໜ້າໃຫ້ແມ່ຍິງ.

ການໃຫ້ການສຶກສາໂດຍສະເພາະແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ ມີກຳລັງ ແຮງໃນການປ່ຽນແປງແບບທີ່ບໍ່ສາມາດປຽບທຽບໄດ້. ການສຶກສາ ຍັງສົ່ງເສີມໂອກາດໃນການຊອກວຽກເຮັດງານທຳ, ດຳລົງຊີວິດຢ່າງ ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງ ແລະ ສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນການຂອງ ສັງຄົມຢ່າງເຕັມສ່ວນ, ການໃຫ້ການສຶກສາແກ່ແມ່ຍິງ ແລະ ເດັກຍິງ ມີ ຜົນສະທ້ອນອັນດີຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງລູກ ແລະ ເລັ່ງໃຫ້ຫັນປ່ຽນປະເທດ ຂອງພວກເຂົາໄປສູ່ການຈະເລີນເຕີບໂຕຂອງປະຊາກອນທີ່ຄົງທີ່.

ເພື່ອປົດປ່ອຍຜົນປະໂຫຍດອັນຫຼວງຫຼາຍຂອງການສຶກສາ ແລະ ບັນ ລຸເປົ້າໝາຍດ້ານການພັດທະນາ ພາຍຫຼັງປີ 2015, ມັນມີຄວາມຈຳ ເປັນທີ່ຈະຕ້ອງມີຄວາມສະເໝີພາບ ແລະ ຢ່າງຕໍ່າສູດ ຂະຫຍາຍສູ່ ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ. ແລະ ການເຂົ້າໂຮງຮຽນຂອງ ເດັກຈະຕ້ອງມີຄຸນນະພາບ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ພື້ນຖານ.

ການສຶກສາຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ສົ່ງເສີມປະກອບອາຊີບ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວ.

ການສຶກສາແມ່ນວິທີທີ່ສຳຄັນ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອບຸກຄົນໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນອອກ ຈາກຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ເພື່ອຕ້ານຄວາມທຸກຍາກບໍ່ໃຫ້ຄົງຢູ່ໃນລຸ້ນ ຄົນຕໍ່ໆໄປ. ການສຶກສາເຮັດໃຫ້ບັນດາຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງທີ່ ສູງຂຶ້ນ ແລະ ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໃນຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ຂະແໜງ ການນອກລະບົບໃນຊົນນະບົດກໍ່ມີການດຳລົງຊີວິດທີ່ດີຂຶ້ນ.

ຕາມການຄິດໄລ່ ຂອງ ທີມງານດຳເນີນບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມ ການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຖ້ານັກຮຽນທຸກຄົນ ໃນ ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ອອກຈາກໂຮງຮຽນໃນຂະນະທີ່ມີທັກສະ ໃນການອ່ານຂັ້ນພື້ນຖານ, ປະຊາກອນ 171 ລ້ານຄົນອາດຈະສາ ມາດຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກ, ຊຶ່ງຈະເທົ່າກັບການຫຼຸດລົງ 12% ຂອງຄວາມທຸກຍາກໃນໂລກ. ວິທີທີ່ສຳຄັນ ທີ່ການສຶກສາຊ່ວຍ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ ແມ່ນດ້ວຍການເພີ່ມລາຍຮັບໃຫ້ແກ່ປະຊາ

ຊົນ. ໂດຍທົ່ວໄປ, ການຮຽນ 1 ປີສາມາດເພີ່ມລາຍຮັບໄດ້ 10% ໂດຍສະເລ່ຍ.

ການສຶກສາສາມາດຊ່ວຍປະຊາຊົນ ໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກ ຍາກໃນການເຮັດວຽກ. ຢູ່ໃນສະຫະສາທາລະນະລັດ ທັນຊານີ, 82% ຂອງຜູ້ອອກແຮງງານ ທີ່ໄດ້ຮຽນຕໍ່າກວ່າຊັ້ນປະຖົມສຶກສາແມ່ນຢູ່ຕໍ່າ ກວ່າເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ. ແຕ່ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເຮັດວຽກ ທີ່ໄດ້ຮຽນຊັ້ນປະ ຖົມສຶກສາມີໂອກາດທີ່ຈະທຸກຍາກໜ້ອຍກວ່າ 20%, ໃນຂະນະທີ່ ການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມຫຼຸດໂອກາດທີ່ຈະມີຄວາມທຸກຍາກໄດ້ເກືອບ 60%. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ໄລຍະເວລາທີ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເທົ່ານັ້ນທີ່ຊ່ວຍ ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ແຕ່ສຳຄັນແມ່ນທັກສະທີ່ໄດ້ຮັບນັ້ນ. ໃນ ປາກີສະຖານ, ຜູ້ຍິງທີ່ເຮັດວຽກທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການອ່ານອອກ ຂຽນເປັນໃນລະດັບດີມີລາຍຮັບ 95% ຫຼາຍກວ່າຜູ້ຍິງທີ່ມີຄວາມສາ ມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນໃນລະດັບອ່ອນ.

ໃນຂະແໜງການໃນລະບົບ, ຄ່າຕອບແທນທີ່ສູງກວ່າ ແມ່ນມາຈາກ ສະມັດທະພາບທີ່ສູງກວ່າຂອງ ຜູ້ອອກແຮງງານ ທີ່ມີລະດັບການ ສຶກສາສູງກວ່າ. ແຕ່ຄົນທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ສ່ວນຫຼາຍເຮັດວຽກຢູ່ໃນ ຂະແໜງການນອກລະບົບ, ດຳເນີນທຸລະກິດຂະໜາດນ້ອຍ. ຄົນທີ່ ໄດ້ຮຽນໜັງສືສ່ວນຫຼາຍມັກຈະດຳເນີນທຸລະກິດ, ແລະ ທຸລະກິດ ຂອງພວກເຂົາກໍ່ມີທ່າທີ່ວ່າຈະໄດ້ຜົນກຳໄລສູງກວ່າ. ໃນອຸການດ້າ, ເຈົ້າຂອງບໍລິສັດຂອງຄອບຄົວທີ່ມີລະດັບການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມ ສາມາດສ້າງລາຍຮັບໄດ້ 36% ຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນໜັງສື; ຜູ້ທີ່ມີ ລະດັບການສຶກສາຊັ້ນມັດທະຍົມ ສ້າງລາຍຮັບໄດ້ 56% ຫຼາຍກວ່າ.

ໃນເຂດຊົນນະບົດ, ຊາວນາທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການອ່ານອອກຂຽນ ເປັນ ແລະ ການຄິດໄລ່ໃນລະດັບດີ ສາມາດຕິຄວາມໝາຍ ແລະ ຕອບໂຕຕໍ່ຂ່າວສານອັນໃໝ່, ນຳໃຊ້ຜົນປະໂຫຍດຂອງເຕັກໂນໂລຊີ ເພື່ອເພີ່ມສະມັດທະພາບຂອງການປູກຝັງແບບດັ້ງເດີມ ແລະ ສ້າງ ຄວາມຫຼາກຫຼາຍເພື່ອໃຫ້ມູນຄ່າທີ່ສູງກວ່າ ໃຫ້ແກ່ການປູກຝັງ. ໃນໂມ ຊຳປົກ, ຊາວນາທີ່ອ່ານອອກຂຽນເປັນມີໂອກາດໃນການປູກພືດໃຫ້ ເປັນເງິນ 26% ຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນ.

ການສຶກສາຍັງຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຄົນໃນເຂດຊົນນະບົດ ເພີ່ມຄວາມຫຼາກ ຫຼາຍໃຫ້ລາຍຮັບຂອງພວກເຂົາ ໂດຍການມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານ ອື່ນໆ ນອກຈາກການເຮັດໂຮ່ນາ. ໃນເຂດຊົນນະບົດຂອງອິນໂດເນ ເຊຍ, 15% ຂອງຜູ້ຊາຍ ແລະ 17% ຂອງແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນໜັງສື ໄດ້ເຮັດວຽກອື່ນໆທີ່ບໍ່ແມ່ນການເຮັດນາ, ສົມທຽບກັບ 61% ຂອງ ຜູ້ຊາຍ ແລະ 72% ຂອງແມ່ຍິງທີ່ໄດ້ຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ ໄດ້ເຮັດວຽກດັ່ງກ່າວ.

ຜົນປະໂຫຍດອັນໜຶ່ງຂອງການສົ່ງເສີມການສຶກສາ ແມ່ນພໍ່ແມ່ທີ່ໄດ້ຮຽນໜັງສືມີແນວໂນ້ມວ່າລູກຂອງພວກເຂົາກໍ່ຈະໄດ້ຮຽນໜັງສື. ການວິເຄາະການສຳຫຼວດຄົວເຮືອນຈາກ 56 ປະເທດ ພົບວ່າທຸກໆ 1 ປີຮຽນເພີ່ມເຕີມຂອງຜູ້ເປັນແມ່, ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເປັນລູກໄດ້ເຂົ້າຮຽນເຕີມອີກ ໂດຍສະເລ່ຍ 0.32 ປີ, ແລະ ສຳລັບເດັກຍິງຜົນປະໂຫຍດແມ່ນມີຫຼາຍກວ່ານັ້ນ.

ເມື່ອເວົ້າເຖິງຜົນປະໂຫຍດຂອງການສຶກສາທີ່ມີຕໍ່ແມ່ຍິງ ໂດຍສະເພາະ, ການສຶກສາສາມາດຈຳກັດຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຍິງ-ຊາຍ ກ່ຽວກັບໂອກາດໃນການມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ການໄດ້ຮັບເງິນຕອບແທນ. ຕົວຢ່າງ, ໃນອາເຈັບຕີນາ ແລະ ຈີແດນ, ໃນຈຳນວນປະຊາກອນທີ່ໄດ້ຮຽນຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຄ່າຕອບແທນປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຄ່າຕອບແທນສະເລ່ຍຂອງ ຜູ້ຊາຍ, ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ, ແມ່ຍິງໄດ້ຮັບຄ່າຕອບແທນປະມານ 2 ສ່ວນ 3 ເທືອບເທົ່າກັບຜູ້ຊາຍ.

ການສຶກສາຊ່ວຍປົກປ້ອງຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເຮັດວຽກ ຈາກການສະແຫວງຫາຜົນປະໂຫຍດ ໂດຍການເພີ່ມໂອກາດຂອງພວກເຂົາໃຫ້ໄດ້ຮັບສັນຍາທີ່ມີຄວາມປອດໄພ. ໃນເຂດຊົນນະບົດຂອງ ເອວຊານວາດ, ມີຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ເຮັດວຽກພຽງ 7% ທີ່ຮຽນຕໍ່າກວ່າຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ ມີສັນຍາເຮັດວຽກ, ທຽບກັບ 49% ຂອງຜູ້ທີ່ຮຽນຈົບມັດທະຍົມສຶກສາ.

ການສຶກສາ ບໍ່ພຽງແຕ່ອ່ານວ່າຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ ໃນການຫຼຸດພົ້ນອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກ, ແຕ່ຍັງເພີ່ມຄວາມສາມາດໃນການຜະລິດຊຶ່ງເປັນກຳລັງໃຫ້ແກ່ການເຕີບໂຕຂອງເສດຖະກິດ. ການເພີ່ມຂຶ້ນ 1 ປີໃນການເຂົ້າຮຽນ ໂດຍສະເລ່ຍ ຂອງປະຊາກອນຂອງປະເທດສາມາດເພີ່ມອັດຕາການເຕີບໂຕ ຂອງ GDP ຕໍ່ປະຊາກອນຈາກ 2% ເປັນ 2.5%.

ການສຶກສາ ຊ່ວຍອະທິບາຍຄວາມແຕກຕ່າງຂອງເສັ້ນໂຄຈອນການເຕີບໂຕໃນຂົງເຂດ. ໃນປີ 1965, ຜູ້ໃຫຍ່ໃນອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ປາຊີຟິກ ໄດ້ໃຊ້ເວລາ 2.7 ປີໃນໂຮງຮຽນຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ. ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາ 45 ປີ, ອັດຕາການເຕີບໂຕສະເລ່ຍໃນອາຊີຕາເວັນອອກ ແລະ ປາຊີຟິກ ໄວກວ່າເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ 4 ເທື່ອ.

ການສົມທຽບປະສົບການຂອງບັນດາພາກພື້ນ ໄດ້ສະແດງເພີ່ມເຕີມໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງການສຶກສາ. ໃນກົວເຕມາລາ, ຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ເຂົ້າຮຽນ 3.6 ປີໂດຍສະເລ່ຍ ໃນປີ 2005 ແລະ ລະດັບສະເລ່ຍດັ່ງກ່າວໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນພຽງແຕ່ 2.3 ປີນັບແຕ່ປີ 1965 ເຖິງ 2005. ຖ້າປະເທດດັ່ງກ່າວ ມີອັດຕາສະເລ່ຍປີເຂົ້າຮຽນເທົ່າກັບອັດຕາຂອງອາເມລິກາລາຕິນ ແລະ ຄາຣິບຽນ, ຊຶ່ງມີຈຳນວນປີຮຽນສະເລ່ຍຂອງຜູ້ໃຫຍ່ເຂົ້າຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 3.6 ປີໃນປີ 1965 ເປັນ 7.5 ປີໃນປີ 2005, ຈະເຮັດໃຫ້ອັດຕາສະເລ່ຍຂອງການເຕີບໂຕຕໍ່ປີເພີ່ມຂຶ້ນທົບເທິງລະຫວ່າງປີ 2005 ເຖິງ 2010, ທຽບເທົ່າກັບ 500 ໂດລາສະຫະລັດເພີ່ມເຕີມຕໍ່ຄົນ.

ການລົງທຶນໃສ່ການສຶກສາ ທີ່ມີຄວາມສະເໝີພາບພຽງຢ່າງດຽວເທົ່ານັ້ນ - ຈຶ່ງຈະຮັບປະກັນວ່າຜູ້ທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດໄດ້ຮຽນເຕີມອີກ - ຈະເຮັດໃຫ້ປະເທດສາມາດບັນລຸການເຕີບໂຕເພື່ອລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ. ຄວາມສະເໝີພາບໃນການສຶກສາສາມາດວັດແທກໄດ້ດ້ວຍຄ່າສຳປະສິດ Gini, ຊຶ່ງຈັດລະດັບຈາກ 0 ຊຶ່ງ ໝາຍເຖິງຄວາມສະເໝີ

ພາບທີ່ສົມບູນແບບ, ເຖິງ 1 ຊຶ່ງໝາຍເຖິງ ຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບສູງສຸດ. ການປັບປຸງຄ່າສຳປະສິດ Gini ໃຫ້ດີຂຶ້ນພຽງ 0.1 ຈຸດຈະຊ່ວຍເລັ່ງການເຕີບໂຕໄດ້ເຖິງ ຈຸດສ່ວນຮ້ອຍ, ເພີ່ມລາຍຮັບຕໍ່ປະຊາກອນໄດ້ 23% ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາກວ່າ 40 ປີ. ຄ່າສຳປະສິດ Gini ຂອງການສຶກສາໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ ປັດຈຸບັນເທົ່າກັບ 0.49, ຖ້າຄ່າດັ່ງກ່າວເທົ່າກັບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງລະດັບໃນອາເມລິກາລາຕິນ ແລະ ຄາຣິບຽນ, ອັດຕາການເຕີບໂຕຕໍ່ປີຂອງ GDP ຕໍ່ປະຊາກອນຕະຫຼອດປີ 2005-2010 ຈະສາມາດເພີ່ມຂຶ້ນ 47% (ຈາກ 2.4% ເປັນ 3.5%) ແລະ ລາຍຮັບຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 82 ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປະຊາກອນຕະຫຼອດໄລຍະເວລາດັ່ງກ່າວ.

ການສົມທຽບປາກີສະຖານ ກັບ ຫວຽດນາມ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນຂອງການສຶກສາທີ່ມີຄວາມສະເໝີພາບ. ໃນປີ 2005, ຈຳນວນປີຮຽນສະເລ່ຍຂອງຜູ້ໃຫຍ່ ແມ່ນມີຄວາມຄ້າຍຄືກັນຄື: 4.5 ໃນປາກີສະຖານ ແລະ 4.9 ໃນຫວຽດນາມ. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ລະດັບການສຶກສາບໍ່ມີຄວາມສະເໝີພາບໃນປາກີສະຖານ: ຄ່າສຳປະສິດ Gini ຂອງປາກີສະຖານສຳລັບຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບດ້ານການສຶກສາ ແມ່ນຫຼາຍກວ່າທົບເທິງຂອງຫວຽດນາມ. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄວາມບໍ່ສະເໝີພາບດ້ານການສຶກສາຂອງທັງສອງປະເທດມີຜົນເຮັດໃຫ້ ເກີດຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການເຕີບໂຕຕໍ່ປະຊາກອນ ຂອງພວກເຂົາ ເຖິງ 60% ລະຫວ່າງປີ 2005-2010. ລາຍຮັບຕໍ່ປະຊາກອນໃນຫວຽດນາມ, ຊຶ່ງມີປະມານ 40% ຕໍ່າກວ່າປາກີສະຖານໃນຊຸມປີ 1990, ບໍ່ພຽງແຕ່ສາມາດນຳທັນ ປາກີສະຖານ ແຕ່ຍັງມີລະດັບທີ່ສູງກວ່າເຖິງ 20% ໃນປີ 2010.

ທຸກໆ 1 ປີຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການສຶກສາແມ່ເຮັດໃຫ້ເດັກໄດ້ເຂົ້າຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນ 0.32 ປີ

© Karel Prinsloo/ARETE/UNESCO

ການສຶກສາປັບປຸງໂອກາດຂອງຄົນໃນການມີຊີວິດທີ່ມີສຸຂະພາບແຂງແຮງຂຶ້ນ

ການສຶກສາ ແມ່ນວິທີໜຶ່ງທີ່ມີປະສິດທິພາບສູງສຸດໃນການສົ່ງເສີມສຸຂະພາບຂອງຄົນ. ການສຶກສາປົກປ້ອງຊີວິດຂອງແມ່ ແລະ ເດັກກວ່າ 1 ລ້ານຄົນ, ຊ່ວຍປ້ອງກັນ ແລະ ຈຳກັດຂອບເຂດຂອງພະຍາດ, ແລະ ເປັນສ່ວນປະກອບທີ່ສຳຄັນຂອງຄວາມພະຍາຍາມ ໃນການຫຼຸດຜ່ອນການຂາດອາຫານ. ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາຈະຮັບຮູ້ເຖິງພະຍາດຕ່າງໆຫຼາຍກວ່າ, ມີວິທີປ້ອງກັນ, ຮັບຮູ້ສັນຍານຂອງການເຈັບປ່ວຍແຕ່ຫົວທີ່ແລະມີໂອກາດໃຊ້ບໍລິການການຮັກສາສຸຂະພາບເລື້ອຍກວ່າ. ເຖິງວ່າຈະມີປະໂຫຍດຫຼາຍ, ແຕ່ການສຶກສາກໍໄດ້ຖືກເບິ່ງຂ້າມວ່າມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ສຳຄັນຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຄົນແລະຍັງເປັນວິທີທາງທີ່ເຮັດໃຫ້ການມີສ່ວນຮ່ວມໃນສຸຂະພາບອື່ນໆໄດ້ຮັບປະສິດທິຜົນ.

ມີຕົວຢ່າງໜ້າສະເຫຼີມໃຈຈຳນວນໜຶ່ງ ກ່ຽວກັບພະລັງຂອງການສຶກສາ ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຊີວິດຂອງເດັກນ້ອຍ 2.1 ລ້ານຄົນທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ ລະຫວ່າງປີ 1990-2009 ເນື່ອງມາຈາກການປັບປຸງການສຶກສາ ຂອງແມ່ຍິງທີ່ຢູ່ໃນໄວຈະເລີນພັນ. ໃນປີ 2012, ເດັກນ້ອຍທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີ ຈຳນວນ 6.6 ລ້ານຄົນເສຍຊີວິດ, ຊຶ່ງສ່ວນຫຼາຍຢູ່ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ. ຖ້າແມ່ຍິງທັງໝົດໃນປະເທດ ດັ່ງກ່າວມີຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກຕໍ່າກວ່າ 5 ປີຈະຫຼຸດລົງເຖິງ 15%. ຖ້າແມ່ຍິງໄດ້ຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ, ອັດຕາດັ່ງກ່າວຈະຫຼຸດລົງ 49%, ຫຼືເທົ່າກັບປະມານ 29 ລ້ານຊີວິດຕໍ່ປີ (ເບິ່ງຂໍ້ມູນພາບ: ການປົກປ້ອງຊີວິດຂອງເດັກ).

ປະມານ 40% ຂອງການເສຍຊີວິດຂອງເດັກທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 5 ປີທັງໝົດເກີດຂຶ້ນພາຍໃນ 28 ວັນທຳອິດທີ່ເກີດມາ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນເນື່ອງມາຈາກພາວະແຊກຊ້ອນໃນໄລຍະການເກີດລູກ. ນອກນັ້ນ, ການຄາດຄະເນໃນຫວ່າງມື້ໆມານີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການເກີດລູກເຄິ່ງໜຶ່ງໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ ແລະອາຊີໃຕ້ແມ່ນຂາດຜູ້ຊ່ວຍເກີດທີ່ມີຄວາມສາມາດ. ໃນຈຳນວນ 57 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າແລະ ປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ, ແມ່ທີ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນມີໂອກາດ 23% ທີ່ຈະມີຜູ້ຊ່ວຍເກີດ ຫຼາຍກວ່າແມ່ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນ. ໃນມາລີ, ການອ່ານອອກຂຽນເປັນຂອງແມ່ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງຫຼາຍກວ່າ 3 ເທື່ອຂອງການປຽບທຽບດັ່ງກ່າວ.

ແມ່ທີ່ໄດ້ຮຽນໜັງສືຈະຮັບຮູ້ເຖິງພະຍາດສະເພາະຫຼາຍກວ່າ, ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າສາມາດນຳໃຊ້ວິທີໃນການປ້ອງກັນພະຍາດເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້. ພະຍາດປອດບວມແມ່ນສາເຫດຫຼັກຂອງການເສຍຊີວິດຂອງເດັກທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ຄິດໄລ່ເປັນ 17% ຂອງຈຳນວນການເສຍຊີວິດຂອງເດັກທັງໝົດໃນທົ່ວໂລກ. ຈຳນວນປີຮຽນ 1 ປີເພີ່ມເຕີມຂອງແມ່ເຮັດໃຫ້ອັດຕາການຕາຍຈາກພະຍາດປອດບວມຫຼຸດລົງ 14% - ທຽບເທົ່າກັບຊີວິດເດັກ 160,000 ຄົນໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ. ພະຍາດຖອກທ້ອງແມ່ນພະຍາດທີ່ຂ້າຊີວິດເດັກນ້ອຍຫຼາຍທີ່ສຸດເປັນອັນດັບ 4, ຄິດໄລ່ເປັນ 9% ຂອງການເສຍຊີວິດຂອງເດັກ. ຖ້າແມ່ຍິງທຸກຄົນຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ການເສຍຊີວິດຈາກພະຍາດຖອກທ້ອງຈະຫຼຸດລົງ 8% ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າແລະປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ, ຖ້າໄດ້ຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ, ຈະຫຼຸດລົງ 30%. ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງເດັກທີ່ຈະໄດ້ຮັບປາປ້ອງກັນພະຍາດຄໍຕິບ, ບາດທະຍັກ ແລະ ໄອໄກ້ຈະເພີ່ມຂຶ້ນ 10% ຖ້າແມ່ຍິງທຸກຄົນໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າແລະປານກາງຂ້ອນຂ້າງຕໍ່າ ຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ແລະ ຈະຫຼຸດລົງ 43% ຖ້າພວກເຂົາຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ.

ການສຶກສາຂອງຜູ້ເປັນແມ່ ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງຕົນເອງ ແລະ ຂອງລູກ. ທຸກໆມື້, ແມ່ຍິງເກືອບ 800 ຄົນ ເສຍຊີວິດຈາກສາເຫດກ່ຽວກັບການຖືພາແລະການເກີດລູກທີ່ສາມາດປ້ອງກັນໄດ້. ຖ້າແມ່ຍິງທຸກຄົນຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ການເສຍຊີວິດຂອງແມ່ຈະໜ້ອຍລົງ 66%, ຊ່ວຍຊີວິດແມ່ຍິງໄດ້ 189,000 ຄົນຕໍ່ປີ. ສະເພາະຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ຖ້າແມ່ຍິງທຸກຄົນຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ການເສຍຊີວິດຂອງແມ່ຈະໜ້ອຍລົງ 70%, ຊ່ວຍຊີວິດແມ່ຍິງໄດ້ເຖິງ 113,400 ຄົນ.

ບາງປະເທດໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຈາກການສຶກສາ. ການປະຕິຮູບການສຶກສາໃນຊຸມປີ 1970, ເຮັດໃຫ້ຈຳນວນປີຮຽນສະເລ່ຍໃນການເຂົ້າຮຽນຂອງໄວໜຸ່ມຍິງເພີ່ມຂຶ້ນ 2.2 ປີ ໃນປະເທດໄນຈີເຣຍ, ເຮັດໃຫ້ອັດຕາການຕາຍຂອງແມ່ຫຼຸດລົງ 29%.

ການປັບປຸງການສຶກສາ ແມ່ນວິທີທີ່ມີປະສິດທິພາບເພື່ອຊ່ວຍຫຼຸດການຕິດເຊື້ອພະຍາດເຊັ່ນໂລກເອດ/HIV, ເປັນຕົ້ນ, ການສຶກສາຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນເຊື້ອHIV. ຢູ່ໃນອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັນຕົກ ແລະ ເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ແມ່ຍິງທີ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນ ມີແນວໂນ້ມຈະຮູ້ວ່າພວກເຂົາມີສິດປະຕິເສດການມີເພດສຳພັນ ຫຼື ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນຳໃຊ້ຖົງຢາງອະນາໄມຖ້າຮູ້ວ່າຄູ່ຂອງພວກເຂົາມີພະຍາດຕິດຕໍ່ທາງເພດສຳພັນ ປະມານ 30 ຈຸດສ່ວນຮ້ອຍ ຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນ. ການຮັບຮູ້ວ່າຈະສາມາດກວດເຊື້ອພະຍາດ HIV ໄດ້ຢູ່ໃສແມ່ນບາດກ້າວທຳອິດຂອງການໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວຖ້າມີຄວາມຈຳເປັນ. ແຕ່ມີແມ່ຍິງພຽງ 52% ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານອອກຂຽນເປັນໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາຮູ້ວ່າຈະສາມາດກວດເຊື້ອພະຍາດ HIV ໄດ້ຢູ່ໃສ, ທຽບກັບ 85% ຂອງຜູ້ທີ່ອ່ານອອກຂຽນເປັນ.

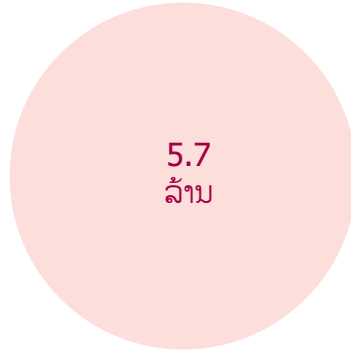
ໄຂ້ມາລາເລຍ ແມ່ນໜຶ່ງໃນພະຍາດທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຜູ້ເສຍຊີວິດຫຼາຍທີ່ສຸດໃນໂລກ, ທຸກໆ 1 ນາທີມີເດັກນ້ອຍໜຶ່ງຄົນໃນອາຟຣິກາເສຍຊີວິດຈາກພະຍາດດັ່ງກ່າວ. ການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາມີຄວາມສຳຄັນ ເພື່ອຮັບປະກັນປະສິດທິພາບຂອງວິທີການປ້ອງກັນພະຍາດ, ເປັນຕົ້ນການນຳໃຊ້ຢາ ຫຼື ມຸ້ງທີ່ມີຢາປ້ອງກັນແມງໄມ້. ໃນສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕກົງໂກ, ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ມີການເສຍຊີວິດຈາກໄຂ້ມາລາເລຍສູງທີ່ສຸດເປັນອັນດັບ 5 ຂອງໂລກ, ການສຶກສາຂອງຫົວໜ້າຄອບຄົວ ຫຼື ແມ່ ເພີ່ມຄວາມເປັນໄປໄດ້ໃນການນອນຢູ່ໃນມຸ້ງຄອບຄົວ. ການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ມີການຕິດເຊື້ອພະຍາດໜ້ອຍລົງ, ໂດຍສະເພາະໃນເຂດທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຕິດຕໍ່ຂອງເຊື້ອພະຍາດສູງ. ໃນຂົງເຂດດັ່ງກ່າວ, ໂອກາດຂອງເດັກທີ່ຕິດເຊື້ອໄຂ້ມາລາເລຍ 22% ຕໍ່າກວ່າຖ້າແມ່ຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮຽນໜັງສື, ຫຼື 36% ຕໍ່າກວ່າຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ.

ຖ້າຜູ້ຍິງຮຽນຈົບຊັ້ນປະຖົມສຶກສາ, ຈະມີການເສຍຊີວິດລະຫວ່າງຖືພາ ແລະ ເກີດລູກໜ້ອຍລົງ 66%

ການຊ່ວຍຊີວິດເດັກນ້ອຍ

ລະດັບການສຶກສາສູງຂຶ້ນຈະຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນການເສຍຊີວິດຂອງເດັກທີ່ສາມາດປ້ອງກັນໄດ້

ຈຳນວນຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸຕໍ່າ
ກວ່າ 5 ປີ ທີ່ເສຍຊີວິດໃນປະເທດ
ທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ຕໍ່າກວ່າລະດັບ
ປານກາງ ໃນປີ 2012

ການຫຼຸດຜ່ອນການຕາຍໃນ
ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ
ຕໍ່າກວ່າລະດັບປານກາງ

ຖ້າຜູ້ຍິງທຸກຄົນມີການ
ສຶກສາຂຶ້ນປະຖົມ

15%
ເດັກເສຍຊີວິດໜ້ອຍລົງ

ຖ້າຜູ້ຍິງທຸກຄົນມີການ
ສຶກສາຂຶ້ນມັດທະຍົມ

49%
ເດັກເສຍຊີວິດໜ້ອຍລົງ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ກາກິດ (2013); ກຸ່ມໂຕແທນສາກົນສໍາລັບ ການປະເມີນອັດຕາການຕາຍຂອງເດັກ

© Amna Sayeed/UNESCO

ການໃຫ້ການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາແກ່ແມ່ຍິງທຸກຄົນ ໃນປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ສາມາດຫຼຸດຜ່ອນການຂາດສານອາຫານໄດ້ເຖິງ 26%

ການສຶກສາ - ໂດຍສະເພາະ ການສຶກສາທີ່ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ຜູ້ຍິງ - ເປັນກະແຈສໍາຄັນໃນການແກ້ໄຂບັນຫາການຂາດສານອາຫານ, ເປັນສາເຫດພື້ນຖານຫຼາຍກວ່າ 45% ຂອງການເສຍຊີວິດຂອງເດັກແມ່ທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາ ແມ່ນຈະຮູ້ຫຼາຍກວ່າກ່ຽວກັບການເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບ ແລະ ສຸຂະອານາໄມທີ່ເໝາະສົມຢູ່ໃນເຮືອນ, ແລະ ມີກໍາລັງຫຼາຍກວ່າ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຊັບພະຍາກອນໃນຄົວເຮືອນຈະຖືກຈັດສັນ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການສານອາຫານ ຂອງເດັກນ້ອຍ. ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ຕໍ່າກວ່າລະດັບປານກາງ, ການໃຫ້ການສຶກສາລະດັບປະຖົມ ຕໍ່ຜູ້ຍິງທຸກຄົນຈະສາມາດຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນເດັກທີ່ມີສຸຂະພາບບໍ່ສົມບູນ - ຕົວຊີ້ບອກທີ່ຊັດເຈນຂອງການຂາດສານອາຫານ- ໂດຍ 4%, ຫຼື ເດັກນ້ອຍຈໍານວນ 1.7 ລ້ານຄົນ; ການໃຫ້ການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາຈະຫຼຸດຈໍານວນເດັກທີ່ຂາດສານອາຫານໄດ້ເຖິງ 26% ຫຼື 11.9 ລ້ານຄົນ.

ຜົນກະທົບຕໍ່ການຂາດສານອາຫານ ແລະ ສຸຂະພາບບໍ່ສົມບູນ ໃນເດັກອາຍຸ 1 ປີ ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະກັບຄືນບໍ່ໄດ້, ເດັກ ອ່ອນທີ່ຢູ່ໃນປະເທດເປຣູ ທີ່ມີແມ່ເຂົ້າເຖິງການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມຕົ້ນມີ 60% ມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເປັນເດັກຂາດສານອາຫານໜ້ອຍກວ່າເດັກນ້ອຍທີ່ມີແມ່ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາ.

ການສຶກສາສົ່ງເສີມໃຫ້ສັງຄົມມີສຸຂະພາບດີ

ການສຶກສາໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈ ປະຊາທິປະໄຕ, ສົ່ງເສີມຄວາມອິດທິນ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນ, ແລະ ກະຕຸ້ນໃຫ້ຄົນມີສ່ວນຮ່ວມໃນການເມືອງ. ການສຶກສາຍັງມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການ ປ້ອງກັນການເຊື່ອມໂຊມຂອງສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ຈໍາກັດສາເຫດ ແລະ ຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ. ແລະ ມັນຍັງຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຍິງເອົາຊະນະກັບການປະຕິບັດແບບບໍ່ເທົ່າທຽມ ແລະ ຮັກສາສິດທິຂອງພວກເຂົາ.

ການສຶກສາຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມທາງການເມືອງ. 12 ປະເທດໃນເຂດອນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ແຕ່ລະຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາເປັນປົກກະຕິມີຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ປະຊາທິປະໄຕມີ 63%, ເມື່ອທຽບກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາມີ 71% ແລະ 85% ສໍາລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ. ຄົນທີ່ມີການສຶກສາໃນລະດັບທີ່ສູງກວ່າແມ່ນຈະມີຄວາມສົນໃຈໃນການເມືອງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ຈະມັກຊອກຫາຂໍ້ມູນຂ່າວສານຫຼາຍກວ່າ. ໃນປະເທດຕຸລະກີ, ຕົວຢ່າງ, ອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ທີ່ເວົ້າວ່າພວກເຂົາສົນໃຈໃນການເມືອງເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 40% ໃນຈໍານວນຂອງຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາ ເປັນ 52% ໃນຈໍານວນຂອງຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ.

ການສຶກສາໄດ້ຊ່ວຍເພີ່ມທະວີໃຫ້ຄົນສະໜັບສະໜູນ ປະຊາທິປະໄຕ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງບ່ອນທີ່ຫາກໍ່ຢູ່ໃນໄລຍະຂ້າມຜ່ານໄປສູ່ ປະຊາທິປະໄຕ. ຢູ່ໃນນັ້ນ, 18 ປະເທດໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ, ຜູ້ທີ່ມີອາຍຸໃນການລົງຄະແນນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາແມ່ນ 1.5 ເທື່ອທີ່ສະແດງເຖິງການສະໜັບສະໜູນປະຊາທິປະໄຕຫຼາຍກວ່າ ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາ ແລະ 2 ເທື່ອສໍາລັບຜູ້ທີ່ຈົບການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ.

ຄົນທີ່ມີການສຶກສາແມ່ນມີທ່າອ່ຽງທີ່ໄປອອກສຽງຫຼາຍກວ່າ. ໃນ 14 ປະເທດຂອງອາເມລິກາລາຕິນ, ການອອກສຽງແມ່ນສູງຂຶ້ນ ຫ້າເປີເຊັນ ສໍາລັບຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາ ແລະ ສູງຂຶ້ນເກົ່າເປີເຊັນ ສໍາລັບບຸກຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາເມື່ອທຽບກັບຜູ້ທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາ. ຜົນກະທົບແມ່ນຫຼາຍກວ່າໃນປະເທດທີ່ມີລະດັບສະເລ່ຍຂອງການສຶກສາທີ່ຕໍ່າກວ່າ, ເຊັ່ນ: ປະເທດ ເອວສະວາດໍ, ກົວເຕມາລາ ແລະ ປາຣາໄກວ. ການສຶກສາຍັງສະໜັບສະໜູນຮູບແບບອື່ນ ຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມທາງການເມືອງ. ໃນປະເທດ ອາເຈນຕິນາ, ຈີນ ແລະ ຕຸລະກີ ພົນລະເມືອງແມ່ນສອງເທົ່າມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະລົງນາມ ໃສ່ຄໍາຮ້ອງ ຫຼື ຂ້ວມບາດສິນຄ້າ ຖ້າພວກເຂົາມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາຫຼາຍກວ່າທີ່ມີແຕ່ລະດັບປະຖົມສຶກສາ.

ການສຶກສາມີບົດບາດສໍາຄັນ ໃນການເສີມສ້າງພັນທະຮ່ວມກັນໂດຍຊຸມຊົນ ແລະ ສັງຄົມ. ໃນອາເມລິກາລາຕິນ, ຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ ມັກຈະໜ້ອຍກວ່າ 47% ຂອງຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາ ໃນການສະແດງເຖິງການເປີດກ້ວາງຮັບຄົນທີ່ມີເຊື້ອຊາດແຕກຕ່າງກັນ. ໃນສະຫະລັດ ອາຣັບ, ຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ ມັກຈະໜ້ອຍກວ່າ 14% ຂອງຄົນທີ່ມີການສຶກສາພຽງແຕ່ລະດັບປະຖົມສຶກສາ ໃນການສະແດງເຖິງການເປີດກ້ວາງຮັບເອົາ ຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນທາງສາສະໜາ. ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ, ຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາມັກຈະໜ້ອຍກວ່າ 10% ໃນການສະແດງຄວາມບໍ່ຍອມຮັບຄົນທີ່ເປັນ ເອດ ແລະ ໜ້ອຍກວ່າ 23% ຖ້າພວກເຂົາມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ. ໃນພາກກາງ ແລະ ພາກຕາເວັນອອກຂອງເອີຣົບ, ຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາແມ່ນມັກຈະໜ້ອຍກວ່າ 16% ຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ຈົບການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາໃນການສະແດງຄວາມບໍ່ຍອມຮັບກັບຄົນຕ່າງແດນ.

ການສຶກສາຍັງຊ່ວຍໃຫ້ເອົາຊະນະຄວາມບໍ່ເປັນທໍາ ທາງເພດໃນພຶດຕິກຳການເມືອງເພື່ອປະຊາທິປະໄຕທີ່ເລິກເຊິ່ງ. ໃນປະເທດອິນເດຍ, ການຫຼຸດຊ່ອງຫວ່າງການຮູ້ໜັງສືຂອງຍິງຊາຍ 40% ໄດ້ເພີ່ມໂອກາດຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງຜູ້ຍິງທີ່ສະແດງຈຸດຍິນໃນການເລືອກຕັ້ງສະພາຂອງລັດ 16% ແລະ ອັດຕາສ່ວນຂອງຄະແນນສຽງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບແມ່ນ 13%.

ລະດັບການສຶກສາການເປີດກ້ວາງຮັບເອົາການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ແລະ ຊ່ວຍສ້າງຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ໃນ 31 ປະເທດ, ຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາ

ລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາແມ່ນ 1 ຕໍ່ 6 ມັກຈະຫຼາຍກວ່າຄ່າສະເລ່ຍທີ່ຮຽກຮ້ອງກ່ຽວກັບການຂາດແຄນການບໍລິການຂອງພາກລັດ.

ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການເຂົ້າເຖິງໂຮງຮຽນສໍາລັບທຸກຄົນ ໂດຍທົ່ວໄປຈະຊ່ວຍຫຼຸດຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຄວາມບໍ່ເປັນທໍາໃນສັງຄົມ ທີ່ມີແຮງຊຸກຍູ້ຂັດແຍ່ງຈໍານວນຫຼາຍ. ແຕ່ມັນຕ້ອງການເພີ່ມຄຸນນະພາບການສຶກສາສໍາລັບກຸ່ມປະຊາກອນທັງໝົດ; ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທໍາທີ່ໄດ້ຮັບຮູ້ມານັ້ນສາມາດເສີມສ້າງຄວາມຜິດຫວັງ. ໃນ 55 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງ ບ່ອນທີ່ລະດັບຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມດ້ານການສຶກສາເພີ່ມຂຶ້ນ ສອງເທົ່າ, ຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງຄວາມຂັດແຍ່ງຫຼາຍກວ່າສອງເທົ່າ, ຈາກ 3.8% ເປັນ 9.5%.

ໂດຍການພັດທະນາຄວາມຮູ້, ປຸກຝັງຄຳນິຍົມ, ສົ່ງເສີມຄວາມເຊື່ອ ແລະ ປັບປຸງນັດສະນະນະຄະຕິ, ການສຶກສາມີທ່າແຮງທີ່ສໍາຄັນໃນການປ່ຽນແປງແບບການດຳລົງຊີວິດ ແລະ ພຶດຕິກຳທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມ. ວິທີທີ່ສໍາຄັນໃນການສຶກສາເຊິ່ງສາມາດເພີ່ມການປຸກຈິດສໍານຶກ ແລະ ການເປັນທ່ວງດ້ານສະພາບແວດລ້ອມ ແມ່ນຈະຊ່ວຍປັບປຸງຄວາມເຂົ້າໃຈ ຂອງວິທະຍາສາດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ ແລະ ບັນຫາສິ່ງແວດລ້ອມອື່ນໆ. ນັກຮຽນທີ່ມີຄະແນນວິຊາວິທະຍາສາດສູງກວ່າ ໃນ 57 ປະເທດ ເລີ່ມຖືກລາຍງານຫຼາຍຂຶ້ນຂອງບັນຫາສະພາບແວດລ້ອມທີ່ສະລັບສັບຊ້ອນ. ເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ, ໃນ 29 ປະເທດທີ່ມີລາຍໄດ້ສູງສ່ວນໃຫຍ່, 25% ຂອງຄົນແມ່ນມີການສຶກສາຕໍ່າສຸດລະດັບຊັ້ນມັດທະຍົມສຶກສາ ເຊິ່ງໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມເປັນທ່ວງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ປຽບທຽບກັບ 37% ຂອງຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ ແລະ 46% ຂອງຄົນທີ່ມີການສຶກສາລະດັບສູງ.

ການສຶກສາຍັງເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄົນປັບຕົວເຂົ້າກັບຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ໂດຍສະເພາະ ໃນປະເທດທີ່ທຸກຢາກ, ບ່ອນທີ່ມີໄພຄຸກຄາມຕໍ່ກັບການດຳລົງຊີວິດຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນຊາວນາທີ່ອາໄສນໍ້າຝົນເພື່ອເຮັດການກະສິກໍາ. ໃນປະເທດເອທິໂອເປຍ, ຫົກ ປີ ຂອງການສຶກສາໄດ້ເພີ່ມໂອກາດ 20% ທີ່ຊາວນາຈາກສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດໂດຍນໍາໃຊ້ເຕັກນິກເຊັ່ນ: ການຝຶກການອະນຸລັກດິນ, ກໍານົດມື້ເພາະປູກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ການປ່ຽນແນວພັນພືດ.

ການສຶກສາຍັງເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄົນປັບຕົວເຂົ້າກັບຜົນກະທົບຈາກການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດ, ໂດຍສະເພາະ ໃນປະເທດທີ່ທຸກຢາກ, ບ່ອນທີ່ມີໄພຄຸກຄາມຕໍ່ກັບການດຳລົງຊີວິດຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນຊາວນາທີ່ອາໄສນໍ້າຝົນເພື່ອເຮັດການກະສິກໍາ. ໃນປະເທດເອທິໂອເປຍ, ຫົກ ປີ ຂອງການສຶກສາໄດ້ເພີ່ມໂອກາດ 20% ທີ່ຊາວນາຈະສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງດິນຟ້າອາກາດໂດຍນໍາໃຊ້ເຕັກນິກເຊັ່ນ: ການຝຶກການອະນຸລັກດິນ, ກໍານົດມື້ເພາະປູກທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ການປ່ຽນແນວພັນພືດ.

ໃນປະເທດ ອາເຈນຕິນາ, ຈີນ ແລະ ຕຸລະກີ ພົນລະເມືອງແມ່ນສອງເທົ່າມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະລົງນາມໃສ່ຄໍາຮ້ອງຖ້າເຂົາເຈົ້າມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ

ການຮຽນຮູ້ຊ່ວຍຫຼຸດ ການແຕ່ງງານ ແລະ ການເກີດກ່ອນໄວ

ຜູ້ຍິງທີ່ມີການສຶກສາລະດັບສູງແມ່ນມີໜ້ອຍທີ່ຈະແຕ່ງງານ ຫຼື ມີລູກ ໃນອາຍຸກ່ອນໄວ

ການແຕ່ງງານຍັງແຕ່ນ້ອຍ

ການແຕ່ງງານແຕ່ຍັງນ້ອຍສໍາລັບເດັກຍິງ ທັງໝົດທີ່ມີອາຍຸ15ປີ ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ ແລະ ອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັກຕິກ

14%

ການແຕ່ງງານໜ້ອຍລົງຖ້າເດັກຍິງ ທັງໝົດມີການສຶກສາ ລະດັບປະຖົມສຶກສາ

64%

ການແຕ່ງງານໜ້ອຍລົງຖ້າເດັກຍິງ ທັງໝົດມີການສຶກສາ ລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ

ການເກີດກ່ອນໄວ

ການເກີດກ່ອນໄວສໍາລັບເດັກຍິງທັງໝົດ ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 17 ປີ ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ ແລະ ອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັກຕິກ

10%

ເດັກຍິງຈະມີລູກ ໜ້ອຍລົງຖ້າເດັກຍິງທັງໝົດມີ ການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາ

59%

ເດັກຍິງຈະມີລູກ ໜ້ອຍລົງຖ້າເດັກຍິງທັງໝົດມີ ການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ

ອັດຕາການຈະເລີນພັນ*

ຈໍານວນສະເລ່ຍຂອງການເກີດຕໍ່ຜູ້ຍິງໃນ ເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາອາຟຣິກາ

ບໍ່ມີການສຶກສາ

ປະຖົມສຶກສາ

ມັດທະຍົມສຶກສາ

*ອັດຕາການຈະເລີນພັນແມ່ນຈໍານວນສະເລ່ຍຂອງການເກີດຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຈະເກີດກັບຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງລາວ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ທີມງານບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ການຄິດໄລ່ (2013), ໂດຍອີງໃສ່ ບົດສໍາຫຼວດພົນລະເມືອງ ແລະ ສຸຂະພາບ; UNDP (2011)

ການສຶກສາສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຍິງ ໃນການຮຽກຮ້ອງສິດທິຂອງພວກເຂົາ ແລະ ເອົາຊະນະອຸປະສັກທີ່ປົກປ້ອງພວກເຂົາຈາກການໄດ້ຮັບສ່ວນແບ່ງທີ່ເປັນທຳຂອງໝາກຜົນ ຂອງຄວາມກ້າວໜ້າໂດຍລວມ. ມີອິດສະລະໃນການເລືອກຄູ່ສົມລົດຂອງຕົນແມ່ນໜຶ່ງໃນສິດດັ່ງກ່າວ. ຜູ້ຍິງໃນປະເທດອິນເດຍທີ່ມີການສຶກສາຢ່າງນ້ອຍລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ 30 ເປີເຊັນ ມັກຈະໄດ້ລົມກັບຄູ່ສົມລົດທີ່ພວກເຂົາເລືອກ ຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາ.

ເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນ, ການຮັບປະກັນວ່າເດັກຍິງຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແມ່ນໜຶ່ງວິທີທີ່ມີປະສິດທິພາບທີ່ສຸດເພື່ອປ້ອງກັນການແຕ່ງງານແຕ່ງຍິງນ້ອຍ. ຖ້າເດັກຍິງທັງໝົດຈົບການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ ແລະ ອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັນອອກ, ຈຳນວນເດັກຍິງທີ່ຈະແຕ່ງງານຕອນອາຍຸ 15 ປີ ຈະຫຼຸດລົງ 14%; ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ, 64% ເດັກຍິງຈະແຕ່ງງານໜ້ອຍລົງ (ຂໍ້ມູນຮູບພາບ: ການຮຽນຮູ້ຊ່ວຍຫຼຸດ ການແຕ່ງງານ ແລະ ການເກີດ ກ່ອນໄວ).

ການໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນໂຮງຮຽນດົນກວ່າເຮັດໃຫ້ເດັກຍິງມີຄວາມໝັ້ນໃຈຫຼາຍຂຶ້ນໃນການສ້າງທາງເລືອກເພື່ອຫຼີກລ່ຽງຄວາມສ່ຽງຕໍ່ສຸຂະພາບຂອງການເກີດກ່ອນໄວ ແລະ ເກີດຕິດຕໍ່ກັນ. ປະຈຸບັນ ຜູ້ຍິງໜຶ່ງໃນເຈັດຄົນທີ່ມີລູກກ່ອນອາຍຸ 17 ປີ ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ ແລະ ອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັນອອກ. ໃນພາກພື້ນນີ້, 10% ເດັກຍິງຈະມີລູກໜ້ອຍລົງ ຖ້າພວກເຂົາທັງໝົດມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາ ແລະ ຫຼຸດລົງ 59% ຖ້າພວກເຂົາທັງໝົດມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ. ນີ້ ຈະສົ່ງຜົນໃຫ້ການເກີດກ່ອນໄວຫຼຸດລົງປະມານ 2 ລ້ານຄົນ.

ຜູ້ຍິງທີ່ມີການສຶກສາສູງຂຶ້ນມີທ່າອ່ຽງຈະມີລູກໜ້ອຍລົງ, ເຊິ່ງເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ພວກເຂົາ, ຄອບຄົວ ແລະ ສັງຄົມໂດຍທົ່ວໄປ. ເຫດຜົນໜຶ່ງສໍາລັບສິ່ງນີ້ແມ່ນຍ້ອນການສຶກສາອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຍິງມີອິດທິພົນຫຼາຍຂຶ້ນໃນຂະໜາດຂອງຄອບຄົວ. ໃນປະເທດ ປາກິສະຖານ, ຜູ້ຍິງ 30% ທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາ ເຊື່ອວ່າພວກເຂົາສາມາດເວົ້າອອກມາໄດ້ເຖິງການມີລູກຕໍ່ມອີກ, ເມື່ອທຽບກັບຜູ້ຍິງ 52% ທີ່ມີການສຶກສາ

ລະດັບປະຖົມສຶກສາ ແລະ 63% ຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາຕອນຕົ້ນ.

ໃນບາງພາກພື້ນ, ການສຶກສາເປັນປັດໄຈສໍາຄັນໃນການນໍາໃນຕໍ່ໜ້າຂອງການປ່ຽນແປງພື້ນລະເມືອງ. ໃນສ່ວນອື່ນໆຂອງໂລກທີ່ຍັງຫຼ້າຫຼັງ, ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ໂດຍສະເພາະເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ, ບ່ອນທີ່ຜູ້ຍິງມີຈຳນວນການເກີດສະເລ່ຍ 5.4. ໃນພາກພື້ນນີ້, ແມ່ຍິງທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາມີການເກີດ 6.7. ຫຼຸດລົງເປັນ 5.8 ສໍາລັບຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາ ແລະ ຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງ, 3.9 ສໍາລັບຜູ້ທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ.

ຂໍ້ສະຫຼຸບ

ຫຼັກຖານທີ່ໂດດເດັ່ນໄດ້ຖືກເອົາມາໄວ້ໃນພາກນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນບໍ່ພຽງແຕ່ຄວາມອາດສາມາດຂອງການສຶກສາ ເພື່ອເລັ່ງຄວາມຄືບໜ້າຂອງເປົ້າໝາຍໃນການພັດທະນາອື່ນໆ, ແຕ່ຍັງເປັນວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຈະເປັນທ່າແຮງ, ທັງໝົດນັ້ນ ໂດຍຮັບປະກັນການເຂົ້າເຖິງຄຸນນະພາບການສຶກສາທີ່ດີໃຫ້ກັບທຸກຄົນ, ໂດຍບໍ່ຄໍານຶງເຖິງສະພາບການຂອງພວກເຂົາ. ອໍານາດທີ່ເປັນເອກະລັກຂອງການສຶກສາຄວນຮັກສາໄວ້ເປັນໃຈກາງຂອງຂອບການພັດທະນາ ຫຼັງປີ 2015, ແລະ ເປັນແຜນການຂອງຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍໃນປະເທດທີ່ຮັ່ງມີ ຫຼື ທຸກຍາກເຊັ່ນກັນ.

ອໍານາດຂອງການສຶກສາທີ່ຫັນປ່ຽນຊີວິດຄວນຮັກສາໄວ້ເປັນໃຈກາງຂອງຂອບການພັດທະນາ ຫຼັງປີ 2015

© Amina Sayeed/
UNESCO

ພາກທີ 3: ການສະໜັບສະໜູນຄູ ເພື່ອຍຸຕິວິກິດການ ໃນການຮຽນຮູ້

ການຂາດການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຸນນະພາບການສຶກສາ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວ ໃນການເຂົ້າເຖິງຜູ້ດ້ອຍໂອກາດມີຜົນເຮັດໃຫ້ເກີດວິກິດການ ໃນການຮຽນຮູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຮີບດ່ວນ. ເດັກນ້ອຍ 250 ລ້ານຄົນ ທົ່ວໂລກ, ຫຼາຍຄົນທີ່ມາຈາກພູມຫຼັງທີ່ດ້ອຍໂອກາດ-ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ແມ້ແຕ່ຫັກສະການຮູ້ທັງສີ ແລະ ການຄິດໄລ່ພື້ນຖານ, ຫັກສະໃນອະນາຄົດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການເພື່ອໄດ້ເຮັດວຽກທີ່ມີກຽດ ແລະ ນໍາໄປສູ່ຊີວິດທີ່ເຕີມເຕັມ.

ເພື່ອແກ້ໄຂວິກິດການການຮຽນຮູ້, ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນຕ້ອງມີຄູ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກ, ມີແຮງຈູງໃຈ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບການສິດສອນ, ຜູ້ທີ່ສາມາດກໍານົດ ແລະ ສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນ, ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນໂດຍການບໍລິຫານຈັດການທີ່ດີໃນລະບົບການສຶກສາ.

ດັ່ງທີ່ບົດລາຍງານນີ້ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ, ລັດຖະບານສາມາດຂະຫຍາຍໂອກາດການເຂົ້າຮຽນພ້ອມທັງຮັບປະກັນການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສໍາລັບທຸກຄົນ. ທິນສະໜັບສະໜູນທີ່ພຽງພໍສໍາລັບແຜນການສຶກສາ

ແຫ່ງຊາດ ທີ່ມີຈຸດປະສົງຊັດເຈນເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມເທົ່າທຽມໃນການເຂົ້າເຖິງຄູທີ່ຜ່ານການກໍ່ສ້າງມາຢ່າງດີ ຈະຕ້ອງເປັນບຸລິມະສິດທາງດ້ານນະໂຍບາຍ. ການດຶງດູດ ແລະ ຮັກສາຄູທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນເປັນວິທີທີ່ຈະຍຸຕິວິກິດການໃນການຮຽນຮູ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີວິທີການສະແດງທີ່ມຸ່ມນວນລະອຽດອ່ອນໃນເບື້ອງຂອງຜູ້ວາງນະໂຍບາຍ (ເບິ່ງຮູບປະກອບ).

ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ຮຽນຮູ້, ຄູຍັງຕ້ອງການສະໜັບສະໜູນຈາກຫຼັກສູດ ແລະ ລະບົບການປະເມີນທີ່ເໝາະສົມທີ່ໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກໃນຫ້ອງຮຽນ. ເມື່ອຄວາມສ່ຽງຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນອັນຕະລາຍຂອງການອອກໂຮງຮຽນ. ນອກຈາກພື້ນຖານຂອງການສິດສອນ, ຄູຕ້ອງຊ່ວຍໃຫ້ເດັກໄດ້ຮັບການໂອນຫັກສະທີ່ສໍາຄັນ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນພົນລະເມືອງຂອງໂລກທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ.

ຜູ້ກໍານົດນະໂຍບາຍຕ້ອງສະໜັບສະໜູນຄູ ເພື່ອຍຸຕິວິກິດການການຮຽນຮູ້

ວິກິດການການຮຽນຮູ້ກະທົບຜູ້ດ້ອຍໂອກາດຫຼາຍທີ່ສຸດ

ເຖິງວ່າຈະມີຜູ້ໄດ້ຮັບທີ່ພິພິຈາລະນາໃນການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາໃນໄລຍະທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ການປັບປຸງຄຸນນະພາບຍັງບໍ່ທັນສະໜ່າສະໜີ, ຫຼາຍປະເທດຍັງບໍ່ຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຂົາບັນລຸເຖິງທັກສະພື້ນຖານໃນການອ່ານ ແລະ ຄະນິດສາດໄດ້ຫຼາຍທີ່ສຸດ. ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຫຼາຍທີ່ສຸດຍ້ອນວ່າຈຳນວນໂຕເລກທີ່ບໍ່ພຽງພໍຂອງຄູ່ຜູ້ທີ່ຜ່ານການກໍ່ສ້າງ, ໂຄງຮ່າງພື້ນຖານທີ່ບໍ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ອຸປະກອນບໍ່ພຽງພໍ. ແຕ່ມັນເປັນໄປໄດ້ສໍາລັບປະເທດທີ່ຂະຫຍາຍການເຂົ້າຮຽນໄປພ້ອມກັບການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ທີ່ເທົ່າທຽມ.

ວິກິດການການຮຽນຮູ້ຂອງໂລກ: ການປະຕິບັດແມ່ນຮີບດວນ

ເດັກນ້ອຍໄວຮຽນລະດັບປະຖົມສຶກສາຈຳນວນ 650 ລ້ານຄົນໃນໂລກ, ຢ່າງໜ້ອຍ 250 ລ້ານຄົນ ບໍ່ໄດ້ຮຽນພື້ນຖານໃນການອ່ານ ແລະ ຄະນິດສາດ. ສິ່ງນີ້, ເກືອບ 120 ລ້ານຄົນມີປະສິບການໜ້ອຍໃນໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາ ຫຼື ບໍ່ມີເລີຍ, ທີ່ມີບໍ່ເຖິງຫ້ອງ 4. ສ່ວນທີ່ເຫຼືອ ຈຳນວນ 130 ລ້ານຄົນແມ່ນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນປະຖົມ ແຕ່ຍັງບໍ່ບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າຂອງການຮຽນຮູ້. ມັກຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນປະໂຫຍກທໍາມະດາ, ເດັກນ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ຍັງບໍ່ມີຄວາມພ້ອມທີ່ຈະກ້າວຂຶ້ນໄປລະດັບມັດທະຍົມສຶກສາ.

ມີຄວາມແຕກໂຕນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ລະຫວ່າງການບັນລຸການຮຽນຮູ້. ໃນພາກເໜືອຂອງອາເມລິກາ ແລະ ພາກຕາເວັນຕົກຂອງເອີຣົບ, 96% ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຈົນຮອດ ຫ້ອງ 4 ແລະ ບັນລຸພື້ນຖານການອ່ານຂັ້ນຕໍ່າ, ເມື່ອທຽບກັບ ຫຼັງໃນສາມ ຂອງເດັກນ້ອຍໃນອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັນຕົກ ແລະ ສອງໃນຫ້າ ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ (ຮູບທີ 13). ທັງສອງພາກພື້ນນີ້ກວມເອົາຫຼາຍກວ່າ ສາມ ສ່ວນສີ່ ຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ຜ່ານການຮຽນຮູ້ຂັ້ນຕໍ່າ.

ວິກິດການການຮຽນຮູ້ແມ່ນກວ້າງຂວາງ. ການວິເຄາະລ່າສຸດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເດັກທີ່ກໍາລັງຮຽນພື້ນຖານໃນ 21 ປະເທດ ຈາກ 85 ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນຄົບຖ້ວນ. ໃນນີ້, 17 ປະເທດແມ່ນຢູ່ໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນຊາຮາຣາອາຟຣິກາ; ສ່ວນທີ່ເຫຼືອແມ່ນ ອິນເດຍ, ມາຣິຕານີ, ມໍລອກໂກ ແລະ ປາກີສະຖານ.

ວິກິດການການຮຽນຮູ້ນີ້ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບໍ່ພຽງແຕ່ສໍາລັບອະນາຄົດຂອງເດັກນ້ອຍ, ແຕ່ຍັງພົວພັນເຖິງການເງິນໃນປະຈຸບັນຂອງລັດຖະບານ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງ ເດັກນ້ອຍຈຳນວນ 250 ລ້ານຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຂັ້ນພື້ນຖານເທົ່າກັບ 129 ພັນລ້ານ ໂດລາສະຫະລັດ, ຫຼື 10% ຂອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍການສຶກສາລະດັບປະຖົມສຶກສາທົ່ວໂລກ.

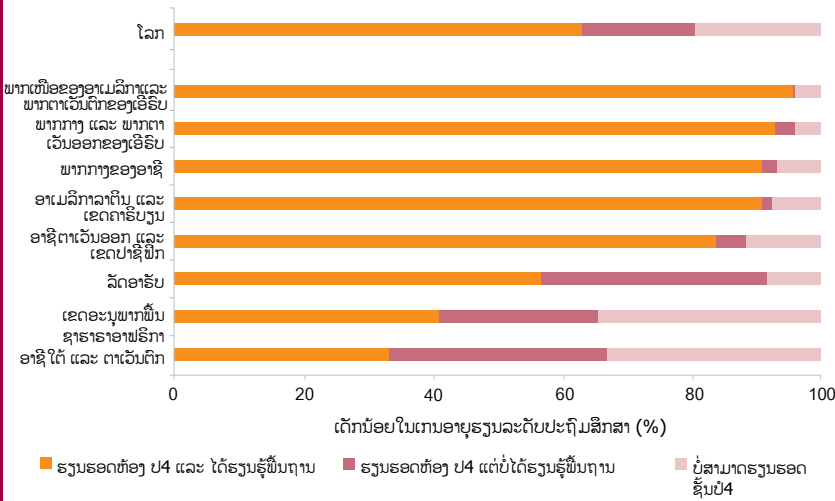
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຂອງເດັກນ້ອຍຈຳນວນ 250 ລ້ານຄົນ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຂັ້ນພື້ນຖານເທົ່າກັບ 129 ພັນລ້ານໂດລາສະຫະລັດ

ຄວາມແຕກໂຕນຳ້ນໃນໂລກທີ່ບົດບັ້ງຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມອັນໃຫຍ່ຫຼວງພາຍໃນແຕ່ລະປະເທດ

© Nguyen Thanh Tuan/UNESCO

ຮູບທີ່ 13: ເດັກນ້ອຍຈຳນວນ 250 ລ້ານຄົນບໍ່ມີບັນລຸການຮຽນຮອດຕອນທຳອິດການອ່ານໃນຂັ້ນພື້ນຖານ ເປັນເຊັ່ນຂອງເດັກນ້ອຍໃນເກນອາຍຸຮຽນລະດັບປະຖົມສຶກສາ ທີ່ສາມາດຮຽນຮອດ ຊັ້ນປີ 4 ແລະ ໄດ້ບັນລຸ ມາດຕະຖານການຮຽນຮູ້ຂັ້ນຕໍ່າໃນການອ່ານ, ແຍກຕາມພາກພື້ນ.

ໝາຍເຫດ: ນິຍາມຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ຮຽນຮອດປີ 4 ແມ່ນອີງໃສ່ອັດຕາທີ່ຄາດຄະເນວ່າຈະສໍາເລັດການສຶກສາ, ນິຍາມຂອງການບັນລຸມາດຕະ ຖານການຮຽນຮູ້ຂັ້ນຕໍ່າແມ່ນອີງໃສ່ຂັ້ນຕອນທີ່ຕັ້ງໄວ້ຊຶ່ງໄດ້ປ່ຽນຜົນຂອງການສໍາຫຼວດຈາກແຫຼ່ງຕ່າງໆໃຫ້ມາເປັນມາດຕາສ່ວນທົ່ວໄປ ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ທີ່ມາງານບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ການຄຳນວນແມ່ນອີງໃສ່ (1) ຄາດຄະເນອັດຕາລວດເຫຼືອຮຽນ ນຈີບີນປີ 4: ຖານຂໍ້ມູນ UIS; (2) ການບັນລຸການຮຽນຮູ້: ອິຕິນຸກ (2013a), ນໍາໃຊ້ຂໍ້ມູນຈາກ 2011 PIRLS, 2007 SACMEQ, 2004-2008 PASEC, 2006 SERCE; ແລະ ວິໄຈໂດຍ ທີມສໍາຫຼວດ 2012 ASER ອິນເດຍ ແລະ 2012ASER ປາກີສະຖານ.

ໃນຂະນະທີ່ຕົວເລກສະເລ່ຍ ໃນຜົນການຮຽນຮູ້ໄດ້ໃຫ້ພາບລວມວ່າ ການຮຽນຮູ້ມີວິກິດຢູ່ໃນຂະໜາດໃດ, ແຕ່ມັນໄດ້ປິດບັງຄວາມແຕກ ໂຕນອັນໃຫຍ່ຫຼວງພາຍໃນແຕ່ລະປະເທດ. ບັນຫາຄວາມທຸກຍາກ, ເພດ, ທີ່ຕັ້ງ, ພາສາ, ເຊື້ອຊາດ, ຄວາມພິການ ແລະ ປັດໄຈ ອື່ນໆ ເປັນສາເຫດເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກ ໂຮງຮຽນ ເພື່ອປັບປຸງການຮຽນຮູ້ຂອງພວກເຂົາໜ້ອຍລົງ.

ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກ ໄດ້ຮັບອິດທິພົນຫຼາຍພຽງໃດຈາກຄວາມຮັ່ງມີ ຂອງຄອບຄົວ. ການວິໄຈຂອງ 20 ປະເທດທີ່ຢູ່ໃນອາຟຣິກາສໍາ ລັບບົດລາຍງານປີນີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຈາກຄອບ ຄົວຮັ່ງມີກ່ວາແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ຈົບໂຮງຮຽນ ແຕ່ຜົນການຮຽນ ຍັງບັນ ລຸໄດ້ໃນການຮຽນຮູ້ຂັ້ນຕໍ່າ. ກົງກັນຂ້າມ, ໃນ 15 ປະເທດ ບໍ່ເກີນ ໜຶ່ງໃນຫ້າ ຂອງເດັກທຸກຍາກທີ່ສາມາດໄປເຖິງຫ້ອງສຸດທ້າຍ ແລະ ໄດ້ຮຽນຮູ້ຂັ້ນພື້ນຖານ.

ໃນອາເມລິກາລາຕິນ, ບ່ອນທີ່ຜົນການຮຽນສູງກວ່າໝູ່ໃນໂດຍທົ່ວໄປ, ເດັກນ້ອຍທີ່ມາຈາກພູມຫຼັງທີ່ດ້ອຍໂອກາດແມ່ນຫຼ້າຫຼັງກ່ວາເດັກ ນ້ອຍລຸ້ນດຽວກັນມາຈາກຄອບຄົວຮັ່ງມີ. ໃນ ເອວ ຊາວາດໍ, ເດັກນ້ອຍ ທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທຸກຍາກທີ່ສຸດ ຈົບປະຖົມສຶກສາ ແລະ ບັນລຸ ຂັ້ນພື້ນຖານມີ 42% ເມື່ອທຽບກັບເດັກນ້ອຍທີ່ມາຈາກຄອບຄົວ ຮັ່ງມີທີ່ສຸດ 84%. ເດັກຍິງໃນຄອບຄົວທຸກຍາກ ຍິ່ງໄດ້ພົບພໍ້ກັບຄວາມດ້ອຍໂອກາດທີ່ ສຸດ, ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມັນມີຄວາມຈໍາເປັນອັນຮີບດ່ວນທີ່ຈະຕ້ອງ ແກ້ໄຂຊ່ອງວ່າງທາງດ້ານເພດ ໂດຍຜ່ານນະໂຍບາຍການສຶກສາ.

ໃນເບນິນ, ຕົວຢ່າງ: ເດັກຊາຍທີ່ຮັ່ງມີປະມານ 60% ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ໄດ້ຮັບທັກສະພື້ນຖານໃນການຄິດໄລ່, ທຽບກັບເດັກຍິງທີ່ ທຸກຍາກມີ 6%.

ການຢູ່ອາໄສໃນເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດ - ໂດຍສະເພາະເຂດຊົນນະບົດ, ບ່ອນທີ່ຂາດແຄນຊັບພະຍາກອນ ຄູ ແລະ ການສິດສອນ - ເປັນອຸປະ ສັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຮຽນຮູ້. ໃນ ສາທາລະນະລັດ ທານຊານເຍຍ, ເດັກນ້ອຍໃນເຂດຊົນນະບົດມີພຽງແຕ່ 25% ໄດ້ຮຽນຮູ້ຂັ້ນພື້ນຖານ, ເມື່ອທຽບກັບເດັກນ້ອຍຮັ່ງມີທີ່ຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງແມ່ນ 63%. ໃນບາງປະເທດໃນເຂດອາເມລິກາລາຕິນ, ລວມທັງ ເອວ ຊາວາດໍ, ກົວເຕມາລາ, ປານາມາ ແລະ ເປຣູ ສາມາດບັນລຸຊ່ອງວ່າງໃນ ຄະນິດສາດ ແລະ ການອ່ານ ລະຫວ່າງນັກຮຽນໃນເຂດ ຊົນນະບົດ ແລະ ຕົວເມືອງ ຫຼາຍກວ່າ 15 ເປີເຊັນ.

ທີ່ຕັ້ງ - ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມດ້ອຍໂອກາດ ເລີ່ມຈາກ ຊັ້ນຮຽນທໍາອິດ ແລະ ຂະຫຍາຍອອກໄປ. ໃນ ການາ, ນັກຮຽນໃນຕົວເມືອງແມ່ນ ສອງເທື່ອຂອງນັກຮຽນຊົນນະບົດໃນການບັນລຸພາສາອັງກິດຂັ້ນຕໍ່າ ໃນປີ 2011 ໃນຫ້ອງ 3 ແລະ ຫຼາຍກວ່າ ສາມເທົ່າໃນຫ້ອງ 6.

ຂໍ້ເສຍປຽບທາງດ້ານພູມສາດ ແມ່ນມັກຈະຊ້ໍາເຕີມ ບັນຫາຄວາມ ທຸກຍາກ ແລະ ເພດ. ໃນ ເມືອງເບໂລກິດສະຖານ, ປາກີສະຖານ, ມີພຽງແຕ່ 45% ຂອງເດັກນ້ອຍໃນເກນຫ້ອງ 5 ສາມາດ ແກ້ເລກລົບ ສອງຫຼັກໄດ້, ທຽບກັບ 73% ໃນເມືອງປັນຈັບທີ່ຮັ່ງມີກວ່າ. ມີພຽງ ປະມານ ໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງເດັກຍິງທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທຸກຍາກໃນ ເມືອງເບໂລກິດສະຖານ ບັນລຸທັກສະພື້ນຖານໃນການຄິດໄລ່, ໃນຂະ ນະທີ່ ເດັກຊາຍຈາກຄອບຄົວຮັ່ງມີ ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງເຮັດໄດ້ດີກວ່າ, ທຽບ ຄຽງກັບ ແຂວງປັນຈັບ.

ການປະສົບກັບການຈໍາແນກໃນ ບາງກຸ່ມພື້ນເມືອງ ຫຼື ຊົນເຜົ່າ ໄດ້ເພີ່ມ ຂຶ້ນໃນຄວາມເປັນຈິງທີ່ວ່າພາສານໍາໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນອາດຈະບໍ່ແມ່ນ ພາສາດຽວທີ່ພວກເຂົາເວົ້າ. ໃນ ເປຣູ ປີ 2011, ຄົນທີ່ໃຊ້ພາສາສະ ເປນແມ່ນຫຼາຍກວ່າເຈັດເທົ່າຂອງຄົນທີ່ໃຊ້ພາສາພື້ນເມືອງທີ່ບັນລຸ ມາດຕະຖານທີ່ໃຊ້ໄດ້ໃນການອ່ານ. ການອອກແບບແຜນງານສອງ ພາສາທີ່ດີ ຊຶ່ງສອນໂດຍຄູ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ມາດຕະຖານ ສາມາດຊ່ວຍເດັກ ນ້ອຍຜ່ານຜ່າຕໍ່ສິ່ງທ້າທາຍນີ້ໄດ້.

ເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ຮຽນໜ້ອຍ ແມ່ນມັກຈະອອກໂຮງຮຽນໄວ. ໃນ ເອທິໂອເປຍ, ອິນເດຍ, ເປຣູ ແລະ ຫວຽດນາມ, ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ ສາມາດບັນລຸຄະແນນຕໍ່າໃນວິຊາຄະນິດສາດໃນເກນອາຍຸ 12 ແມ່ນ ມັກຈະປະລະຫຼາຍກວ່າເດັກໃນເກນອາຍຸ 15. ໃນ ຫວຽດນາມ, ຕົວ ຢ່າງ: ເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເດັກທີ່ທຸກຍາກໃນເກນອາຍຸ 12 ໄດ້ປະລະ ໃນເກນອາຍຸ 15, ທຽບເປັນ ໜຶ່ງ ໃນ ຫ້າ ຂອງເດັກທີ່ຮຽນດີກວ່າ.

ເດັກທີ່ດ້ອຍໂອກາດປະເຊີນກັບການເຂົ້າເຖິງໂຮງຮຽນ ແລະ ບັນຫາ ຍັງຄ້າງຄາຢູ່ພວກເຂົາອີກກໍແມ່ນການເຂົ້າຮຽນໃນໂຮງຮຽນມັດທະ ຍົມ. ໃນອາຟຣິກາໃຕ້, ຕົວຢ່າງ: ມີຊ່ອງວ່າງຫຼາຍໃນການຮຽນຮູ້ ລະຫວ່າງ ຜູ້ທີ່ຮັ່ງມີ ແລະ ທຸກຍາກ, ພຽງແຕ່ 14% ຂອງເດັກໝູ່ມ ທຸກຍາກທີ່ບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າໃນວິຊາຄະນິດສາດ, ປຽບທຽບ

ກັບນັກຮຽນທີ່ທຸກຍາກໃນ ການາ, ປະເທດທີ່ມີໜ້ອຍກວ່າ ໜຶ່ງຕໍ່ ຫ້າຂອງຄວາມຮັ່ງມີໃນອາຟຣິກາໃຕ້. ເປັນຊ່ອງວ່າງທີ່ຫຼີກເວັ້ນບໍ່ໄດ້.

ບອສຊາວນາ ໄດ້ບັນລຸລະດັບການຮຽນຮູ້ທີ່ສູງກວ່າ ສ້າງຄວາມຍິນດີທີ່ຫຼຸດຜ່ອນຊ່ອງວ່າງທີ່ແຄບກວ່າລະຫວ່າງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ.

ໃນບາງປະເທດ, ຊ່ອງວ່າງລະຫວ່າງ ຄວາມຮັ່ງມີ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຈະແຈ້ງຫຼາຍຂຶ້ນໃນຊັ້ນຮຽນຕໍ່ມາ. ໃນ ຊີລີ ຕົວຢ່າງ: ໃນຂະນະທີ່ຊ່ອງວ່າງແຄບໃນ ຫ້ອງ 4, ນັກຮຽນຮັ່ງມີບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າໃນ ຫ້ອງ 8 77%, ທຽບໃສ່ ນັກຮຽນທຸກຍາກ 44%.

ບັນດາປະເທດທີ່ຮັ່ງມີກູ້ຍັງບໍ່ສາມາດຮັບປະກັນໃຫ້ຜູ້ດ້ອຍໂອກາດສາມາດເຂົ້າຮຽນ

ຂະນະທີ່ປະເທດຮັ່ງມີ ລະດັບການບັນລຸໂດຍທົ່ວໄປສູງກວ່າ, ລະບົບການສຶກສາຂອງພວກເຂົາຍັງລົ້ມເຫຼວສໍາລັບຄົນກຸ່ມນ້ອຍທີ່ສໍາຄັນ. ຕົວຢ່າງ, ຫຼາຍກວ່າ 10% ຂອງ ນັກຮຽນໃນຫ້ອງ 8 ຂອງ ນໍເວ ແລະ ອັງກິດ ຜົນການຮຽນຕໍ່າກວ່າລະດັບຕໍ່າສຸດຂອງການຮຽນຮູ້ໃນວິຊາຄະນິດສາດ ປີ 2011.

ຂະນະທີ່ບັນດາປະເທດໃນອາຊີຕາເວັນອອກ, ລວມທັງ ຍີ່ປຸ່ນ, ສາທາລະນະລັດ ເກົາຫຼີ ແລະ ສິງກະໂປ ໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມເປັນໄປໄດ້ທີ່ຜ່ານຜ່າຄວາມດ້ອຍໂອກາດຂອງຜູ້ທີ່ນອນໃນເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າແບບດຽວກັນໃນບາງປະເທດ OECD ແລະ ປະເທດທີ່ຮັ່ງມີໃນສະຫະລັດອາຮັບ. ຕົວຢ່າງໂອກາດຂອງເດັກຮຽນທຸກຍາກໃນ ໂອມານ ບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າ, ແມ່ນຄ້າຍຄືກັບນັກຮຽນໃນປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ເຊັ່ນ: ການາ. ໃນ ນິວຊີແລນ, ມີພຽງແຕ່ ສອງຕໍ່ສາມຂອງນັກຮຽນທຸກຍາກສາມາດບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າ, ທຽບກັບ 97% ຂອງນັກຮຽນຮັ່ງມີ.

ນັກຮຽນອົບພະຍົບປະເຊີນກັບຄວາມສ່ຽງສູງ ທີ່ຈະເປັນຄົນດ້ອຍໂອກາດໃນການສຶກສາ, ມີຜົນການຮຽນໃນລະດັບຕໍ່າ. ໃນ ຝຣັ່ງ, ເຢຍລະມັນ ແລະ ສະຫະລາດຊະອານາຈັກ, ຫຼາຍກວ່າ 80% ຂອງນັກຮຽນໃນເກນອາຍຸ 15 ປີບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າໃນການອ່ານ. ແຕ່ນັກຮຽນຕ່າງແດນຜົນການຮຽນຍັງໄກ: ໃນສະຫະລາດຊະອານາຈັກ, ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕ່າງແດນທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ຂ້າງເທິງນັ້ນ ກັບມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າແມ່ນຂີ້ຮ້າຍກວ່າຄ່າສະເລ່ຍສໍາລັບຕຸລະກີ, ຂະນະທີ່ນັກຮຽນຕ່າງແດນໃນເຢຍລະມັນແມ່ນເທົ່າກັນກັບນັກຮຽນໃນຊີລີ. ນັກຮຽນຕ່າງແດນໃນຝຣັ່ງປະເຊີນກັບບັນຫາສະເພາະ, ມີໜ້ອຍກວ່າ 60%ທີ່ຜ່ານມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າ - ທຽບເທົ່າກັບຄ່າສະເລ່ຍສໍາລັບນັກຮຽນໃນ ແມັກຊິໂກ.

ເດັກນ້ອຍພື້ນເມືອງໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບສູງ ມັກຈະປະຊຶມກັບຄວາມດ້ອຍໂອກາດ, ແລະ ຊ່ອງວ່າງໃນການຮຽນຮູ້ ເມື່ອທຽບກັບສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງປະຊາກອນ ແມ່ນຍັງສູງຕໍ່ເປັນບັນຫາ. ໃນ ອິດສະຕາລີ, ປະມານ ສອງສ່ວນສາມຂອງນັກຮຽນພື້ນເມືອງສາມາດບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າໃນ ຫ້ອງ 8 ລະຫວ່າງ ປີ 1994/95 ແລະ 2011. ທຽບໃສ່ກັບຄົນລຸ້ນດຽວກັນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄົນພື້ນເມືອງ 90%.

ການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ໃນຂະນະທີ່ຂະຫຍາຍໂອກາດການເຂົ້າຮຽນ

ມີການຍົກຂຶ້ນມາເລື້ອຍໆ ວ່າການຂະຫຍາຍໂອກາດການເຂົ້າຮຽນໂຮງຮຽນປະຖົມໃນປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ແມ່ນເຮັດໃຫ້ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາຫຼຸດລົງ. ເຖິງວ່າເດັກນ້ອຍຈໍານວນຫຼາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຂຶ້ນພື້ນຖານ, ແຕ່ບາງປະເທດສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈໍານວນຫຼາຍໄດ້ໄປໂຮງຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອຮັບປະກັນວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້. ຄວາມສົມດຸນນີ້ແມ່ນໜ້າຊົມເຊີຍ ໂດຍສະເພາະການຮັບນັກຮຽນເຂົ້າໃໝ່ ແມ່ນມາຈາກຄອບຄົວທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ່ຕາມເສັ້ນທາງຍັງໄກຂຶ້ນຕື່ມທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໃນການຫຼຸດຊ່ອງວ່າງການຮຽນຮູ້ໃຫ້ໄວຂຶ້ນ, ແມ້ແຕ່ໃນປະເທດທີ່ຮັ່ງມີ.

ສາທາລະນະລັດ ທານຊາເນຍ ປະຕິບັດໄດ້ກ້າວໜ້າຫຼາຍໃນຈໍານວນຂອງນັກຮຽນທີ່ບັນລຸຈົບໂຮງຮຽນປະຖົມ, ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນການຍົກເວັ້ນຄ່າທໍານຽມໃນການເຂົ້າຮຽນໃນປີ 2001. ລະຫວ່າງປີ 2000 ແລະ 2007, ອັດຕາສ່ວນຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ຈົບໂຮງຮຽນປະຖົມສຶກສາໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຈາກເຄິ່ງໜຶ່ງເຖິງປະມານສອງຕໍ່ສາມ, ຂະນະທີ່ອັດຕາສ່ວນຂອງການຮຽນຮູ້ພື້ນຖານໃນວິຊາຄະນິດສາດເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 19% ເປັນ 36%. ນີ້ແມ່ນທຽບເທົ່າເດັກນ້ອຍປະມານ 1.5 ລ້ານຄົນທີ່ຮຽນຮູ້ພື້ນຖານເພີ່ມເຕີມ, ຂະນະທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງ 27% ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ພື້ນຖານ, ຄວາມຈິງແມ່ນບັນຫາທີ່ຄຸນນະພາບໄດ້ປະກົດຕົວແລ້ວໃນປີ 2000 ສະແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກມັນໄດ້ປະກົດຂຶ້ນໃນລະບົບການສຶກສາຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບການຂະຫຍາຍຕົວຂອງການສຶກສາ.

ໃນ ມາລາວີ ແລະ ອູການດາ, ການຂະຫຍາຍໂອກາດ ແລະ ຄຸນນະພາບຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນຫຼາຍ ໃນລະຫວ່າງປີ 2000 ແລະ 2007, ແລະ ຊ່ອງວ່າງຂອງການຮຽນຮູ້ລະຫວ່າງ ຄົນຮັ່ງມີ ແລະ ທຸກຍາກໄດ້ຂະຫຍາຍກ້ວາງອອກ. ບັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ປະເຊີນກັບສິ່ງທ້າທາຍ ສາມຢ່າງ, ຄວາມຈໍາເປັນຕ້ອງມີຍຸດທະສາດການຂະຫຍາຍໂອກາດ, ຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບ.

ໃນລະດັບມັດທະຍົມ ກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະຂະຫຍາຍໂອກາດການເຂົ້າຮຽນຍັງບໍ່ທັນປະສິບຜົນສໍາເລັດໃນການໃຫ້ມີການຮຽນຮູ້ໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າເຖິງຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ. ໃນ ແມັກຊິໂກ, ການເຂົ້າເຖິງໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ, ການແບ່ງປັນຂອງນັກຮຽນທີ່ໄດ້ສະແດງຢູ່ຂ້າງເທິງນັ້ນ ມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນເຊັ່ນດຽວກັນ, ຈາກ ໜຶ່ງສ່ວນສາມໃນປີ 2003 ເປັນ ເຄິ່ງໜຶ່ງໃນປີ 2009. ເປົ້າໝາຍຂອງ ສັງຄົມເພື່ອປ້ອງກັນແຜນງານການຊ່ວຍເຫຼືອຄອບຄົວທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ແລະ ຊ່ວຍປັບປຸງຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້ສໍາລັບ ຜູ້ຮັ່ງມີ ແລະ ຜູ້ທຸກຍາກ ເຊັ່ນດຽວກັນ. ໃນ ການາ, ເມື່ອປຽບທຽບຈະເຫັນວ່າ ການເຂົ້າຮຽນໃນຊັ້ນມັດທະຍົມເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 35% ໃນປີ 2003 ເຖິງ 46% ໃນປີ 2009, ແລະ ການສະແດງຄວາມສາມາດດ້ານການຄິດໄລ່ກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 10 ເປີເຊັນ, ຊ່ອງວ່າງດ້ານເພດໃນການຮຽນຮູ້ຫຼາຍກວ່າສອງເທົ່າ ແລະ ຜູ້ທຸກຍາກທີ່ສຸດເກືອບຈະບໍ່ໄດ້ຜົນປະໂຫຍດເລີຍ.

ມາເລເຊຍ ມີປະສິບການໂດຍສະເພາະຄວາມກັງວົນຕໍ່ແນວໂນ້ມຂອງຜົນການຮຽນທີ່ບໍ່ດີ ບວກໃສ່ກັບການຂະຫຍາຍຄວາມບໍ່ເທົ່າທຽມ ແລະ ການເພີ່ມຂອງຈໍານວນໄວໜຸ່ມອອກຈາກໂຮງຮຽນ. ໃນປີ 2003, ໄວໜຸ່ມສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຜ່ານມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າ,

ໜ້ອຍກວ່າ 60% ຂອງນັກຮຽນອົບພະຍົບ ໃນຝຣັ່ງທີ່ຜ່ານເກນການຮຽນຮູ້ຂັ້ນຕໍ່າ

ບໍ່ວ່າຈະຮັ່ງມີ ຫຼື ທຸກຍາກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມີພຽງປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເດັກຊາຍທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດບັນລຸມາດຕະຖານຂັ້ນຕໍ່າໃນປີ 2011, ທຽບໃສ່ ຫຼາຍກວ່າ 90% ໃນປີ 2003. ເດັກຊາຍທີ່ທຸກຍາກໃນມາເລເຊຍ ມີຜົນການຮຽນໃນອັດຕາຄ້າຍຄືກັນກຽນໃນສະຫະລັດທີ່ຄ້າຍຄືກັນໃນ ບອດສະວານາ.

ຄຸນນະພາບການສຶກສາຕໍ່າໄດ້ເປັນພາລະໃຫ້ແກ່ການບໍ່ຮູ້ໜັງສື

ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ ໃນໄວເດັກເປັນຂີດໝາຍທີ່ຢູ່ໜຸ່ມການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມ. ການວິເຄາະໃໝ່ໃນບົດລາຍງານນີ້, ໄດ້ອີງໃສ່ການປະເມີນການຮຽນຮູ້ໜັງສືແບບທາງກົງດ້ວຍການສຳຫຼວດຄົວເຮືອນ, ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຊາວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສືແມ່ນແຜ່ກວ້າງອອກໄປກວ່າທີ່ຄິດໄວ້ໃນເມື່ອກ່ອນ: ຊາວໜຸ່ມປະມານ 175 ລ້ານຄົນໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ຕໍ່າກວ່າລະດັບປານກາງ - ທຽບເທົ່າ ປະມານ ໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງພົນລະເມືອງໜຸ່ມ - ບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້ໝົດ ຫຼື ອ່ານສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະໂຫຍກ. ໃນເຂດອານຸພາກພື້ນຊາຣາລາອາຟຣິກາ, 40% ຂອງຄົນໜຸ່ມແມ່ນບໍ່ສາມາດທີ່ຈະອ່ານໄດ້ (ຮູບທີ: 14).

ຍິງໜຸ່ມແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຮ້າຍແຮງທັງໝົດ, ປະກອບດ້ວຍ 61% ຂອງຊາວໜຸ່ມຜູ້ທີ່ບໍ່ຮູ້ໜັງສື. ໃນອາຊີໃຕ້ ແລະ ຕາເວັນຕົກ, ສອງໃນສາມຂອງຊາວໜຸ່ມຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້ແມ່ນຍິງໜຸ່ມ.

ການປຽບທຽບລະຫວ່າງປະເທດ ໄດ້ເປີດເຜີຍບັນຫາອັນກ້ວາງໃຫຍ່ຂອງການບໍ່ຮູ້ໜັງສື. ໃນ 9 ຈາກ 41 ປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ຕໍ່າກວ່າລະດັບປານກາງໃນການວິເຄາະ, ຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງຂອງ ຊາວໜຸ່ມທີ່ມີອາຍຸແຕ່ 15-24 ປີ ບໍ່ຮູ້ໜັງສື. ປະເທດທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຢູ່ໃນເຂດອານຸພາກພື້ນຊາຣາລາອາຟຣິກາ.

ບົດວິເຄາະໄດ້ຍັງຢືນຢັນມຸດຖານທີ່ວ່າ ເດັກນ້ອຍຕ້ອງການໃຊ້ເວລາຢ່າງໜ້ອຍ ສີ່ປີ ໃນໂຮງຮຽນທີ່ຈະກາຍເປັນຄົນຮູ້ໜັງສື: ໃນກຸ່ມຜູ້ທີ່ໃຊ້ເວລາໃນໂຮງຮຽນ ສີ່ປີ ຫຼື ໜ້ອຍກວ່າ, ປະມານ 77% ແມ່ນບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້ທັງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະໂຫຍກ. ໃນ 9 ຈາກ 41 ປະເທດໄດ້ວິເຄາະແລ້ວ, ຫຼາຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຊາວໜຸ່ມໃຊ້ເວລາໜ້ອຍກວ່າ ສີ່ປີ ໃນໂຮງຮຽນ, ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດເກືອບຈະບໍ່ຮູ້ໜັງສື.

ການໃຊ້ເວລາ ຫ້າ ຫຼື ຫົກປີ ໃນໂຮງຮຽນ, ທຽບເທົ່າກັບບາງລະບົບທີ່ຈົບທຸກຂັ້ນຂອງປະຖົມສຶກສາ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມບໍ່ໄດ້ຮັບປະກັນເຖິງການຮູ້ໜັງສື. ໃນ 41 ປະເທດໃນການວິເຄາະ, ຊາວໜຸ່ມປະມານ 20ລ້ານຄົນຍັງບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້ທັງໝົດ ຫຼື ສ່ວນໜຶ່ງຂອງປະໂຫຍກ - ທຽບເທົ່າກັບ ໜຶ່ງໃນສາມຂອງຄົນທີ່ອອກຈາກໂຮງຮຽນກ່ອນຮອດຫ້ອງ 5 ຫຼື 6.

ຊາວໜຸ່ມທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທຸກຍາກ ແມ່ນຍັງໄກຈາກການຮູ້ໜັງສື. ໃນບັນດາປະເທດທີ່ໄດ້ວິເຄາະໄປແລ້ວ, ຫຼາຍກວ່າ 80% ຂອງຄົນທີ່ມາຈາກຄອບຄົວຮັ່ງມີສາມາດອ່ານປະໂຫຍກໄດ້ໃນ 32 ປະເທດ, ແຕ່ 80% ຂອງຄົນທຸກຍາກສາມາດເຮັດໄດ້ພຽງແຕ່ 4 ປະເທດ. ໃນການຄິດໄລ່ສຸດທ້າຍເຫັນວ່າ, ໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຊາວໜຸ່ມທຸກຍາກສາມາດອ່ານປະໂຫຍກໄດ້ໃນ 22 ປະເທດ, ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຮັ່ງມີຫຼຸດລົງຈົນສຸດມີພຽງແຕ່ປະເທດໄນເຈີ.

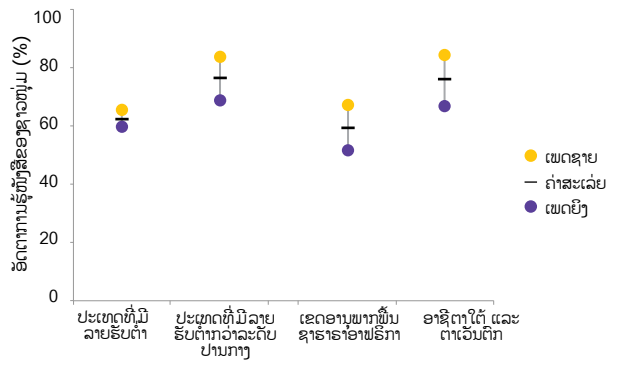
ໃນຫຼາຍປະເທດລວມທັງຄາເມຣຽນ, ການາ, ໄນຈີເຣຍ ແລະ ເຊຍຣາລີອອນ, ຄວາມແຕກຕ່າງໃນອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມລະຫວ່າງຜູ້ທີ່ຮັ່ງມີ ແລະຜູ້ທີ່ທຸກຍາກແມ່ນຫຼາຍກວ່າ 50 ເປີເຊັນ.

ຜູ້ຕ້ອຍໂອກາດໃນການມີທັກສະພື້ນຖານປະກອບກັບຄວາມທຸກຍາກ, ເພດ, ທີ່ຕັ້ງ ແລະ ຊົນເຜົ່າຍິ່ງສ້າງການບົດບັນໄວ້ອີກ. ໃນ ເຊເນການ, ມີພຽງ 20% ຂອງຍິງໜຸ່ມໃນຊົນນະບົດສາມາດອ່ານສະຖານະການປະຈຳວັນໃນປີ 2010, ທຽບໃສ່ 65% ຂອງຊາຍໜຸ່ມໃນຕົວເມືອງ. ໃນອິນໂດເນເຊຍ, ເກືອບທັງໝົດຂອງຍິງໜຸ່ມທີ່ຮັ່ງມີໃນ ແຂວງບາຫຼີມີທັກສະການຮູ້ໜັງສື, ຂະນະທີ່ຍິງໜຸ່ມ ທີ່ທຸກຍາກໃນ ແຂວງປາປົວພຽງແຕ່ 60%ເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ໜັງສື.

ຜົນໄດ້ຮັບເຫຼົ່ານີ້ອາດສ່ອງແສງໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນກະທົບທີ່ລວມເອົາທັງຄວາມທຸກຍາກ, ການຢູ່ບ່ອນໂດດດ່ຽວ, ການຈຳແນກ ແລະ ການປະຕິບັດທາງວັດທະນະທຳ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນຍັງສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງນະໂຍບາຍການສຶກສາເພື່ອໃຫ້ໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ສຳລັບປະຊາຊົນທີ່ດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດ, ແລະ ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມຈຳເປັນອັນຮີບດ່ວນໃນການໃຫ້ໂອກາດຄັ້ງທີສອງແກ່ພວກເຫຼົ່ານີ້.

ມີສັນຍານບາງຢ່າງ ໃນການໃຫ້ຄວາມຫວັງຕໍ່ກັບການປັບປຸງການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມ. ຊົມເຊີຍຕໍ່ການຂະຫຍາຍປະຖົມສຶກສາໃນໄລຍະທົດສະວັດທີ່ຜ່ານ, ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໃນ ເອທິໂອເປຍ ຈາກ 34% ໃນປີ 2006 ມາເປັນ 52% ໃນປີ 2011. ການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມກໍໄດ້ຮັບການປັບປຸງດັ່ງ ຢູ່ ເນປານ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນພວກທີ່ດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດຊຶ່ງເປັນຜູ້ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຮຽນຮູ້ໜັງສືຈາກລະດັບຕໍ່າສຸດ. ການຮູ້ໜັງສືໃນບັນດາ ຍິງໜຸ່ມທີ່ທຸກຍາກເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 20% ໃນປີ 2001 ມາເປັນ 55% ໃນປີ 2011.

ຮູບທີ 14: ໜ້ອຍກວ່າ ສາມສ່ວນສີ່ຂອງຊາວໜຸ່ມໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ຕໍ່າກວ່າລະດັບປານກາງຮູ້ໜັງສື
ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມ, ໂດຍ ເພດ, ກຸ່ມພາກພື້ນທີ່ຖືກເລືອກ ແລະ ລາຍໄດ້ຂອງປະເທດ

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: ທົມວິເຄາະບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ (2013), ອີງໃສ່ຂໍ້ມູນສຳຫຼວດສະຖິຕິຈຳນວນປະຊາກອນ ແລະ ສຸຂະພາບ.

ໃນປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ລະດັບປານກາງໄປຫາຕໍ່າ, ໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງຊາວໜຸ່ມແມ່ນບໍ່ສາມາດອ່ານໝົດປະໂຫຍກໄດ້

ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຈຳນວນຫຼາຍເທົ່າໃດ ທີ່ເດັກນ້ອຍພິການໄດ້ຮຽນຮູ້ ແມ່ນມີໜ້ອຍ ແລະ ການວິເຄາະແມ່ນຫຍັງຍາກ. ແຂວງອຸການດາ ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ຫາຍາກບ່ອນທີ່ຂໍ້ມູນຂ່າວສານພຽງພໍ ທີ່ຈະປຽບທຽບ ອັດຕາການຮູ້ໜັງສືຂອງຊາວໜຸ່ມອື່ນຕາມປະເພດຂອງຄວາມພິການ. ໃນປີ 2011, ປະມານ 60% ຂອງຊາວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ໄດ້ກຳນົດຄວາມພິການຮູ້ໜັງສື, ທຽບໃສ່ 47% ຂອງຜູ້ທີ່ພິການທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຫຼື ການຟັງສຽງ ແລະ 38% ຂອງຜູ້ພິການທາງຈິດໃຈ.

ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວາມເທົ່າທຽມກັນໃນການຮຽນຮູ້, ລວມມີທັງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມທີ່ພິການ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການກຳນົດສະເພາະກ່ຽວກັບ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມທີ່ພິການໃນປະເພດ ຕ່າງໆຊຶ່ງເຂົາໄດ້ປະເຊີນຢູ່, ພ້ອມທັງ ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດນະໂຍບາຍ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າ.

ສ້າງຄຸນນະພາບຂອງການສິດສອນໃຫ້ເປັນບຸລິມະສິດ ແຫ່ງຊາດ

ນະໂຍບາຍແຫ່ງຊາດທີ່ເຂັ້ມແຂງນັ້ນ ແມ່ນຈັດບຸລິມະສິດໃນການປັບ ປຸງການຮຽນຮູ້ ແລະ ການສິດສອນໃຫ້ຢູ່ໃນອັນດັບສູງຊຶ່ງແມ່ນສິ່ງ ຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ການຮັບປະກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍທັງໝົດໃນໂຮງຮຽນຈະ ໄດ້ຮັບທັກສະ ແລະ ຄວາມຮູ້ ພວກເຂົາຕ້ອງການ. ແຜນການສຶກສາ ຄວນວາງເປົ້າໝາຍ ແລະ ສ້າງເກນ ເພື່ອໃຫ້ລັດຖະບານສາມາດພິຈາ ລະນາໄດ້, ພ້ອມທັງລະບຸໃຫ້ຮູ້ເຖິງທິດທາງໃນການບັນລຸເປົ້າໝາຍ. ການປັບປຸງການຮຽນຮູ້, ໂດຍສະເພາະແມ່ນບັນດາເດັກນ້ອຍທີ່ດ້ອຍ ໂອກາດທັງຫຼາຍ, ຈຳເປັນຕ້ອງວາງຈຸດປະສົງທີ່ເປັນຍຸດທະສາດ. ແຜນ ການຄວນຈະປະກອບມີຫຼາກຫຼາຍວິທີການ ເພື່ອປັບປຸງຄຸນນະພາບ ຂອງຄູ, ມີກິນໄກໃນການຈັດການປຶກສາຫາລືກັບຄູ ແລະ ສະຫະພັນ ຄູ. ມັນຍັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮັບປະກັນໄດ້ວ່າ ຍຸດທະສາດນັ້ນຈະສາມາດ ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານຊັບພະຍາກອນຢ່າງພຽງພໍ.

ນຳເອົາຄຸນນະພາບບັນຈຸເຂົ້າໃນການວາງຈຸດປະສົງ ທີ່ເປັນຍຸດທະສາດໃນແຜນການສຶກສາ

ວິກິດການການຮຽນຮູ້ໃນທົ່ວໂລກທີ່ບໍ່ສາມາດຜ່ານຜ່າໄດ້ ນອກຈາກ ວ່າມີນະໂຍບາຍໄດ້ວາງຈຸດປະສົງ ເພື່ອປັບປຸງການຮຽນຮູ້ໃຫ້ແກ່ຜູ້ ດ້ອຍໂອກາດ. ການທົບທວນແຜນການສຶກສາແຫ່ງຊາດ 40 ສະບັບ ສຳລັບບົດລາຍງານນີ້, 26 ສະບັບໄດ້ປັບປຸງຜົນການຮຽນຮູ້ ໂດຍມີ ຈຸດປະສົງທີ່ເປັນຍຸດທະສາດ. ສ່ວນແຜນຂອງ 40 ປະເທດທັງໝົດ ໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມຈຳເປັນ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງກຸ່ມ ດ້ອຍໂອກາດ, ສ່ວນການຮຽນຮູ້ມັກຈະເປັນພຽງແຕ່ເບິ່ງໄປຕາມຜົນ ຂອງການຂະຫຍາຍໂອກາດທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເພື່ອປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສຳລັບທຸກຄົນ, ແຜນການສຶກສາແຫ່ງຊາດຕ້ອງ ປັບປຸງການຄຸ້ມຄອງແລະຄຸນນະພາບຂອງຄູ. ມີພຽງແຕ່ 17 ຂອງ 40 ແຜນໄດ້ມີຍຸດທະສາດເພື່ອປັບປຸງຫຼັກສູດການສ້າງຄູ ແລະ ມີພຽງແຕ່ 16 ແຜນ ທີ່ເບິ່ງເຫັນເຖິງການສືບຕໍ່ບຳລຸງຍົກລະດັບຂອງຄູສອນ.

ເຖິງວ່າແຜນການຈະມີອັນຄືກັນນ້ອຍ ທາງດ້ານການຮັບຮູ້ຢ່າງຊັດເຈນ ວ່າການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການສິດສອນ ແມ່ນສາມາດຍົກສູງຜົນ ການຮຽນໄດ້. ໃນ ເຄນຍາ, ການບຳລຸງຄູແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອສົ່ງ

ເສີມການຮຽນຮູ້ແບບຍືນຍົງ ໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນປະຖົມທີ່ປະລະຢູ່ໃນ ເມືອງທີ່ມີຜົນການຮຽນຕ່ຳ. ອາຟຣິກາໃຕ້ ແລະ ສີລັງການາເອີການ ບັນຈຸຄູເຊື່ອມໂຍງກັບການປັບປຸງຄຸນນະພາບ ແລະ ການຮຽນຮູ້.

ລັດຖະບານຈຳເປັນຕ້ອງປະຕິບັດສິດ ໃນການໃຫ້ສິ່ງຈູງໃຈເພື່ອດຶງດູດ ແລະ ຮັກສາຄູຜູ້ທີ່ດີທີ່ສຸດໄວ້. ໃນການທົບທວນ 40 ແຜນ, ມີ 10 ແຜນ ທີ່ລວມມີການປະຕິຮູບເພື່ອປັບປຸງຄ່າຈ້າງຄູ ແລະ ມີ 18 ແຜນ ເນັ້ນໜັກໃສ່ຄວາມກ້າວໜ້າໃນສາຍອາຊີບແລະການເລື່ອນຊັ້ນ.

ອັດຕາການຮູ້ ໜັງສືຂອງ ຊາວໜຸ່ມເອທິ ໂອເປຍ ເພີ່ມ ຂຶ້ນຈາກ 34% ໃນປີ 2000 ມາເປັນ 52% ໃນປີ 2011

ພຽງແຕ່ບາງສ່ວນຂອງແຜນການປະຕິຮູບຄູ ໃນການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສໍາລັບນັກຮຽນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ, ໂດຍການສົ່ງຄູເຂົ້າໄປໃນເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ໃນນັ້ນມີ 28 ແຜນການ ທີ່ມີຈຸດປະສົງສົ່ງຄູໄປເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດ, 22 ແຜນການ ມີຈຸດປະສົງເພື່ອມີນະໂຍບາຍຊຸກຍູ້ເຊັ່ນ: ຜົນປະໂຫຍດທີ່ຢູ່ອາໄສ ແລະ ເງິນເດືອນເພີ່ມ. ໃນ 14 ປະເທດ ມີແຜນການສຶກສາເປັນສິ່ງຈູງໃຈ ເພື່ອສົ່ງເສີມການພັດທະນາເຂດຊົນນະບົດ, ໃນຂະນະທີ່ 8 ປະເທດ, ລວມທັງປະເທດອັຟການິສຖານ, ໄດ້ມີການສົ່ງເສີມຄູຢູ່ຢ່າງຕັ້ງໜ້າ. ແຜນການຂອງປະເທດກໍາປູເຈຍມີຊື່ສຽງໂດດເດັ່ນ ສໍາລັບຍຸດທະສາດ ເພື່ອຮັບເອົາຄູຈາກເຂດເປົ້າໝາຍ ແລະ ກຸ່ມຊົນເຜົ່າແລະ ສົ່ງເຂົາເຈົ້າໄປບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການທີ່ສຸດ. ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກມັກຈະມີຈໍານວນນັກຮຽນໜ້ອຍ, ຄູອາດຈະສອນຫຼາຍກວ່າ ໜຶ່ງກຸ່ມອາຍຸໃນເວລາດຽວກັນ. ໃນປະເທດກໍາປູເຈຍ, ເຄນຍາ ແລະ ປາປົວນິວກີນີ ມີແຜນການສະໜອງການຝຶກອົບຮົມດ້ານການສິດສອນຫ້ອງຄວບ.

ຍັງມີແຜນການຈໍານວນໜ້ອຍໜຶ່ງ ທີ່ຊື່ໃຫ້ເຫັນຄວາມຕ້ອງການເພື່ອສະໜັບສະໜູນໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນຮຽນບໍ່ທັນໝູ່. ປະເທດກວາຍາມາແມ່ນຂໍ້ຍົກເວັ້ນໜຶ່ງ, ທີ່ໃຫ້ບຸລິມະສິດສູງໃນການສ້າງຄວາມອາດສາມາດຂອງຄູ ເພື່ອສົ່ງມອບໂຄງການຕາມເປົ້າໝາຍ.

ສໍາລັບແຜນການທີ່ໄດ້ຮັບການປະຕິບັດຢ່າງສໍາເລັດຜົນນັ້ນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ດ້ວຍຊັບພະຍາກອນທີ່ພຽງພໍ, ແຕ່ວ່າພຽງແຕ່ 16 ສະບັບ ຈາກເອກະສານນະໂຍບາຍ 40 ສະບັບ ທີ່ໄດ້ຮັບການທວນຄືນ ລວມເຖິງລາຍລະອຽດງົບປະມານ. ມີບັນດາປະເທດຕ່າງໆ ໄດ້ກໍານົດລະດັບຄວາມສໍາຄັນໃນເລື່ອງງົບປະມານທີ່ແຕກຕ່າງ ຈົນເຖິງນະໂຍບາຍຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ແນໃສ່ການປັບປຸງຄຸນນະພາບການສຶກສາ: ຕົວຢ່າງພວກເຂົາເຈົ້າມີຕົວເລກລວມກັນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງໃນຫ້າ ຂອງງົບປະມານຢູ່ໃນປະເທດປາປົວນິວກີນີ, ແຕ່ 5% ຫຼື ໜ້ອຍກວ່າ ໃນປະເທດປາເລສຕາຍ໌. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມແຜນການຈໍານວນໜ້ອຍແຕ່ການໃຊ້ຈ່າຍຍັງພຽງພໍສໍາລັບຜູ້ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ.

ນະໂຍບາຍຈະສາມາດມີປະສິດທິພາບໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າຜູ້ຮັບຜິດຊອບສໍາລັບການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສ້າງນະໂຍບາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການສໍາຫຼວດຢູ່ໃນ 10 ປະເທດໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີພຽງແຕ່ 23% ຂອງຄູ ຄິດວ່າເຂົາເຈົ້າມີອິດທິພົນຫຼາຍກວ່ານະໂຍບາຍ ແລະ ການປະຕິບັດໄດ້ຮັບການບັນລຸເປົ້າໝາຍຂອງພວກເຂົາ, ສະພາຄູແມ່ນຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ສໍາຄັນສໍາລັບລັດຖະບານ. ໃນບາງປະເທດ, ການພົວພັນສະພາຄູ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງນະໂຍບາຍແນໃສ່ຊ່ວຍເຫຼືອກຸ່ມຄົນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ຍົກຕົວຢ່າງໃນລັດພາຫຼຸຊິນຊາດແຫ່ງໂບລີເວຍ ສະພາຄູໄດ້ປຸກລະດົມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າສິດທິຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນລັດຖະທໍາມະນູນ.

ໂດຍລວມແລ້ວ, ຄູ ແລະ ສະພາຂອງເຂົາເຈົ້າສາມາດຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ນະໂຍບາຍແມ່ນມີປະສິດທິຜົນ. ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈຶ່ງເປັນສິ່ງສໍາຄັນເພື່ອລວມນະໂຍບາຍຈາກໄລຍະຕົ້ນ ໃນການອອກແບບຍຸດທະສາດແນໃສ່ແກ້ໄຂບັນຫາການຮຽນຮູ້ທີ່ບໍ່ສົມດູນກັນ.

ການຮັບເອົາຄູ ໃຫ້ພຽງພໍກັບທ້ອງຮຽນ

ການຂາດແຄນຄູ ເປັນອຸປະສັກສໍາລັບຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາໃນຫຼາຍປະເທດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ ເຊິ່ງມັກຈະສົ່ງຜົນໃນຫ້ອງຮຽນຂະໜາດໃຫຍ່ຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນ ໂດຍສະເພາະໃນເຂດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດ. ຄວາມຕ້ອງການໃນການບັນຈຸຄູໃນອະນາຄົດເປັນຕົວກໍານົດໂດຍການຂາດດູນການໃນປະຈຸບັນ, ປະຊາກອນ, ທ່າອ່ຽງການເຂົ້າໂຮງຮຽນແລະຈໍານວນຂອງເດັກນ້ອຍອອກຈາກໂຮງຮຽນ. ການວິເຄາະໂດຍສະຖາບັນສະຖິຕິຂອງອຸຍແນດສະໂກ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ, ລະຫວ່າງປີ 2011 ແລະ ປີ 2015, ຄູ 5.2 ລ້ານຄົນ-ລວມທັງການທົດແທນແລະຄູເພີ່ມເຕີມ - ຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບັນຈຸເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ມີຄູພຽງພໍເພື່ອບັນລຸການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມໃນທົ່ວໂລກ. ສິ່ງນີ້ມີຈໍານວນຄູຫຼາຍກວ່າ 1 ລ້ານຄົນຕໍ່ປີ, ເທົ່າກັບປະມານ 5% ຂອງການສິດສອນພາກບັງຄັບໂຮງຮຽນປະຖົມໃນປະຈຸບັນ.

ໂຄງການການສຶກສາຄູເບື້ອງຕົ້ນ ສ່ວນໃຫຍ່ທີ່ຜ່ານມາໃຊ້ເວລາຢ່າງໜ້ອຍສອງປີ. ມີເດັກນ້ອຍ 57 ລ້ານຄົນຍັງຕົກຫລິ້ນຈາກໂຮງຮຽນ, ມັນບໍ່ໜ້າເຊື່ອວ່າ ປະເທດທີ່ມີການຂາດຄູຈະສາມາດບັນລຸຄາດໝາຍທີ່ກໍານົດຂອງການສຶກສາ ເພື່ອທຸກຄົນພາຍໃນປີ 2015 ແນໃສ່ບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາຊັ້ນປະຖົມໃນທົ່ວໂລກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ປະເທດຕ່າງໆ ຈະຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນວາງແຜນແຕ່ດຽວນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ ເພື່ອທົດແທນການຂາດແຄນຄູດັ່ງກ່າວ. ຖ້າຫາກວ່າຄາດໝາຍຖືກແກ່ຍາວໄປຮອດປີ 2020 ຊື່ໃຫ້ເຫັນຕົວເລກຂອງການເຂົ້າຮຽນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ, ຈໍານວນຂອງຄູທີ່ຕ້ອງການອາດຈະເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 13.1 ລ້ານຄົນໃນໄລຍະອີກ 9 ປີຕໍ່ໜ້າ. ຖ້າຫາກວ່າມັນໄດ້ຖືກແກ່ຍາວໄປຮອດປີ 2030, ຈະມີຄູເພີ່ມຂຶ້ນເປັນ 20,6 ລ້ານຄົນ ໃນໄລຍະເວລາ 19 ປີ.

ຄູທີ່ຕ້ອງການໃນລະຫວ່າງປີ 2011 ແລະ 2015 ມີ 3.7 ລ້ານຄົນເພື່ອທົດແທນຄູຜູ້ທີ່ບໍານານ, ປ່ຽນການປະກອບອາຊີບ ຫຼື ອອກການ ເນື່ອງມາຈາກການເຈັບເປັນຫຼືເສຍຊີວິດ. ມີຄູ 1.6 ລ້ານຄົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ ເປັນຈໍານວນຄູສອນທີ່ເພີ່ມຕາມຄວາມຈໍາເປັນ ເພື່ອທົດແທນການຂາດແຄນຄູ, ການເພີ່ມຄວາມເອົາໃຈໃສ່ໃນການຂະຫຍາຍຕົວເລກການເຂົ້າຮຽນ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປັບປຸງຄຸນນະພາບໂດຍການຮັບປະກັນວ່າ ຈະບໍ່ມີນັກຮຽນຫຼາຍກວ່າ 40 ຄົນສີ່ຕໍ່ຄູໜຶ່ງຄົນ (ຮູບປະກອບທີ 15). ດັ່ງນັ້ນ, ຈະຕ້ອງເພີ່ມຈໍານວນຄູປະມານ 400,000 ຄົນ ໃນແຕ່ລະປີ ຖ້າຫາກວ່າຢາກໃຫ້ເປັນຄູສອນທີ່ພຽງພໍໃນປີ 2015.

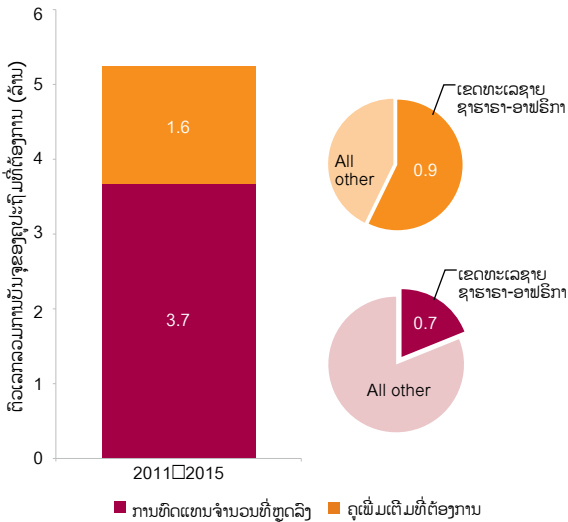
ໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ ຊື່ໃຫ້ເຫັນຕົວເລກເພີ່ມຂຶ້ນ 58% ຂອງຄູປະຖົມເພີ່ມເຕີມຕາມຄວາມຈໍາເປັນ, ມີຄວາມຕ້ອງການຄູປະມານ 225,000 ຄົນຕໍ່ປີລະຫວ່າງປີ 2011 ແລະປີ 2015. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາຕົວເລກ ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍຕໍ່ປີ ໃນພາກພື້ນພຽງແຕ່ 102.000 ຄົນ.

ປະເທດໄນຈີເລຍ ມີຊ່ອງຫວ່າງຫລາຍກວ່າໝູ່. ໃນລະຫວ່າງປີ 2011 ແລະປີ 2015, ມີຄວາມຕ້ອງການຄູໃນໂຮງຮຽນປະຖົມ 212.000 ຄົນ ຄິດເປັນ 13% ຂອງຈໍານວນທັງໝົດໃນທົ່ວໂລກ. ມີ 10 ປະເທດທີ່ຕ້ອງການຄູປະຖົມເພີ່ມຂຶ້ນຫຼາຍກວ່າໝູ່, ຍົກເວັ້ນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ ແລະປະເທດປາກີສຖານ.

ໃນປະເທດໂບລີເວຍ, ສະພາຄູໄດ້ປຸກລະດົມເພື່ອຮັບປະກັນວ່າສິດທິຊົນເຜົ່າພື້ນເມືອງໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນລັດຖະທໍາມະນູນ

ຮູບປະກອບທີ 15: ມີຄວາມຕ້ອງການຄູເພີ່ມຂຶ້ນ 1,6 ລ້ານຄົນໃນທົ່ວໂລກ ໃນປີ 2015

ຕົວເລກຄວາມຕ້ອງການຄູລວມຈະບັນລຸຜົນສຳເລັດການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມທົ່ວໂລກ ພາຍໃນປີ 2015

ແຫຼ່ງຂໍ້ມູນ: UIS (2013).

ສິ່ງທ້າທາຍຂອງການບັນຈຸ ຄູສຳລັບການສຶກສາມັດທະຍົມຕົ້ນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໄດ້ຖືກນຳມາພິຈາລະນາ. ເພື່ອບັນລຸການສຶກສາມັດທະຍົມຕົ້ນທົ່ວໂລກ ພາຍໃນປີ 2030 ຕ້ອງມີນັກຮຽນ 32 ຄົນຕໍ່ຄູໜຶ່ງຄົນ, ອາດ ຈະມີຄວາມຕ້ອງການຄູເພີ່ມຂຶ້ນ 5.1 ລ້ານຄົນ ຫຼື ປະມານ 268.000 ຄົນຕໍ່ປີ. ໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ ຊື່ ໃຫ້ເຫັນຕົວເລກຄູໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕົ້ນເພີ່ມເພີ່ມຂຶ້ນເຄິ່ງໜຶ່ງແມ່ນຄວາມຈຳເປັນໃນໄລຍະນີ້.

ມັນບໍ່ໜ້າເຊື່ອເລີຍວ່າ ບັນດາປະເທດທີ່ມີຄວາມຂາດແຄນຄູຫລາຍທີ່ສຸດ ຈະສາມາດບັນຈຸຕາມຈຳນວນທີ່ຕ້ອງການໃນປີ 2015 ໄດ້. 93 ປະເທດທີ່ຕ້ອງການຊອກຫາຄູໂຮງຮຽນປະຖົມເພີ່ມເຕີມ ພາຍໃນປີ 2015, ມີພຽງແຕ່ 37 ປະເທດຈະສາມາດອັດຊ່ອງຫວ່າງຄູຂາດແຄນໄດ້; 29 ປະເທດອາດຈະບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເຖິງແມ່ນວ່າຈະສາມາດອັດຊ່ອງຫວ່າງນັ້ນໄດ້ພາຍໃນປີ 2030. ຂະນະດຽວກັນ, ມີ 148 ປະເທດ ຕ້ອງການຄູໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕົ້ນ ເພີ່ມຂຶ້ນພາຍໃນປີ 2015; 29 ປະເທດຈະບໍ່ສາມາດອັດຊ່ອງຫວ່າງນີ້ໄດ້ ພາຍໃນປີ 2030.

ເພື່ອອັດຊ່ອງຫວ່າງຄວາມຂາດແຄນຄູ ພາຍໃນປີ 2015, ບາງປະເທດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເລັ່ງຂະຫຍາຍຈຳນວນຄູພາກບັງຄັບ. ປະເທດຣາວັນດາ ແລະ ອູການດາອາດຈະຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມການບັນຈຸເຖິງ 6%, ໂດຍສະເລ່ຍ, ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບການເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍໃນປັດຈຸບັນ 3% ຕໍ່ປີ. ໃນປະເທດມາລາວີ, ການສິດສອນພາກບັງຄັບກຳລັງເຕີບໂຕພຽງແຕ່ 1% ຕໍ່ປີເທົ່ານັ້ນ, ເຊິ່ງຫ່າງຈາກຄວາມພຽງພໍເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູຈາກ 76:1 ມາເປັນ 40:1. ສຳລັບປະເທດມາລາວີ ເພື່ອຕອບສະໜອງເປົ້າໝາຍການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມທົ່ວໂລກ ພາຍໃນປີ 2015, ມັນອາດຈະຕ້ອງເພີ່ມທະວີການສິດສອນພາກບັງຄັບຂອງຕົນໂດຍສະເລ່ຍ 15% ລະຫວ່າງປີ 2011 ແລະ ປີ 2015.

ບັນດາປະເທດທີ່ທຸກຍາກຈຳນວນຫຼາຍ ຈະບໍ່ສາມາດລົດຊ່ອງຫວ່າງຄວາມຕ້ອງການຄູຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ງ່າຍປານໃດ ຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຜູ້ຮຽນຈົບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ ທີ່ມີຈຸດທິການສຶກສາຕໍ່າສຸດຢ່າງພຽງພໍສຳລັບຄູຜູ້ກັດຊັ້ນປະຖົມ. ໃນ 8 ຂອງ 14 ປະເທດໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ, ຢ່າງໜ້ອຍ 5% ຂອງທຸກຄົນຮຽນຈົບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມປາຍ ໃນປີ 2020 ອາດຕ້ອງຖືກບັນຈຸເຂົ້າໄປໃນການສິດສອນ ເພື່ອລົດຊ່ອງຫວ່າງຄູ ຊຶ່ງໃນປະເທດໄນເຈເຣຍ ເພີ່ມຂຶ້ນເກືອບ 25%. ໂດຍສົມທຽບ, ມີກຳລັງແຮງງານທີ່ມີການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມກວ່າ 3% ເທົ່ານັ້ນ ເປັນຄູໂຮງຮຽນປະຖົມຢູ່ໃນບັນດາປະເທດມີລາຍຮັບປານກາງ.

ຄູບໍ່ພຽງແຕ່ຈຳເປັນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການບັນຈຸ, ແຕ່ຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ. ຫຼາຍປະເທດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ, ຍັງຕ້ອງການການຝຶກອົບຮົມຄູທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ. ປະເທດມາລີ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ການບັນຈຸຄູຢູ່ໃນອັດຕາ 9% ຕໍ່ປີໃນທົດສະວັດທີ່ຜ່ານມາ, ເຊິ່ງໄດ້ຊ່ວຍຫຼຸດຈຳນວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູຈາກ 62 ໃນປີ 1999 ເປັນ 48 ໃນປີ 2011. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄູຈຳນວນຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມຄູ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມຂອງປະເທດມາລີ, 92:1, ແມ່ນໜຶ່ງໃນຕົວເລກທີ່ສູງທີ່ສຸດໃນໂລກ. ກ່ຽວກັບທ່າອ່ຽງທີ່ຜ່ານມາຂອງການບັນຈຸຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມ, ປະເທດມາລີອາດຈະບໍ່ບັນລຸໄດ້ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນ 40 ຄົນຕໍ່ຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມໃນປີ2030.

ບັນດາປະເທດທີ່ມີຄູຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຊອກຫາມາດຕະການການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ໃນ10 ປະເທດຈາກ 27 ປະເທດທີ່ມີຂໍ້ມູນສະໜອງໃຫ້ນັ້ນມີສິ່ງທີ່ທ້າທາຍດັ່ງກ່າວ ກ່ຽວກັບການບັນຈຸ ແລະ ການຝຶກອົບຮົມຄູໃໝ່ເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ໃນປະເທດເບນິນ, ມີຄູ 47% ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃນປີ 2011. ປະເທດຈຳເປັນຕ້ອງຂະຫຍາຍການບັນຈຸຄູພຽງແຕ່ 1.4% ຕໍ່ປີເພື່ອບັນລຸ UPE ໃນປີ 2020, ແຕ່ຈຳນວນຂອງຄູທີ່ມີຢູ່ແລ້ວມີຄວາມຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມເກືອບ 9% ຕໍ່ປີ, ສູງກວ່າໂດຍສະເລ່ຍ 6% ອັດຕາການຂະຫຍາຍຕົວປະຈຳປີຂອງປະເທດເບນິນນັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1999 ສຳລັບຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມມາແລ້ວ.

ການຂາດແຄນຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມ ອາດຈະມີຜົນກະທົບຕໍ່ເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດໂດຍສະເພາະ. ຢູ່ໃນລັດພາກເໜືອຂອງເມືອງກາໂນ, ໜຶ່ງໃນພາກທີ່ທຸກຍາກຂອງປະເທດໄນຈີເລຍ, ອັດຕານັກຮຽນຕໍ່ຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມມີເກີນກວ່າ100ຄົນໃນປີ 2009/10, ມີສ່ວນໜ້ອຍໜຶ່ງມີນັກຮຽນ 150 ຄົນຕໍ່ຄູທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມ ໃນເຂດທີ່ດ້ອຍໂອກາດທີ່ສຸດ 25% ຂອງໂຮງຮຽນ.

ເດັກນ້ອຍໃນຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃນເຂດທ່າງໄກສອກຫຼີກ ມັກຈະເສຍປຽບເປັນສອງເທົ່າ. ໃນປະເທດເອທິໂອເປຍ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ບ່ອນທີ່ 48% ຂອງຄູແມ່ນໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ, ພຽງແຕ່ປະມານ 20% ຂອງຄູໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ໃນຫ້ອງ 1 ຫາ ຫ້ອງ 4 ໃນປີ 2010, ສົມທຽບກັບ 83% ໃນຫ້ອງ 5 ຫາ ຫ້ອງ 8.

29 ປະເທດຈະບໍ່ສາມາດລົດຊ່ອງຫວ່າງຄູໃນໂຮງຮຽນປະຖົມໄດ້ພາຍໃນປີ 2030

**ມີພຽງເງິນ
ຈຳນວນ
189 ລ້ານ
ໂດລາສະຫະ
ລັດຈາກຜູ້ບໍ່
ລິຈາກໄດ້ນຳ
ໃຊ້ເຂົ້າໃນ
ວຽກງານ
ການສຶກສາຄູ**

ປະເທດຕ່າງໆທີ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄູເພີ່ມເຕີມ ຈະຕ້ອງເພີ່ມງົບປະມານ ລວມສຳລັບເງິນເດືອນຂອງຄູ. ການວິເຄາະໃໝ່ ໂດຍສະຖາບັນອຸຍແນດສະໂກ ເພື່ອສະຖິຕິລາຍງານວ່າ ຕ້ອງການງົບປະມານ 4 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ ໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ ທີ່ຈະຈ່າຍເງິນເດືອນຂອງຄູໂຮງຮຽນປະຖົມ ເພີ່ມເຕີມທີ່ຕ້ອງການ ເພື່ອບັນລຸ UPE ໃນປີ 2020, ຫຼັງຈາກໄດ້ນຳມາພິຈາລະນາໃນການຂະຫຍາຍຕົວຂອງເສດຖະກິດ. ນີ້ແມ່ນທຽບເທົ່າກັບ 19% ຂອງງົບປະມານການສຶກສາຂອງພາກພື້ນທັງໝົດໃນປີ 2011. ໄນຈີເລຍປະເທດດຽວກວມເອົາສອງສ່ວນຫ້າຂອງຊ່ອງຫວ່າງ.

ໃນເມື່ອຄວາມຕ້ອງການເພີ່ມຂຶ້ນ ໃນຂອບເຂດກວ້າງຂວາງ, ບັນດາປະເທດສ່ວນໃຫຍ່ ຄວນຕອບສະໜອງໃຫ້ ຖ້າຫາກວ່າເສດຖະກິດຂະຫຍາຍຕົວເປັນໄປຕາມຄາດໝາຍ ແລະ ຖ້າວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈັດສັນສ່ວນແບ່ງຂອງ GDP ໃຫ້ແກ່ການສຶກສາຫຼາຍກວ່າ ເມື່ອທຽບໃສ່ຈຸດມາດຕະຖານອ້າງອີງ 3% ທີ່ໄດ້ຈັດສັນໃຫ້ການສຶກສາຂັ້ນປະຖົມ. ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ, ບັນດາປະເທດໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາຈະຕ້ອງ ໄດ້ຈັດສັນ ງົບປະມານ ເພີ່ມເພື່ອການສຶກສາຈາກ 12% ມາເປັນ 14% ໃນປີ2011 ເພື່ອປິດຊ່ອງຫວ່າງຕ່າງໆໃນວຽກງານສຶກສາຄູໃນປີ 2020.

ດ້ານການເງິນເປັນສິ່ງທີ່ທ້າທາຍຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ສຳລັບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມຕົ້ນ. ໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ, ການຈ້າງຄູໃຫ້ພຽງພໍເພື່ອບັນລຸການສຶກສາມັດທະຍົມຕົ້ນປີ 2030 ອາດຈະຕ້ອງໄດ້ເພີ່ມງົບປະມານເຖິງ 9,5 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດປະຈຳປີການສຶກສາ.

ໃນຂະນະທີ່ຫຼາຍປະເທດ ຄວນຈະສະໜອງຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສຳຫຼັບການຮັບພະນັກງານ ແລະ ການເພີ່ມຄູຂັ້ນປະຖົມຕາມຄວາມຕ້ອງການຈາກງົບປະມານແຫ່ງຊາດ, ພ້ອມນີ້ ຍັງຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍເງິນສຳຫຼັບການ ຝຶກອົບຮົມຄູ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບອຸປະກອນການກໍ່ສ້າງໂຮງຮຽນ ແລະ ການຮຽນຮູ້. ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ການຂະຫຍາຍຄູມັດທະຍົມຕົ້ນ ຈະເປັນພາລະເພີ່ມເຕີມຂອງງົບປະມານແຫ່ງຊາດ. ບັນດາປະເທດທຸກຍາກທີ່ສຸດຈຳນວນ ໜຶ່ງອາດຈະປະເຊີນກັບຊ່ອງຫວ່າງດ້ານການເງິນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮ້ອງຂໍການສະໜັບສະໜູນຂອງຜູ້ໃຫ້ທຶນການຊ່ວຍເຫຼືອ. ເມື່ອໂຄງການການສຶກສາຄູຖືກພິຈາລະນາຄ່າໃຊ້ຈ່າຍກໍ່ອາດຈະເພີ່ມຂຶ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນລະຫວ່າງປີ 2008 ແລະປີ 2011, ຜູ້ໃຫ້ທຶນໃຊ້ເງິນພຽງແຕ່ 189 ລ້ານໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ປີ, ໂດຍສະເລ່ຍ, ໃນໂຄງການການກໍ່ສ້າງ ແລະ ບຳລຸງຄູ, ເທົ່າກັບ 2% ຂອງງົບປະມານໃນການຊ່ວຍເຫຼືອດ້ານການສຶກສາ. ໃນຂະນະທີ່ບັນດາປະເທດສ່ວນໃຫຍ່ ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມຕ້ອງການໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ, ປະເທດທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ ກວມເອົາບັນດາປະເທດມີລາຍຮັບປານກາງຂຶ້ນໄປເຊັ່ນ: ປະເທດ ບຣາຊິນ, ຈີນ ແລະ ອິນໂດເນເຊຍ.

ສີ່ແຜນຍຸດທະສາດເພື່ອສະໜອງຄູທີ່ດີທີ່ສຸດ

ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຕໍ່ຄູຄວນຄຳນຶງເຖິງແຮງຈູງໃຈ, ພະລັງງານ, ຄວາມຮູ້ ແລະ ທັກສະຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອເຮັດວຽກໃນການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ເພື່ອທຸກຄົນ.ບົດລາຍງານນີ້ ໄດ້ອະທິບາຍສີ່ 4 ຍຸດທະສາດທີ່ລັດຖະບານຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຮອງເອົາເພື່ອດຶງດູດ ແລະ ຮັກສາຄູທີ່ດີທີ່ສຸດໄວ້, ປັບປຸງການສຶກສາຂອງຄູ, ຈັດສັນຄູຢ່າງເປັນທຳຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ສະໜອງສິ່ງຈູງໃຈໃນຮູບແບບຂອງການດັດສົມເງິນເດືອນໃຫ້ເໝາະສົມ ເພື່ອເປັນເສັ້ນທາງໄປສູ່ການເຮັດວຽກທີ່ໜ້າສົນໃຈໄດ້. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນການຄຸ້ມຄອງເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ 4 ຍຸດທະສາດເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້.

ແຜນຍຸດທະສາດທີ 1 : ດຶງດູດຄູທີ່ດີທີ່ສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກເປັນຄູ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າການສຶກສາມີອຳນາດ ໃນການຫັນປ່ຽນສັງຄົມທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່. ສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃນການເປັນຄູທີ່ດີ ແມ່ນການເປັນຕົວແທນການເຄື່ອນໄຫວໃນການປ່ຽນແປງນີ້ ເຊິ່ງເປັນສິ່ງຈຳເປັນຫຼາຍ ສຳລັບປະເທດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນການຕໍ່ສູ້ຕາມການຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ, ການຈຳແນກສີຜິວ, ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ, ຄວາມທຸກຍາກ.

-ອານາ, ຄູສອນ, ປະເທດເປຣູ

ຂັ້ນຕອນທຳອິດ ໃນການຮັບເອົາຜູ້ສະໝັກມາເປັນຄູທີ່ດີ, ແມ່ນຕ້ອງມີເງື່ອນໄຂດຶງດູດມີແຮງຈູງໃຈຫຼາຍທີ່ສຸດ ຕໍ່ຜູ້ສະໝັກທີ່ດີມາປະກອບອາຊີບຄູ. ຄົນຈຳນວນຫຼາຍຜູ້ທີ່ຕັດສິນໃຈມາເປັນຄູ ໄດ້ຖືກຄັດເລືອກຈາກຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງການຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນ, ເຮັດສຳເລັດຕາມຂີດຄວາມສາມາດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ພັດທະນາໄປສູ່ຄວາມໝັ້ນໃຈ ກາຍເປັນພົນລະເມືອງທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ສິດສອນເທົ່ານັ້ນ, ຄູຄວນຈະກ້າວສູ່ການເປັນມືອາຊີບ ທີ່ມີລະດັບການສຶກສາດີ. ຢ່າງໜ້ອຍພວກເຂົາຕ້ອງຮຽນຈົບຊັ້ນມັດທະຍົມທີ່ມີຄຸນນະພາບ ແລະ ເໝາະສົມ. ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະມີຄວາມຮູ້ໃນວິຊາທີ່ຈະສອນ ແລະ ສາມາດທີ່ຈະສືບຕໍ່ຮຽນຮູ້ທັກສະທີ່ຈຳເປັນໄດ້.

ວຽກງານການສິດສອນ ບໍ່ສາມາດດຶງດູດເອົາຜູ້ສະໝັກທີ່ດີທີ່ສຸດໄດ້ໝົດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນບາງປະເທດ, ການສິດສອນແມ່ນຖືກເຫັນວ່າເປັນອາຊີບລະດັບສອງ ສຳລັບຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ວິຊາສະເພາະ ທີ່ບໍ່ດີພໍທີ່ຈະເຂົ້າໄປສູ່ອາຊີບທີ່ມີຊື່ສຽງຫຼາຍກວ່າເຊັ່ນ: ການແພດ ຫຼື ວິສະກຳ. ລະດັບຄຸນວຸດທິທີ່ຕ້ອງການໃນການສິດສອນ ແມ່ນເຄື່ອງໝາຍໜຶ່ງຂອງສະຖານະພາບທາງດ້ານວິຊາຊີບ. ເພື່ອຍົກສະຖານະພາບຂອງການສິດສອນ ແລະ ການດຶງດູດຜູ້ສະໝັກທີ່ມີພອນສະຫວັນ, ຍົກຕົວຢ່າງ: ປະເທດເອຢິບ ໄດ້ນຳສະເໜີເງື່ອນໄຂຄວາມຕ້ອງການທີ່ເຂັ້ມງວດຫຼາຍຂຶ້ນ. ຜູ້ສະໝັກຕ້ອງມີຜົນການຮຽນດີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມເຊັ່ນດຽວກັນກັບຜົນຂອງການປະເມີນການສຳພາດໃນເວລາຄັດເລືອກ. ເມື່ອຖືກຄັດເລືອກແລ້ວ ຜູ້ສະໝັກຍັງຕ້ອງຜ່ານການສອບເສັງເຂົ້າເຮັດວຽກອີກເພື່ອກວດຄົ້ນວ່າ ຜູ້ກ່ຽວເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນຄູສອນທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່.

ຕ້ອງຮັບປະກັນຄວາມພຽງພໍຂອງຄູເພດຍິງ ແລະ ການຈ້າງຄູທີ່ມີປະຫວັດຄວາມເປັນມາກວ້າງຂວາງ ເປັນປັດໄຈທີ່ສໍາຄັນຕໍ່ການສຶກສາຮຽນຮ່ວມ, ການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບດີ. ນະໂຍບາຍຕ້ອງໃຫ້ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍໃນການປັບປຸງ ທາງດ້ານຄຸນສົມບັດ ແລະ ສາມາດມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໃນການສິດສອນ. ໃນພາກໃຕ້ປະເທດຊູດານ, ຫຼັງຈາກສົງຄາມຜູ້ຍິງມີປະມານ 65% ຂອງປະຊາກອນ, ແຕ່ມີຜູ້ຍິງໜ້ອຍກວ່າ 10% ຂອງຄູທັງໝົດ. ເພື່ອເພີ່ມຈໍານວນຄູຜູ້ຍິງ, ດ້ານການເງິນແລະອຸປະກອນເປັນສິ່ງຈູງໃຈໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ເດັກຍິງຫຼາຍກວ່າ 4.500 ຄົນ ເພື່ອໃຫ້ຮຽນຈົບໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ ແລະ ເພື່ອແນໃສ່ສ້າງຜູ້ຍິງໄປປະກອບອາຊີບການໃນການສິດສອນ.

ການຈ້າງຄູຈາກກຸ່ມຕົວແທນ ຂອງຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍມີຄູທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບວັດທະນະທໍາ ແລະ ພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນະໂຍບາຍຄວນຖືກປ່ຽນແປງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການເພີ່ມຈໍານວນຂອງຜູ້ສະໜັກທີ່ມາຈາກຊຸມຊົນເຜົ່ານ້ອຍໄດ້. ໃນປະເທດກໍາປູເຈຍ, ບ່ອນທີ່ຄູຝຶກຫັດ ໂດຍປົກກະຕິຕ້ອງໄດ້ສໍາເລັດການຮຽນຊັ້ນ ມ.7, ຂໍ້ກຳນົດນີ້ແມ່ນຖືກຍົກເວັ້ນຊົ່ວຄາວສໍາລັບເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ບ່ອນທີ່ການສຶກສາມັດທະຍົມປາຍບໍ່ສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້, ແມ່ນເພີ່ມຄູຈາກຊຸມຊົນເຜົ່າກຸ່ມນ້ອຍ.

ແຜນຍຸດທະສາດທີ 2: ປັບປຸງການສຶກສາຂອງຄູ ເພື່ອເດັກນ້ອຍທຸກຄົນສາມາດຮຽນຮູ້ໄດ້

ທັກສະ ທີ່ຈໍາເປັນໃນການສອນຄວນແຈ້ງໃນການສຶກສາຄູ ແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ - ໂດຍສະເພາະສໍາລັບການສອນຄົນດ້ອຍໂອກາດແລະຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ ຈັດວາງພື້ນຖານສໍາລັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງໄດ້. ແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນການສຶກສາຂອງຄູແມ່ນບໍ່ມີປະສິດທິຜົນສະເໝີໄປໃນການກະກຽມຄູໃຫ້ມີຄຸນນະພາບດີເທົ່າທຽມກັນ.

ນັກສຶກສາຄູ ຈໍາເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ດີຕໍ່ວິຊາຕ່າງໆທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ສິດສອນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນປະເທດມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ຄູທີ່ເຂົ້າໄປປະກອບອາຊີບແມ່ນຂາດຄວາມຮູ້ວິຊາຫຼັກເນື່ອງຈາກວ່າການສຶກສາຂອງເຂົາເຈົ້າມີຄຸນນະພາບບໍ່ດີ. ໃນປີ 2010 ການສໍາຫຼວດຂອງໂຮງຮຽນປະຖົມໃນປະເທດເຄນຢາ, ຄູ ຫ້ອງ 6 ໄດ້ຄະແນນພຽງແຕ່ 60% ໃນການກວດກາ ທີ່ໄດ້ອອກ ແບບສໍາລັບນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ, ບັນດາ ໂຄງການການສຶກສາຄູ ຈໍາເປັນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການຮັບປະກັນວ່າ ນັກສຶກສາຄູທັງໝົດຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ດີຕໍ່ວິຊາຕ່າງໆທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ສິດສອນ.

ສະຖາບັນການສຶກສາຄູ ມັກຈະບໍ່ມີເວລາທີ່ຈະຍົກລະດັບຄວາມຮູ້ລາຍວິຊາທີ່ອ່ອນ, ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນການແຂ່ງເວລາກັບການສອນໃຫ້ຈົບຫຼັກສູດ. ໃນປະເທດເຄນຢາ, ນັກສຶກສາຄູ ຖືກກໍານົດໃຫ້ຮຽນເຖິງ 10 ວິຊາ ແລະເຂົ້າຮ່ວມໃນການຝຶກການສິດສອນໃນປີທໍາອິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງມີເວລາໜ້ອຍໃຫ້ແກ່ການເພີ່ມຄວາມຮູ້ໃນລາຍວິຊາ. ປະເທດການາໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫານີ້ ໂດຍການເຮັດໃຫ້ນັກສຶກສາຄູຜ່ານການສອບເສັງຄວາມຮູ້ລາຍວິຊາໃນປີທໍາອິດຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຄູຕ້ອງບໍ່ພຽງແຕ່ມີຄວາມຮູ້ໃນລາຍວິຊາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ໃນວິທີການສອນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນ. ເຖິງ ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄູແມ່ນຍາກທີ່ຈະໄດ້ຝຶກອົບຮົມໃນທັກສະເຫຼົ່ານີ້. ໃນປະເທດມາລີ, ຄູຈໍານວນໜ້ອຍ ທີ່ສາມາດສອນນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນວິທີການອ່ານ. ຄູໄດ້ຮັບ ການກະກຽມບໍ່ພຽງພໍ ໃນການນໍາໃຊ້ວິທີການສິດສອນທີ່ກໍານົດໄວ້ ແລະ ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມ

ສົນໃຈພຽງພໍທີ່ຈະສະໜັບສະໜູນການອ່ານສ່ວນບຸກຄົນຂອງນັກຮຽນ. ນີ້ເປັນເຫດຜົນສໍາຄັນທີ່ບໍ່ໜ້າສົງໃສວ່າ ເປັນຫຍັງເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງນັກຮຽນ ໃນປະເທດມາລີ ຈຶ່ງບໍ່ສາມາດອ່ານຄໍາເວົ້າໃນພາສາຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຢູ່ໃນຕອນທ້າຍປີຂອງ ຫ້ອງ 2. ເປັນການຍາກທີ່ຄູຈະກະກຽມບົດສອນ ສໍາລັບຄວາມເປັນຈິງຂອງຫ້ອງຮຽນຫຼາຍພາສາ. ໃນປະເທດເຊເນການ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ມີພຽງແຕ່ 8% ຂອງນັກສຶກສາຄູໄດ້ສະແດງຄວາມໝັ້ນໃຈກ່ຽວກັບການສິດສອນການອ່ານພາສາທ້ອງຖິ່ນ.

ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການຝຶກອົບຮົມບໍ່ພຽງພໍ, ລວມທັງການເນັ້ນໜັກກ່ຽວກັບທິດສະດີຫຼາຍກວ່າພາກປະຕິບັດ, ສິ່ງທ້າທາຍຫຼາຍຂຶ້ນກໍຄືຄູໃໝ່ທີ່ມີຄຸນວຸດທິຈໍານວນຫຼາຍ ແມ່ນບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈທາງທັກສະທີ່ຈໍາເປັນ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນເດັກນ້ອຍ ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້, ລວມທັງຜູ້ທີ່ມີຄວາມພິການຮ້າຍແຮງທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ຫຼື ທາງດ້ານປັນຍາ, ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫານີ້ໃນຫ້ອງຮຽນຫຼັກ. ຄູຢູ່ໃນປະເທດຫວຽດນາມ ສ້າງແຜນການການສຶກສາສ່ວນບຸກຄົນສໍາລັບນັກຮຽນທຸກຄົນ, ການອອກແບບ ແລະ ການດັດປັບກິດຈະກຳສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການການຮຽນຮູ້ທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ແລະ ການປະເມີນຜົນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການພິເສດ.

ການສຶກສາຄູ ຍັງຄວນຈະກະກຽມຄູສໍາລັບໂຮງຮຽນໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ຫຼື ບ່ອນທີ່ຂາດຊັບພະຍາກອນ, ບ່ອນທີ່ຄູບາງຄົນຈໍາເປັນຕ້ອງ ສອນຫຼາຍຊັ້ນຮຽນ, ອາຍຸ ແລະ ຄວາມສາມາດ, ຄວາມສາມາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນໜຶ່ງຫ້ອງຮຽນ. ໃນບາງປະເທດໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ, ລວມທັງປະເທດ ເບີກິນາ ຟາໂຊ, ມາລີ, ໄນເຈີ, ເຊເນການ ແລະ ໂຕໂກ, ຢ່າງໜ້ອຍ 10% ຂອງການຮຽນຂອງນັກຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນດັ່ງກ່າວ, ໂຄງການ ຂະໜາດນ້ອຍໃນປະເທດສິລັງກາ ໄດ້ຝຶກອົບຮົມຄູເພື່ອການພັດທະນາແຜນການສອນ ແລະ ວຽກງານການຮຽນທີ່ເໝາະສົມກັບຊັ້ນຮຽນ ສໍາລັບການຮຽນລວມກັນຂອງຫ້ອງ 4 ແລະ ຫ້ອງ 5. ຜົນໄດ້ຮັບຊັບອກວ່າວິທີການດັ່ງກ່າວໄດ້ມີຜົນກະທົບໃນທາງບວກກ່ຽວກັບຜົນສໍາເລັດຂອງນັກຮຽນໃນວິຊາຄະນິດສາດ.

ບັນດາປະເທດທີ່ມີຜົນການຮຽນຮູ້ ຂອງນັກຮຽນສູງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກສຶກສາຄູ ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມພາກປະຕິບັດໃນຫ້ອງຮຽນກ່ອນທີ່ຈະສອນ. ນີ້ເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຄູທີ່ສອນຕາມຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່, ແລະຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍ, ແຕ່ໄດ້ຖືກສະໜອງຊັບພະຍາກອນໃຫ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ໃນປະເທດປາກິສຖານ, ນັກສຶກສາຄູໃຊ້ເວລາໃນການຝຶກສອນພຽງ 10% ຂອງໄລຍະການຝຶກອົບຮົມເທົ່ານັ້ນ. ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຕ້ອງການນີ້, ໂຄງການການສຶກສາຄູຂອງ NGO ຢູ່ໃນປະເທດ ມາລາວີ ລວມເອົາໜຶ່ງປີເຕັມຂອງການຝຶກການສິດສອນຢູ່ໃນເມືອງຊົນນະບົດ. 72% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຈໍານວນໜຶ່ງໄດ້ ກ່າວວ່າ ພາກການຝຶກໃນໂຮງຮຽນ ແມ່ນຂົງເຂດຂອງການຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບການກະກຽມຫຼາຍທີ່ສຸດສໍາລັບການສິດສອນໃນເຂດຊົນນະບົດ. ນອກຈາກນັ້ນ, 80% ຂອງເຂົາເຈົ້າຍັງໄດ້ຮັບປະສົບການກ່ຽວກັບວິທີການແກ້ໄຂບັນຫາໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນ, ເມື່ອທຽບກັບ 14% ໃນວິທະຍາໄລຂອງລັດຖະບານ.

ໃນປະເທດເຄນຢາ, ຄູ ຫ້ອງ 6 ໄດ້ຄະແນນພຽງແຕ່ 60% ໃນບົດສອບເສັງທີ່ອອກແບບເພື່ອນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ

ໃນປະເທດ ຕຸຣາກີ, ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ກ່ຽວກັບ ຄວາມສະເໝີພາບບົດບາດ ຍິງຊາຍ ໄດ້ມີ ຜົນກະທົບທີ່ ໂດດເດັ່ນຕໍ່ ທັດສະນະຄະ ຕິດ້ານບົດ ບາດຍິງຊາຍ ຂອງຄູຜູ້ຍິງ

ຄູຍັງຕ້ອງການການຝຶກອົບຮົມ ໃນວິທີການດ້ານທັດສະນະຄະຕິ ບົດບາດຍິງຊາຍທີ່ ຈະສາມາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນ ຮູ້. ໃນປະເທດຕຸຣາກີ, ຫຼັກສູດສ້າງຄູໜຶ່ງພາກຮຽນ ກ່ຽວກັບຄວາມສະ ເໝີພາບຍິງຊາຍ ໄດ້ມີຜົນກະທົບທີ່ສໍາຄັນກ່ຽວກັບທັດສະນະຄະຕິບົດ ບາດຍິງຊາຍ ແລະ ການປຸກຈິດສໍານຶກຂອງຄູຜູ້ຍິງ.

ຄູທຸກຄົນ ຮຽນຮ້ອງໃຫ້ສະໜັບສະໜູນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ກ່ອນໜ້ານີ້ເຂົາ ເຈົ້າສາມາດເຮັດສໍາເລັດ ລວມທ້ອງຮຽນໃຫ້ເຫັນກ່ຽວກັບການຝຶກ ການສິດສອນ, ການຊຸກຍູ້ແຮງຈູງໃຈ ແລະ ການຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ເຂົາ ເຈົ້າປັບຕົວເຂົ້າກັບການປ່ຽນແປງເຊັ່ນ: ການນໍາໃຊ້ຫຼັກສູດໃໝ່ ຫຼື ພາສາຂອງການສິດສອນ. ການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຍັງສາມາດສະ ໜອງໃຫ້ຄູມີແນວຄວາມຄິດໃໝ່ກ່ຽວກັບວິທີການສະໜັບສະໜູນ ນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນ. ຄູຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃນການສອນ ຈໍານວນໜຶ່ງ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວພົບວ່າ ຈະສອນດີກວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ ການຝຶກມາ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບຈຸດປະສົງ ແລະ ຄຸນນະພາບ ຂອງການຝຶກອົບຮົມ.

ການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍສໍາລັບຄູຜູ້ທີ່ມີການ ສຶກສາກ່ອນການສອນ ພຽງເລັກນ້ອຍຫຼືບໍ່ມີເລີຍ, ຫຼື ການຝຶກອົບ ຮົມຂອງຄູທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຢ່າງພຽງພໍ ກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງຫ້ອງ ຮຽນ. ໃນປະເທດເບນິນ, ຄູຈໍານວນຫຼາຍໄດ້ຖືກຈ້າງເປັນຄູຊຸມ ຊິນ ຫຼື ສັນຍາຈ້າງ ທີ່ບໍ່ມີການສຶກສາຄູກ່ອນການສິດສອນ. ໂຄງ ການໄດ້ອອກແບບໃນປີ 2007 ໂດຍຈັດໃຫ້ມີການຝຶກອົບຮົມໄລ ຍະສາມປີ ຊຶ່ງໄດ້ຄຸນຈຸດທີ່ມີຄວາມເທົ່າທຽມກັບຄູປະຈໍາການ.

ຄູ ທີ່ຢູ່ໃນເຂດຂັດແຍ່ງ ແມ່ນບັນດາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກຸ່ມເປົ້າໝາຍຂອງຍຸດທະ ສາດກັບການຍົກລະດັບທັກສະຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນສູນຊາວອົບພະຍົບ ເມືອງດາດາບ ຢູ່ໃນພາກເໜືອປະເທດເຄນຢາ, 90 % ຂອງຄູທີ່ ຖືກຈ້າງຈາກຊຸມຊົນຊາວອົບພະຍົບ, ມີພຽງແຕ່ 2 % ຂອງຄູທີ່ມີ ຄຸນຈຸດທີ່. ຄູຊາວອົບພະຍົບ ແມ່ນບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ ສໍາລັບການເຂົ້າຮຽນ ໃນສະຖາບັນການສຶກສາຊັ້ນສູງໃນປະເທດເຄນຢາ ດັ່ງນັ້ນ, ໄດ້ຮຽນ ຮ້ອງໃຫ້ມີຕົວເລືອກຂອງຄູນວຸດທິທາງເລືອກ. ການຄຸ້ມຄອງຄູ ແລະ ຍຸດທະສາດການພັດທະນາ ສໍາລັບ 2013-2015 ມີຈຸດປະສົງເພື່ອ ສະໜອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີການຝຶກອົບຮົມ, ເຊິ່ງລວມທັງການຝຶກຫັດ ໃນໂຮງຮຽນ. ແຜນຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວ ຍັງແນະນໍາຕົວເລືອກດ້ານຄຸນ ຈຸດທີ່ ແລະ ໃບປະກາດສະນິຍະບັດ ສໍາລັບຄູຜູ້ທີ່ສະໜອງຄວາມ ຕ້ອງການຢ່າງໜ້ອຍການເຂົ້າຮຽນການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ຕົວເລືອກສໍາລັບສ່ວນໃຫຍ່ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ. ການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ສາມາດຫຼຸດຊ່ອງຫວ່າງຢູ່ໃນດ້ານຄຸນນະ ພາບ ແລະ ຄວາມເໝາະສົມຂອງການສຶກສາຄູກ່ອນລົງສິດສອນ, ແຕ່ ມັກຈະລົ້ມເຫຼວໃນການສົ່ງເສີມທັກສະຂອງຄູ ຈໍາເປັນຕ້ອງຕອບສະ ໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງການຮຽນຮູ້ເປັນພິເສດ, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນ ຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນ.

ການປະເມີນຜົນການອ່ານຂອງຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນ ຢູ່ໃນປະເທດ ລີເບີ ເຣຍ ພົບວ່າປະມານໜຶ່ງສ່ວນສາມຂອງນັກຮຽນຫ້ອງ 2 ບໍ່ສາມາດ ທີ່ຈະອ່ານຄໍາໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນປີ 2008, ກະຊວງສຶກສາທິການ ໄດ້ ເປີດໂຄງການໃໝ່ທີ່ປະກອບດ້ວຍການສຶກສາຄູ ແລະ ການສະໜັບ ສະໜູນແຜນໂຄງສ້າງການສອນ, ອຸປະກອນ, ຊັບພະຍາກອນການ ສິດສອນ, ແລະ ປຶ້ມສໍາລັບເດັກນ້ອຍ ເພື່ອເອົາເມື່ອເຮືອນ. ຄູໄດ້ ເຂົ້າຮ່ວມຫຼັກສູດສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໜຶ່ງອາທິດ ໃນການສິດສອນ ການອ່ານ ແລະ ວິທີການນໍາໃຊ້ການປະເມີນຜົນການປະກອບຄໍາ ສັບ ແລະ ການຄົ້ນຫາສາເຫດເພື່ອກໍານົດ ແລະ ສະໜັບສະໜູນນັກ ຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ຖືກຕິດຕາມຜົນພ້ອມດ້ວຍການສະໜັບ ສະໜູນໃນຫ້ອງຮຽນຈາກ ທີ່ປຶກສາທິຝຶກອົບຮົມ ຫຼາຍກວ່າສອງປີ. ນັກຮຽນໃນໂຄງການນີ້ ໄດ້ເພີ່ມຄະແນນຄວາມເຂົ້າໃຈດ້ານການ

ອ່ານຂອງເຂົາເຈົ້າຂຶ້ນປະມານ 130%, ເມື່ອທຽບ ກັບ 33% ສໍາລັບ ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ.

ໃນຫຼາຍປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ, ການສິດສອນຕົ້ນຕໍກ່ຽວກັບວິທີການ ສອນແບບພື້ນເມືອງເຊັ່ນ: ການບັນຍາຍ, ການຮຽນຮູ້ໂດຍການທ່ອງຈໍາ ແລະ ການຄ້າງຫ້ອງ, ແທນທີ່ຈະສົ່ງເສີມທັກສະທີ່ສາມາດຖ່າຍທອດ ໄດ້ ເຊັ່ນ: ການຄິດວິເຄາະ. ໂຄງການພັດທະນາຄູໂຮງຮຽນພື້ນຖານ ຢູ່ໃນປະເທດເຄນຢາ ໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ການຝຶກອົບຮົມສາມາດ ຈະມີປະສິດທິພາບໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຄູໃຫ້ນໍາເອົາວິທີການສອນເອົາ ນັກຮຽນເປັນໃຈກາງ. ໂຄງການດັ່ງກ່າວ, ກ່ຽວຂ້ອງກັບການຮຽນດ້ວຍ ຕີນເອງການນໍາໃຊ້ອຸປະກອນການຮຽນທາງໄກ ແລະ ການພົບປະກັບ ຄູສອນພິເສດທີ່ສູນລວມຊັບພະຍາກອນ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການສິດສອນມີ ຄວາມສອດຄ່ອງກັນຫຼາຍຂຶ້ນ, ພ້ອມດ້ວຍການພັດທະນາການໃຊ້ແຜນ ການສອນ ແລະ ຊັບພະຍາກອນ.

ບົດບາດທີ່ສໍາຄັນທີ່ນັກການສຶກສາຄູ ດໍາເນີນໃນການສ້າງທັກສະຂອງ ຄູມັກຈະເປັນລັກສະນະປ່ອຍປະລະເລີຍຫຼາຍທີ່ສຸດ ຂອງລະບົບ ການກະກຽມຄູ, ໂດຍສະເພາະໃນບັນດາປະເທດທີ່ກໍາລັງພັດທະນາ. ນັກການສຶກສາຄູຈໍານວນຫຼາຍ ບໍ່ຄ່ອຍເດີນທາງເຂົ້າໄປໃນໂຮງຮຽນ ຫ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທ້າທາຍຄວາມຄາດຫວັງຂອງຄູ ທີ່ປະເຊີນໜ້າຢູ່. ການວິເຄາະຂອງຫົກປະເທດໃນເຂດອະນຸພາກພື້ນ ຊາຮາອາຟຣິກາໄດ້ພົບວ່ານັກການສຶກສາຄູຊ່ວຍຝຶກອົບຮົມຄູ ດ້ານວິທີການສອນທັກສະການອ່ານ ແມ່ນມີຄວາມຊ່ຽວຊານໜ້ອຍ ໃນວິທີການທີ່ໄດ້ນໍາໃຊ້ໃນພາກສະໜາມ.

ການປະຕິຮູບແນໃສ່ການຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ເພື່ອຮັບ ປະກັນວ່ານັກການສຶກສາຄູແມ່ນໄດ້ຖືກຝຶກອົບຮົມ ເພື່ອໃຫ້ການສະ ໜັບສະໜູນທີ່ເໝາະສົມແກ່ຄູ. ໃນປະເທດຫວຽດນາມ, ນັກການສຶກ ສາຄູຈໍານວນຫຼາຍໄດ້ມີຄວາມຈໍາກັດການປຸກຈິດສໍານຶກຂອງວິທີການ ຈັດການກັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍ ຈົນກວ່າການຝຶກອົບຮົມໄດ້ຖືກສະໜອງ ໃຫ້ນັກການສຶກສາຄູຈາກມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ວິທະຍາໄລທີ່ຈະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ຊ່ຽວຊານກ່ຽວກັບການສຶກສາຮຽນຮ່ວມຢູ່ໃນໂຄງ ການກ່ອນການສິດສອນ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ແມ່ນຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມັກຈະບໍ່ພຽງ ພໍ, ແຕ່ສະຖາບັນການສຶກສາຄູຈໍານວນຫຼາຍ ຍັງຂາດຄວາມສາມາດ ເພື່ອດໍາເນີນການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄົບຈໍານວນຫຼວງຫຼາຍ ທີ່ຕ້ອງການ ໄດ້ຮັບ ການຝຶກອົບຮົມ, ແລະ ມີຄ່າໃຊ້ຈ່າຍສູງໃນການຂະຫຍາຍ ຂີດຄວາມສາມາດ. ການນໍາໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ເພື່ອສະໜອງການຝຶກ ອົບຮົມຈາກ ທາງໄກເປັນໜຶ່ງໃນວິທີທາງທີ່ຈະສາມາດບັນລຸຕົວເລກ ຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງຜູ້ຕ້ອງການເຂົ້າຮັບການຝຶກອົບຮົມ. ໂຄງການ ການສຶກສາທາງໄກ ຈະຕ້ອງມີຄຸນນະພາບຢ່າງພຽງພໍ ແລະ ຄວນຈະມີ ຄວາມພ້ອມ ໂດຍການຕິດຕາມ ແລະ ສະໜັບສະໜູນຕົວຕໍ່ຕົວໃນ ໄລຍະທີ່ສໍາຄັນ.

© Karel Prinsloo/ARETE/UNESCO

ຂອບເຂດ ທີ່ເຕັກໂນໂລຊີຂໍ້ມູນຂ່າວສານແລະການສື່ສານ (ICT) ຖືກນຳໃຊ້ໃນການຮຽນຮູ້ທາງໄກ ສຳລັບການສຶກສາຄູ່ແມ່ນຖືກບັນທຶກເປັນພື້ນຖານໂຄງລ່າງດ້ານຊັບພະຍາກອນຂອງ ICT ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຂອງເປົ້າໝາຍ. ໃນອາຟຣິກາໃຕ້, ບ່ອນທີ່ການສຳຫຼວດໄດ້ເປີດເຜີຍວ່າມີພຽງແຕ່ 1% ຂອງຄູທີ່ມີການເຂົ້າເຖິງອິນເຕີເນັດເປັນປົກກະຕິ ແຕ່ວ່າສ່ວນຫຼວງຫຼາຍມີການໃຊ້ໂທລະສັບມືຖື, ໂຄງການການສຶກສາຄູເປັນສ່ວນເສີມການສຶກສາທາງໄກດ້ານເອກະສານທີ່ມີການສົ່ງຂໍ້ຄວາມ. ໃນປະເທດມາລາວີ, ເຄື່ອງຫຼິ້ນດິວິດີແບບໃຊ້ຖ່ານ ແລະ ດິວິດີການສົດສອນທີ່ມີການໂຕ້ຕອບແມ່ນຖືກນຳໃຊ້ຊ່ວຍເຫຼືອການຝຶກອົບຮົມ.

ໂຄງການການສຶກສາທາງໄກ ຈະສາມາດເພີ່ມຄູຫຼາຍຂຶ້ນໃນອະນາຄົດໃນມູນຄ່າຕໍ່າກວ່າໂຄງການໃນສະຖາບັນການສຶກສາຄູ. ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍຕໍ່ນັກຮຽນທີ່ຈົບຈາກບັນດາໂຄງການການສຶກສາທາງໄກ ໄດ້ມີການຄາດຄະເນຢູ່ໃນລະຫວ່າງໜຶ່ງໃນສາມ ແລະ ສອງໃນສາມຂອງໂຄງການສາມັນ.

ແຜນຍຸດທະສາດທີ 3: ບັນຈຸຄູໃສ່ບ່ອນທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ສຸດ

ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈທີ່ຄູ ບໍ່ເຕັມໃຈ ໃນການໄປຈະເຮັດວຽກຢູ່ເຂດດ້ອຍໂອກາດຊຶ່ງຂາດສິ່ງອໍານວຍຄວາມສະດວກພື້ນຖານເຊັ່ນ: ໄຟຟ້າ, ທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ດີ ແລະ ການເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບ. ຖ້າຫາກວ່າຄູທີ່ດີທີ່ສຸດບໍ່ຄ່ອຍໄປເຮັດວຽກຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກສອກຫຼີກ, ຊົນນະບົດ, ທຸກຍາກ ຫຼື ອັນຕະລາຍ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂອກາດການຮຽນຂອງເດັກນ້ອຍຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ຍິ່ງທົນທຸກທໍລະມານຕື່ມອີກເປັນຜົນມາຈາກຫ້ອງຮຽນຂະໜາດໃຫຍ່, ອັດຕາສູງຂອງເງິນທຶນຄູ ແລະ ການຂາດຄູທີ່ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມ.

ລັດຖະບານ ຈຳເປັນຕ້ອງວາງແຜນຍຸດທະສາດຢ່າງຮັດກຸມ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າຄູໄດ້ຖືກຈັດສັນຢ່າງເທົ່າທຽມກັນ, ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຕາມເງື່ອນໄຂນັ້ນ. ໃນປະເທດເຢເມນ, ໂຮງຮຽນທີ່ມີນັກຮຽນ 500 ຄົນໄດ້ຖືກພົບວ່າມີຄູຢູ່ລະຫວ່າງ 4 ຫາ 27 ຄົນ. ໃນພາກໃຕ້ປະເທດຊູດານ, ສະເລ່ຍອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູສອນແຕກຕ່າງກັນຈາກ 51:1 ໃນພາກກາງຂອງເມືອງອີກວາໂຕເຣຍກັບ 145:1 ໃນເມືອງຈອງເລ.

ການແຈກຢາຍທີ່ບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຂອງຄູ ແມ່ນເຫດຜົນໜຶ່ງທີ່ເດັກນ້ອຍບາງຄົນອອກຈາກໂຮງຮຽນກ່ອນທີ່ຈະຮຽນຮູ້ຂຶ້ນພື້ນຖານ. ໃນປະເທດບັງກະລາເທດ, ມີພຽງແຕ່ 60% ຂອງນັກຮຽນ ທີ່ສາມາດບັນລຸການຮຽນຮູ້ສູດທ້າຍຂອງໂຮງຮຽນປະຖົມໃນເມືອງຍ່ອຍທີ່ມີນັກຮຽນ 75 ຄົນຕໍ່ຄູໜຶ່ງຄົນ, ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບສາມສ່ວນສີ່ບ່ອນທີ່ມີ 30 ຄົນ.

ໃນພາກໃຕ້ຂອງປະເທດຊູດານ, ອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູມີເຖິງ 145:1 ໃນລັດຈອງເລ

ການຈັດສັນທີ່ບໍ່ເທົ່າທຽມກັນຂອງຄູ ແມ່ນໄດ້ຮັບຜົນກະທົບໂດຍສື່ປັດໄຈຕົ້ນຕໍ:

ອະຄະຕິໃນຕົວເມືອງ: ພື້ນຖານໂຄງລ່າງທີ່ບໍ່ພຽງພໍໃນເຂດຊົນນະບົດ ໝາຍເຖິງຄູ ແມ່ນມີຄວາມຈິງຈັງໜ້ອຍທີ່ຈະສອນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ໃນປະເທດສະວາຊີແລນ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ໂຮງຮຽນຊົນນະບົດທ່າງໄກສອກຫຼັກ ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນຄູທີ່ໄດ້ຮັບການບັນຈຸໃໝ່, ຄູທີ່ບໍ່ມີປະສົບການ ແລະ ຄູທີ່ມີຄຸນນະຈຸດຕໍ່າ.

ຊົນເຜົ່າແລະພາສາ: ເນື່ອງຈາກວ່າລະດັບການສຶກສາຂອງຊົນເຜົ່າສ່ວນໜ້ອຍແມ່ນມັກຈະຕໍ່າ, ມີຈຳນວນໜ້ອຍ ທີ່ສາມາດສະໜັກເປັນຄູສອນໄດ້. ໃນປະເທດອິນເດຍ, ລັດຕ່າງໆ ບໍ່ສາມາດຕື່ມໂກຕາຕາມຊັ້ນວັນນະຂອງເຂົາເຈົ້າ ສຳລັບການບັນຈຸຄູຍົກເວັ້ນໃນຕໍາແໜ່ງທີ່ຕ້ອງການມີລະດັບຕໍາຖືກຈ້າງ.

ບົດບາດຍິງຊາຍ: ຜູ້ຍິງ ແມ່ນມັກມີໜ້ອຍກວ່າຜູ້ຊາຍ ທີ່ໄປເຮັດວຽກຢູ່ໃນເຂດດ້ອຍໂອກາດ. ໃນປະເທດຣາວັນດາ, ມີພຽງແຕ່ 10% ຂອງຄູໂຮງຮຽນປະຖົມ ເປັນເພດຍິງໃນເມືອງບູເຣຣາ, ເມື່ອທຽບກັບ 67% ໃນເມືອງຈີຊາກາຣາທີ່ຮັ່ງມີກວ່າ.

ວິຊາຮຽນ: ໂດຍສະເພາະຢູ່ໃນໂຮງຮຽນມັດທະຍົມ, ມັກຈະຂາດເຂີນຄູສະເພາະໃນວິຊາໃດໜຶ່ງ. ໃນປະເທດອິນໂດເນເຊຍ, ຍົກຕົວຢ່າງ, ຢູ່ໃນລະດັບມັດທະຍົມປາຍມິຄູໃນວິຊາສາສະໜາເກີນ, ແຕ່ມີຄວາມຂາດແຄນຢູ່ໃນວິຊາວິທະຍາສາດຄອມພິວເຕີ.

ເພື່ອບັນລຸຄວາມສົມດູນຂອງຄູໃນທົ່ວປະເທດໄດ້, ລັດຖະບານບາງປະເທດ ສົ່ງຄູໄປເຂດພື້ນທີ່ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ເຫດຜົນໜຶ່ງ ສຳລັບສາທາລະນະລັດເກົາຫຼີ ທີ່ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຜົນການຮຽນຮູ້ມີຄວາມສະເໝີພາບຫຼາຍຂຶ້ນ ແມ່ນກຸ່ມດ້ອຍໂອກາດມີການເຂົ້າເຖິງຄູທີ່ມີຄຸນວຸດທິ ແລະ ປະສົບການຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ຫຼາຍກວ່າສາມສ່ວນສີ່ຂອງຄູຢູ່ໃນບ້ານຢ່າງໜ້ອຍມີລະດັບປະລິນຍາຕີ, ເມື່ອທຽບກັບ 32% ໃນຕົວເມືອງໃຫຍ່ໆ, ແລະ 45% ມີປະສົບການຫຼາຍກວ່າ 20 ປີ, ເມື່ອທຽບກັບ 30% ໃນຕົວເມືອງໃຫຍ່ໆ. ຄູທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງຮຽນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສິ່ງຈູງໃຈ ເຊັ່ນ: ເງິນເດືອນເພີ່ມ, ຂະໜາດທ້ອງຮຽນນ້ອຍລົງ, ເວລາສິດສອນໜ້ອຍລົງ, ໂອກາດທີ່ຈະເລືອກເອົາໂຮງຮຽນຕໍ່ໄປຫຼັງຈາກສຳເລັດການສິດສອນຢູ່ໃນເຂດຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ມີໂອກາດໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມຫຼາຍກວ່າ.

ການສະໜອງສິ່ງຈູງໃຈ ແມ່ນວິທີທາງເພື່ອກະຕຸກຊຸກໃຫ້ຄູຍອມຮັບການສົ່ງໄປບ່ອນທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ. ທີ່ພັກອາໄສທີ່ປອດໄພເປັນສິ່ງສຳຄັນເປັນພິເສດ ໃນການກະຕຸກຊຸກຜູ້ຍິງສອນ ໃນເຂດພື້ນທີ່ຊົນນະບົດ, ເຊັ່ນໃນປະເທດບັງກະລາເທດ. ປະເທດແກມເບຍໄດ້ນຳສະເໜີເງິນອຸດໜູນຈາກ 30% ເປັນ 40% ຂອງເງິນເດືອນພື້ນຖານຂອງເຂົາເຈົ້າສຳລັບຕໍາແໜ່ງໃນພາກພື້ນທ່າງໄກສອກຫຼັກ. ໃນປີ 2007, 24% ຂອງຄູໄດ້ສະເໜີຂໍຍົກຍ້າຍໄປໂຮງຮຽນທີ່ທຸກຍາກລຳບາກ.

ອີກທາງເລືອກໜຶ່ງ, ປະເທດຕ່າງໆ ສາມາດຄັດເລືອກຄູຈາກພາຍໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ໃນປະເທດເລໂຊໂທ, ລະບົບການຮັບພະນັກງານທ້ອງຖິ່ນ ອະນຸຍາດໃຫ້ຄະນະກຳມະການຄຸ້ມຄອງໂຮງຮຽນຈ້າງຄູ, ຜູ້ທີ່ສະໜັກໂດຍກົງກັບໂຮງຮຽນ ສຳລັບການລົງປະກາດຕໍາແໜ່ງວ່າງ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງຂ້ອນຂ້າງມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນພຽງເລັກນ້ອຍຢູ່ໃນອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູລະຫວ່າງເຂດຊົນນະບົດ ແລະ ໃນເຂດຕົວເມືອງ.

ບາງປະເທດ ແມ່ນກຳລັງເປີດທາງເລືອກໃຫ້ແກ່ວຽກງານການສິດສອນເພື່ອດຶງດູດມີອາຊີບທີ່ມີຄຸນວຸດທິສູງ ພ້ອມດ້ວຍຄວາມຮູ້ດ້ານວິຊາການທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ວິທີການໜຶ່ງ ແມ່ນເປັນຕົວຢ່າງໂດຍໂຄງການການສິດສອນ ເພື່ອທຸກຄົນ ທີ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຫຼາຍປະເທດ, ເຊິ່ງມີການຮັບເອົາຄົນທີ່ຈົບມະຫາວິທະຍາໄລ ພ້ອມດ້ວຍຄຸນວຸດທິປະລິນຍາລະດັບວິຊາການທີ່ເຂັ້ມແຂງ ສອນໃນໂຮງຮຽນໂດຍສ່ວນຫຼາຍຈະຮັບໃຊ້ນັກຮຽນຜູ້ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ຫຼັກຖານຈາກການປະເມີນຜົນຂອງ ການສິດສອນສຳລັບປະເທດອາເມຣິກາ ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າເມື່ອພວກເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ຮັບປະສົບການຈຳນວນໜຶ່ງແລ້ວ, ຄູເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍປັບປຸງການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ, ໄດ້ສະໜອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຈຳນວນໜຶ່ງ.

ແຜນຍຸດທະສາດທີ 4: ສະໜອງສິ່ງຈູງໃຈທີ່ເໝາະສົມເພື່ອຮັກສາຄູທີ່ດີໄວ

ເງິນເດືອນເປັນພຽງແຕ່ໜຶ່ງໃນຫຼາຍປັດໄຈທີ່ກະຕຸກຊຸກຜູ້ຄູ, ແຕ່ມັນກໍແມ່ນເງື່ອນໄຂທີ່ສຳຄັນຂອງການພິຈາລະນາ ເພື່ອດຶງດູດເອົາຜູ້ສະໜັກທີ່ດີທີ່ສຸດ ແລະ ການຮັກສາຄູທີ່ດີໄວ. ເງິນເດືອນຕໍ່າ ແມ່ນຂ້ອນຂ້າງເຮັດໃຫ້ເສຍຄຸນນະທຳ ແລະ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄູປ່ຽນໄປສູ່ສາຂາອາຊີບອື່ນ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ເງິນເດືອນຂອງຄູແມ່ນມີອັດຕາສ່ວນຫຼາຍທີ່ສຸດຂອງງົບປະມານການສຶກສາ, ສະນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກຳນົດໄວ້ ຢູ່ໃນລະດັບຄວາມເປັນຈິງເພື່ອຮັບປະກັນວ່າມີຄູພຽງພໍທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບການບັນຈຸ.

ລະດັບຂອງເງິນເດືອນຂອງຄູ ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄຸນນະພາບການສຶກສາ. ໃນ 39 ປະເທດ, 15% ໄດ້ເພີ່ມເງິນເດືອນສູງຂຶ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນເພີ່ມຂຶ້ນຈາກ 6% ມາເປັນ 8%. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄູໃນບາງປະເທດ ກໍຍັງຫາລາຍໄດ້ບໍ່ທັນພຽງພໍທີ່ຈະເບິ່ງແຍງຄອບຄົວຂອງຕົນເອງໃຫ້ພົ້ນຈາກເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ. ຄູທີ່ເປັນຜູ້ຫາລ້ຽງຄອບຄົວຫຼັກ ແລະ ມີສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຢ່າງໜ້ອຍ 4 ຄົນ ທີ່ຈະຕ້ອງເບິ່ງແຍງ ຈຳເປັນຕ້ອງຫາເງິນໃຫ້ໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍ 10 ໂດລາຕໍ່ມື້ ເພື່ອທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຢູ່ເໜືອເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກຂອງ 2 ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ຄົນຕໍ່ມື້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂດຍສະເລ່ຍເງິນເດືອນຂອງຄູແມ່ນຕໍ່າກວ່າລະດັບມາດຕະຖານໃນ 8 ປະເທດ. ໃນສາທາລະນະລັດອາຟຣິກາກາງ, ປະເທດກີເນຍ-ບີເຊົາ ແລະ ປະເທດໄລບີເລຍ, ຄູແມ່ນໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງໂດຍສະເລ່ຍບໍ່ເກີນ 5 ໂດລາສະຫະລັດ. ໃນສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕຄອງໂກເງິນເດືອນຂອງຄູແມ່ນຕໍ່າເຊັ່ນດຽວກັນ, ເປັນບ່ອນທີ່ຊຸມຊົນຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍເພີ່ມໃຫ້ຄູ. ຊຸມຊົນມີຄວາມທຸກຍາກເກີນໄປທີ່ຈະເຮັດແນວນັ້ນຕ້ອງທົນທຸກຈາກຄວາມດ້ອຍໂອກາດ, ການສູນເສຍຄູທີ່ດີໄປ.

ໃນບາງປະເທດ, ຄູຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການພື້ນຖານ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຫວຽກເສີມ. ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ, ເງິນເດືອນຂອງຄູບໍ່ສາມາດພຽງພໍກັບຄ່າໃຊ້ຈ່າຍພື້ນຖານທາງດ້ານອາຫານໃນປີ 2008, ຫຼາຍກວ່າສອງສ່ວນສາມຂອງຄູແມ່ນມີອາຊີບເສີມ.

ຂໍ້ມູນແຫ່ງຊາດໂດຍສະເລ່ຍເງິນຄ່າຈ້າງຄູ ໄດ້ປົດປັ້ງການປ່ຽນແປງໃນການຈ່າຍເງິນລະຫວ່າງ ບັນດາປະເພດຂອງຄູທີ່ແຕກຕ່າງກັນຄື: ເງິນເດືອນແມ່ນມັກຈະໜ້ອຍກວ່າຄ່າສະເລ່ຍສຳລັບຄູ ຢູ່ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອາຊີບເຂົາເຈົ້າ, ຄູທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ໂດຍກົງ ແລະ ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນສັນຍາຊົ່ວຄາວ. ໃນປະເທດມາລາວີ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາປະກອບອາຊີບ ຫຼື ຂາດຄຸນວຸດທິທາງວິຊາການຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມ, ມີລາຍໄດ້ໜ້ອຍກວ່າໜຶ່ງໃນສາມຂອງຄູຢູ່ໃນໝວດຂອງຄ່າຈ້າງທີ່ສູງທີ່ສຸດ. ເງິນເດືອນຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນທຽບເທົ່າພຽງແຕ່ 4 ໂດລາສະຫະລັດຕໍ່ຄົນຕໍ່ມື້ ໃນປີ 2007/08.

ເງິນເດືອນຄູ
ໂດຍສະເລ່ຍ
ແມ່ນຕໍ່າກວ່າ
10 ໂດລາສະ
ຫະລັດຕໍ່ມື້
ໃນ 8
ປະເທດ

ເມື່ອຄູໄດ້ຮັບເງິນເດືອນໜ້ອຍກວ່າຄົນອື່ນໆ ທີ່ຢູ່ໃນຂົງເຂດທີ່ສາມາດປຽບທຽບກັນໄດ້, ນັກຮຽນທີ່ເກັ່ງທີ່ສຸດແມ່ນມີໜ້ອຍທີ່ຈະກາຍມາເປັນຄູສອນ, ແລະ ຄູແມ່ນມັກຈະສູນເສຍກຳລັງໃຈ ຫຼືອອກຈາກອາຊີບໄດ້. ໃນອາເມຣິກາລາຕິນ, ໂດຍທົ່ວໄປຄູແມ່ນຮັບຄ່າຈ້າງເກີນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມທຸກຈົນ, ແຕ່ເງິນເດືອນຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ອາດສົມທຽບໄດ້ຢ່າງເປັນທີ່ພໍໃຈກັບຄົນທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນອາຊີບ ທີ່ຮຽກຮ້ອງຄຸນຄ່າທຶນສູງກວ່າຄ້າຍຄືກັນ. ໃນປີ 2007, ຜູ້ຊ່ຽວຊານ ແລະ ວິຊາການທີ່ມີຄຸນລັກສະນະທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ສາມາດຫາລາຍໄດ້43% ຫຼາຍກວ່າຄູໂຮງຮຽນອະນຸບານ ແລະ ໂຮງຮຽນປະຖົມຢູ່ໃນປະເທດບຣາຊິລ, ແລະ 50% ຢູ່ໃນປະເທດເປຣູ.

ໃນເຂດທະເລຊາຍຊາຮາຣາ-ອາຟຣິກາ ແລະ ອາຊີໃຕ້ແລະຕາເວັນຕົກ, ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍໄດ້ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ໃນການຂະຫຍາຍລະບົບການສຶກສາຢ່າງວ່ອງໄວ ໂດຍການຈັດຫາຄູສັນຍາຈ້າງ ທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມຢ່າງເປັນທາງການ. ຄູສັນຍາຈ້າງໂດຍປົກກະຕິ ແມ່ນໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງໜ້ອຍກວ່າຄູປະຈຳການຫຼາຍເຊິ່ງບາງຄົນຖືກຈ້າງໂດຍກົງຈາກຊຸມຊົນຫລືໂຮງຮຽນ.

ໃນອາຟຣິກາຕາເວັນຕົກ, ຄູສັນຍາຈ້າງ ມີເຖິງເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງການສຶກສາພາກບັງຄັບ ໃນກາງຊຸມປີ 2000. ໃນຕອນທ້າຍຂອງທົດສະວັດ, ມີຄູຈຳນວນທີ່ເປັນສັນຍາຈ້າງຫຼາຍກວ່າຄູປະຈຳການຢູ່ໃນບາງປະເທດເຫຼົ່ານີ້ເຊັ່ນ: ອັດຕາສ່ວນບັນລຸເກືອບ 80% ໃນປະເທດມາລີແລະ ປະເທດໄນເຈີ ແລະ ຫຼາຍກວ່າ 60% ໃນປະເທດເບນິນ ແລະ ປະເທດແຄມເມຣູນ. ໃນປະເທດໄນເຈີ, ຄູສັນຍາຈ້າງມີລາຍໄດ້ເທົ່າກັບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຄູປະຈຳການ.

ໃນບາງປະເທດ, ລັດຖະບານກໍໄດ້ຮັບເອົາຄູສັນຍາຈ້າງເປັນຄູປະຈຳການໃນທີ່ສຸດ. ຕົວຢ່າງໃນປະເທດເບນິນ, ຄູສັນຍາຈ້າງ ທີ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນສະພາຄູປຸກລະດົມ ໃຫ້ໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂໃນການເຮັດວຽກງານທີ່ໜັ້ນຄົງແລະຄ່າຈ້າງທີ່ດີກວ່າ. ໃນປີ 2007, ລັດຖະບານໄດ້ອອກຄຳລັດສະບັບທີ່ກວມລວມເຂົ້າໄປ ໃນສັນຍາລັດຖະກອນຄູທຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ສຳເລັດຄຸນນະວຸດຕາມທີ່ໄດ້ຕ້ອງການໄວ້. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງວ່າຈະມີອັດຕາສ່ວນຂອງຄູສັນຍາຈ້າງເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ, ເງິນເດືອນຄູໂດຍສະເລ່ຍໃນປະເທດເບນິນເພີ່ມຂຶ້ນ 45% ໃນລະຫວ່າງປີ 2006 ແລະ ປີ 2010 ທັງເງິນເດືອນຂອງຄູສັນຍາຈ້າງ ແລະ ຄູປະຈຳການ.

ໃນປະເທດອິນໂດເນເຊຍ, ບ່ອນທີ່ຄູສັນຍາຈ້າງ ມີຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງໃນສາມ ຂອງໂຮງຮຽນປະຖົມໃນປີ 2010, ຄູປະຈຳການຫາລາຍໄດ້ສູງເຖິງ 40 ເທື່ອຂອງເງິນເດືອນເຂົາເຈົ້າ. ລັດຖະບານໄດ້ຮັບປະກັນວ່າຄູສັນຍາຈ້າງຈະໄດ້ບັນຈຸເປັນຄູປະຈຳການໃນທີ່ສຸດ, ພ້ອມດ້ວຍຜົນກະທົບຕໍ່ງົບປະມານການສຶກສາຄື: ໃຫ້ຄູທີ່ຢູ່ໃນສະຖານະພາບສັນຍາຊົ່ວຄາວ ຈະໄດ້ຮັບເງິນເດືອນເພີ່ມຂຶ້ນສຳລັບລະດັບການສຶກສາຂັ້ນພື້ນຖານໂດຍປະມານ35% ຫຼື ປະມານ9ຕື້ໂດລາສະຫະລັດ. ບ່ອນທີ່ຄູສັນຍາຈ້າງ ໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຈາກຊຸມຊົນ, ຂຶ້ນກັບຄວາມສາມາດໃນການລະດົມທຶນຂອງພໍ່ແມ່, ການໃຫ້ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ຄວາມກົດດັນທາງດ້ານການເງິນຂອງຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກ. ໃນບາງກໍລະນີ ສາມາດນຳໄປສູ່ການນຳເອົາລັດຖະບານໃຫ້ມີສ່ວນຮັບຜິດຊອບໃນການເພີ່ມງົບປະມານ. ໃນປະເທດມາດາກັດສະກາ, ຄູອາຈານໃນຊຸມຊົນມີປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງຄູທັງໝົດໃນປີ 2005/06 ຖືກຈ້າງໂດຍກົງຈາກສະມາຄົມພໍ່ແມ່-ຄູ, ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວໄດ້ຮັບການໜ້ອຍກວ່າເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງເງິນເດືອນຄູອາຈານປະຈຳ. ນັບແຕ່ປີ 2006, ລັດຖະບານໄດ້ເພີ່ມຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃຫ້ຄູໃນຊຸມຊົນ.

ໃນການຈ້າງຄູສັນຍາຈ້າງ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນການຂາດເຂີນຄູແມ່ນສາມາດຊ່ວຍໄດ້ແຕ່ໃນໄລຍະສັ້ນ, ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການໃນໄລຍະຍາວໃນທາງດ້ານຄຸນນະພາບ ຂອງການສຶກສາ. ບັນດາປະເທດທີ່ອາໄສຄູສັນຍາຈ້າງໂດຍສະເພາະຢູ່ໃນອາຟຣິກາຕາເວັນຕົກລະດັບ ການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາແລະການຮຽນຮູ້ໄດ້ຈັດຢູ່ໃນຫຼືຢູ່ໃກ້ກັບຈຸດຕ່ຳສຸດ.

ເງິນເດືອນຂອງຄູ-ສູງອັດຕາຈະເພີ່ມຂຶ້ນ ແມ່ນຖືກກຳນົດໄປຕາມຄຸນຄ່າທາງການສຶກສາ, ຈຳນວນຂອງການເຂົ້າຝຶກອົບຮົມ ແລະ ຈຳນວນປີຂອງປະສົບການ. ແຕ່ໂຄງສ້າງການຈ່າຍເງິນທີ່ອີງໃສ່ເກນນັ້ນອາດບໍ່ຈຳເປັນເຮັດໃຫ້ຜົນການຮຽນດີຂຶ້ນ. ກ່ຽວກັບການຈ່າຍໃຫ້ແກ່ຄູໂດຍອີງໃສ່ຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນແມ່ນເປັນວິທີການທາງເລືອກໜຶ່ງ ເຊິ່ງດຶງດູດໃຈໂດຍເປັນໄປເອງ. ສິ່ງຈູງໃຈນີ້ແມ່ນໄດ້ຮັບການສົ່ງເສີມໂດຍຂໍ້ມູນຂອງ PISA ຈາກ 28 ປະເທດ OECD ຄື: ບັນດາປະເທດທີ່ເງິນເດືອນຄູຖືກຕັດປັບ ຍ້ອນຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນທີ່ມີຄະແນນສູງໃນການອ່ານ, ຄະນິດສາດແລະວິທະຍາສາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຖ້າເບິ່ງຢ່າງເລິກເຊິ່ງທາງດ້ານຫຼັກຖານກ່ຽວກັບຜົນງານ-ກັບການຈ່າຍຄ່າຈ້າງໃນທົ່ວໂລກນັ້ນບໍ່ໄດ້ສະແດງອອກໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນເຖິງຜົນປະໂຫຍດທີ່ໄດ້ຮັບ.

ມັນຍາກທີ່ຈະຊອກຫາວິທີການທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ເພື່ອປະເມີນຜົນວ່າຄູດີແລະເພີ່ມຄ່າໃຫ້ສູງຂຶ້ນ ເຊັ່ນດຽວກັບບົດຮຽນຈາກປະເທດສະຫະລັດອາເມລິກາທີ່ໄດ້ປະສົບ. ຜົນງານ-ຄ່າຈ້າງ ອາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ກັບການສິດສອນແລະການຮຽນຮູ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ. ໃນປະເທດໂປຕູເກດ, ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດການແຂ່ງຂັນລະຫວ່າງຄູໃນທາງທີ່ອາດເຮັດໃຫ້ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ກັບນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນຫຼາຍໄດ້.

ໃນປະເທດເມັກຊິໂກ, ຄູຈຳນວນຫຼາຍແມ່ນບໍ່ໄດ້ນອນໃນແຜນງານດັ່ງກ່າວ, ຊຶ່ງແມ່ນຜູ້ທີ່ສິດສອນໃນໂຮງຮຽນທີ່ມີຜົນສຳເລັດຕ່ຳ ຈັດຢູ່ໃນຜູ້ຕ້ອຍໂອກາດ. ປະສົບການໃນປະເທດ ບຣາຊິລສະເໜີວ່າໂຮງຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບລາງວັນ ດ້ວຍການໄດ້ເງິນລາງວັນສະສົມນັ້ນອາດຈະເປັນວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍ ໃນການປັບປຸງຜົນການຮຽນຂອງນັກຮຽນ.

ໃນປະເທດທີ່ທຸກຍາກກວ່າ, ຜົນງານ-ກັບການຈ່າຍຄ່າຈ້າງບໍ່ຄ່ອຍຈະໄດ້ຮັບການທົດລອງຢູ່ໃນວົງກ້ວາງ, ແຕ່ວ່າຜ່ານບົດຮຽນຕົວຈິງ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີຄວາມສຽງຕໍ່ການຜັກດັນໃຫ້ຄູສອນ ເພື່ອການສອບເສັງ, ແທນທີ່ຈະສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຮຽນຮູ້ທີ່ກວ້າງຂວາງ. ໃນການທົດລອງຢູ່ໃນໂຮງຮຽນປະຖົມປະເທດເຄນຢາ, ຄູໄດ້ຮັບລາງວັນສຳລັບຄະແນນການສອບເສັງຂອງນັກຮຽນດີ ແລະ ຖືກລົງໂທດຖ້າຫາກວ່ານັກຮຽນບໍ່ໄດ້ສອບເສັງໃນທ້າຍປີ. ຄະແນນການສອບເສັງແລະ ການເຂົ້າສອບເສັງເພີ່ມຂຶ້ນ, ແຕ່ຄະແນນການສອບເສັງໃນສາຂາວິຊາທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກຈັດເຂົ້າໃນການຈ່າຍຄ່າຈ້າງຄູບໍ່ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນ.

ວິທີການທີ່ເໝາະສົມ ໃນການກະຕຸກຊຸກຍູ້ຄູ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການກ້າວໄປໃນສາຍອາຊີບນີ້ເປັນທີ່ດຶງດູດໃຈ. ໃນບາງປະເທດ OECD, ຄວາມແຕກຕ່າງໃນການຈ່າຍຄ່າຈ້າງ ລະຫວ່າງຄູທີ່ມີປະສົບການຫຼາຍກັບ ຄູໃໝ່ ແມ່ນມີນ້ອຍ ແລະ ກອບໃນການເລື່ອນຊັ້ນກໍຈຳກັດ. ຕົວຢ່າງໃນປະເທດອັງກິດ, ຄູເລີ່ມຕົ້ນໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ 32,000 ໂດລາສະຫະລັດ ໃນຂະນະທີ່ຄູທີ່ມີປະສົບການສ່ວນຫຼາຍ ສາມາດໄດ້ຮັບເງິນຕື່ມອີກ 15,000 ໂດລາສະຫະລັດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສາທາລະນະລັດເກົາຫຼີ ໄດ້ມີໂຄງສ້າງໃນການຈ່າຍຄ່າຈ້າງສູງກວ່າຫຼາຍຄື: ຄູໃໝ່ໄດ້ຮັບເງິນເດືອນຄືກັນກັບຄູໃໝ່ໃນປະເທດອັງກິດ, ແຕ່ວ່າຄູທີ່ມີປະສົບການສາມາດມີລາຍໄດ້ຫຼາຍກວ່າສອງເທົ່າ. ໃນປະເທດຝຣັ່ງ, ການ

ໃນປະເທດເປຣູ, ຜູ້ທີ່ມີອາຊີບຊຶ່ງມີຄຸນສົມບັດຄ້າຍຄືກັບຄູມີລາຍຮັບສູງກວ່າຄູ 50%

© Nguyen Thanh Tuan/UNESCO

ຄຸ້ມຄອງອາຊີບຍັງບໍ່ທົ່ວເຖິງ ແລະ ນະໂຍບາຍອື່ນໆກ່ຽວກັບຄຸ້ມຄອງຍັງບໍ່ພຽງພໍ ຊຶ່ງມີຜົນກະທົບໃສ່ຜົນການຮຽນຕໍ່າ.

ໃນຫຼາຍປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ, ໂຄງສ້າງໃນສາຍອາຊີບລະຫວ່າງແນວທາງການເລື່ອນຂຶ້ນກັບການຮັບຮູ້ ແລະ ຍ້ອງຍໍໃນປະສິດທິພາບຂອງຄູນັ້ນ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຕິດພັນ. ໃນປີ 2010, ປະເທດການາ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນການທົບທວນການຄຸ້ມຄອງຄູ ແລະ ນະໂຍບາຍການພັດທະນາໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມກ້າງວິນດັ່ງກ່າວ.

ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງການຄຸ້ມຄອງຄູ

ການຄຸ້ມຄອງຄູທີ່ດີແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມດ້ອຍໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້. ຖ້າຫາກວ່າຈຳນວນມີໄດ້ເສຍໄປ ຍ້ອນວ່າຄູຂາດສອນ ຫຼື ໃຫ້ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ກັບການຈ້າງສອນເພີ່ມຫຼາຍກວ່າການສອນໃນຫ້ອງຮຽນ, ຕົວຢ່າງເຊັ່ນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍໄດ້. ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ເຫດຜົນຈາກບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ການອອກແບບຍຸດທະສາດທີ່ມີປະສິດທິພາບເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫານັ້ນ. ການນຳພາໂຮງຮຽນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແມ່ນຮຽກຮ້ອງການຮັບປະກັນວ່າຄູເຮັດວຽກຕາມກຳນົດເວລາ, ເຮັດວຽກເຕັມອາທິດ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນເທົ່າທຽມກັນທຸກຄົນ. ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດບາງຄັ້ງໄດ້ກະທຳຜິດໂດຍຄູເອງ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກຍິງ. ຍຸດທະສາດໃນການປ້ອງກັນແລະຕອບໂຕ້ການກະທຳຜິດຂອງຄູແລະ ມີມາດຕະການຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດ, ຮຽກຮ້ອງການໃຫ້ຊຸກຍູ້ ແລະ ນສະໜັບສະໜູນຈາກຫົວຫນ້າຄູ, ຄູ ແລະ ສະຫະພັນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ບັນດາຊຸມຊົນກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ, ຖ້າວ່າແມ່ນເດັກຍິງຕ້ອງໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ.

ປະລິມານການຂາດວຽກ ແມ່ນເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນຈາກການສຳຫຼວດທີ່ໄດ້ດຳເນີນການໃນບັນດາປະເທດທີ່ທຸກຍາກ ໃນທົດສະວັດຜ່ານມາຄື: ໃນກາງຊຸມປີ 2000, ການຂາດວຽກຂອງຄູຈາກ 11% ໃນປະເທດເປຣູ ເຖິງ 27% ໃນປະເທດອູການດາ. ການຂາດວຽກຂອງຄູເຮັດ

ໃຫ້ບັນຫາຂອງການຂາດເຂີນຄູສອນເພີ່ມຂຶ້ນ. ໃນປະເທດເຄນຢາ, ໂດຍສະເລ່ຍໂຮງຮຽນປະຖົມທົ່ວໄປຕ້ອງປະເຊີນໜ້າກັບການຂາດເຂີນສີ່ປະເພດຄູສອນ, 13% ຂອງຄູ ແມ່ນຂາດສອນຕະຫຼອດໄລຍະການໄປຢ້ຽມຢາມໂຮງຮຽນ. ການຂາດວຽກຂອງຄູຍັງສາມາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ນັກຮຽນໂດຍສະເພາະຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ. ໃນທົ່ວປະເທດອິນເດຍ, ການຂາດວຽກມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນຈາກສອງລັດຮຸ່ງມີກວ່າຄື: 15% ໃນລັດມະຫາຣາດ ແລະ 17% ຢູ່ໃນລັດຄູດຊະຣາດ, ແລະ ສອງລັດທີ່ທຸກຍາກທີ່ສຸດຄື: 38% ໃນລັດພິທານ ແລະ 42% ໃນລັດຊາຊັນ.

ການຂາດວຽກຂອງຄູເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ການຮຽນຮູ້. ໃນປະເທດອິນໂດເນເຊຍ, ການຂາດວຽກຂອງຄູເພີ່ມຂຶ້ນ 10% ໄດ້ຖືກຄາດຄະເນວ່າຈະນຳໄປສູ່ການຫຼຸດລົງໂດຍສະເລ່ຍ 7% ຂອງຄະແນນຄະນິດສາດ ແລະ ການຂາດວຽກຂອງຄູເປັນອັນຕະລາຍທີ່ສຸດຕໍ່ນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນຄື: ອັດຕາການຂາດຂອງຄູສອນແມ່ນ 19% ສຳລັບໜຶ່ງສ່ວນສີ່ຂອງນັກຮຽນທີ່ໄດ້ຄະແນນຄະນິດສາດທີ່ສູງທີ່ສຸດ, ແລະ 22% ສຳລັບໜຶ່ງສ່ວນສີ່ທີ່ມີຄະແນນຕໍ່າສຸດ.

ບັນດາຫົວໜ້າຄູເອງບາງຄັ້ງກໍ່ຂາດວຽກ, ຊຶ່ງມີຜົນຕໍ່ການກວດກາຕິດຕາມທີ່ມີປະສິດທິພາບຂອງການເຂົ້າສອນຂອງຄູ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຂາດຄວາມເປັນຜູ້ນຳກ່ຽວກັບບັນຫານີ້. ການສຳຫຼວດໃນປີ 2011 ຂອງໂຮງຮຽນໃນປະເທດອູການດາເຫັນວ່າ ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ 21% ຂອງຫົວໜ້າຄູຂາດວຽກໃນມື້ໄດ້ລົງຢ້ຽມຢາມໂຮງຮຽນ.

ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຄູຈຶ່ງຂາດໂຮງຮຽນ. ໃນບາງປະເທດ, ຄູຂາດວຽກຍ້ອນວ່າຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາເຈົ້າແມ່ນຕໍ່າຫຼາຍ, ໃນເຫດຜົນອື່ນໆ ເນື່ອງຈາກວ່າເງິນໄຂການເຮັດວຽກແມ່ນຕໍ່າຫຼາຍ. ໃນປະເທດມາລາວີ, ການຈ່າຍຄ່າຈ້າງຄູແມ່ນຕໍ່າ ແລະ ການຈ່າຍເງິນແມ່ນມັກບໍ່ແນ່ນອນ, 1 ໃນ 10 ຄູ ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂາດວຽກຈາກໂຮງຮຽນເລື້ອຍໆ ຊຶ່ງກ່ຽວພັນທາງດ້ານການເງິນເຊັ່ນ: ການເດີນທາງໄປຮັບເງິນເດືອນ ຫຼື ຈັດການ ກັບການຊຳລະເງິນກູ້ຢືມ. ອັດຕາຂອງເຊື້ອ HIV ຕໍ່ໂລກເອດສ໌ສູງ ສາມາດເຮັດໃຫ້ເສຍເວລາໃນການເຂົ້າສອນຂອງຄູ. ປະເທດແຊມເບຍໄດ້ນຳສະເໜີແຜນຍຸດທະສາດ

ໃນສາທາລະນະລັດເກົາຫຼີ, ຄູປະສົບການສາມາດໄດ້ຮັບເງິນຫຼາຍເປັນສອງເທົ່າຂອງຄູໃໝ່

ໃນການປັບປຸງເງື່ອນໄຂການດຳລົງຊີວິດສຳລັບຄູທີ່ມີເຊື້ອ HIV, ລວມທັງການເຂົ້າເຖິງການປົວປິດທີ່ດີກວ່າ, ການຈັດທາງການເສີມທາງໄພຊະນາການແລະເງິນກູ້ຢືມ.

ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແມ່ນເປັນອຸປະສັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ຄຸນນະພາບ ແລະ ຄວາມສະເໝີພາບທາງການສຶກສາ. ການສຳຫຼວດໃນປະເທດມາລາວີ ພົບວ່າປະມານໜຶ່ງໃນຫ້າຂອງຄູເວົ້າວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ດີວ່າຄູໄດ້ຂົ່ມຂູ່ ຫຼື ບົບບັງຄັບເດັກຍິງໃຫ້ມີຄວາມສຳພັນທາງເພດນຳ.

ແຜນງານ ແລະ ນະໂຍບາຍໃນການແກ້ໄຂບັນຫາການແບ່ງແຍກທາງເພດ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປົກປ້ອງ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ເດັກຍິງ, ທ້າທາຍການປະຕິບັດທີ່ຍືດຖືກັນມາ, ນຳເອົາຜູ້ກະທຳຜິດໄດ້ພົບແສງສະຫວ່າງແລະປະຕິບັດການລົງໂທດເຂົາເຈົ້າ. ນິຕິກຳ ແລະ ນະໂຍບາຍທີ່ໃຫ້ການປົກປ້ອງໂດຍທົ່ວໄປສຳລັບເດັກນ້ອຍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ການເຜີຍແຜ່, ແລະ ຄູຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຈິດສຳນຶກເຖິງພາລະບົດບາດ ແລະ ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ຍົກຕົວຢ່າງໃນປະເທດເຄນຍາ, ລະດັບຂອງການລົງໂທດແມ່ນສາມາດໃສ່ວິໄນຕໍ່ຄູ ໃນການລະເມີດດ້ານວິຊາຊີບ, ລວມທັງການຢຸດວຽກຊົ່ວຄາວ ແລະ ຄຳສັ່ງຫ້າມ; ກິດລະບຽບການໃໝ່ວ່າຄູຖືກຕັດສິນລົງໂທດ ເມື່ອກະທຳຜິດທາງເພດຕໍ່ນັກຮຽນແມ່ນຈະໄດ້ຖືກໄລ່ອອກ.

ການປຸກລະດົມ ແລະ ການຫາສຽງສະໜັບສະໜູນໃຫ້ອອກກິດໝາຍເປັນບາດກ້າວທີ່ສຳຄັນອັນທຳອິດ ໃນການທີ່ເຫັນວ່ານະໂຍບາຍການຢຸດໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດເປັນສິ່ງທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຊ້. ໃນປະເທດມາລາວີ, ໂຄງການໄດ້ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ອອກກິດໝາຍຢ່າງປະສິບຜົນສຳເລັດ ໃນການດັດແກ້ຈັນຍາບັນ ແລະ ກິນໄກການລາຍງານທີ່ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ເມື່ອໄດ້ດຳເນີນຂະບວນການປຸກຈິດສຳນຶກ, ຈຳນວນຄູຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງສ່ວນສາມໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ວິທີການໃນການລາຍງານການລະເມີດຂໍ້ກຳນົດ.

ການເຮັດວຽກໂດຍກົງກັບສະຫະພັນຄູ ແມ່ນວິທີການສ້າງການສະໜັບສະໜູນການດຳເນີນລະບຽບວິໄນ ຕໍ່ຄູທີ່ລະເມີດຈັນຍາບັນ. ໃນປະເທດເຄນຍາ, ສະຫະພັນຂອງຄູແຫ່ງຊາດຮ່ວມມືກັບກຳມາທິການບໍລິການຄູ, ກະຊວງສຶກສາທິການ ແລະ ພະແນກເດັກນ້ອຍເພື່ອຊ່ວຍຮ່າງເປັນບັນຊີລາຍການສະພາແຫ່ງຊາດ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂັ້ນຕອນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ໃນການລາຍງານການທາລຸນຫຼືຄວາມຮຸນແຮງໂດຍຄູ ແລະ ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ຄູທີ່ມີຄວາມຜິດຈິງ ຖືກຕັດສິນໂທດໂດຍພຽງແຕ່ຖືກຍົກຍ້າຍໄປໂຮງຮຽນອື່ນ.

ການຈ້າງສອນເພີ່ມພິເສດ ແມ່ນການສະແດງອອກອັນໜຶ່ງເຖິງຄຸນນະພາບຂອງການຄຸ້ມຄອງຄູທີ່ຕໍ່າ. ຖ້າຫາກວ່າບໍ່ມີການກວດກາ ຫຼື ການຄວບຄຸມ, ມັນກໍສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເສຍຫາຍຕໍ່ຜົນຂອງການຮຽນຮູ້ໄດ້, ໂດຍສະເພາະ ແມ່ນສຳລັບນັກຮຽນທຸກຍາກທີ່ສຸດທີ່ບໍ່ສາມາດຈ່າຍໄດ້. ການຈ້າງສອນພິເສດຂອງຄູມັກຈະເປັນລັກສະນະອາການຂອງລະບົບໂຮງຮຽນທີ່ບໍ່ດີ ແລະ ເງິນຄ່າຈ້າງຕໍ່າຈຶ່ງບັງຄັບໃຫ້ຄູຫຼາຍຮັບເພີ່ມ. ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ, ເງິນເດືອນຂອງຄູແມ່ນໜ້ອຍ ແລະ ມັກຈະໄດ້ຮັບຄ່າຈ້າງຊັກຊ້າ. ຜົນສະທ້ອນອັນໜຶ່ງ ແມ່ນ 13% ຂອງຄູໂຮງຮຽນປະຖົມ ແລະ 87% ຂອງຄູມັດທະຍົມຈັດການສອນເພີ່ມພິເສດ. ສິ່ງນີ້ຍິ່ງເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຄູທີ່ສາມາດເສຍເງິນຄ່າຮຽນໄດ້ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຈ່າຍໄດ້. ໃນເຂດຕົວເມືອງ, ນັກຮຽນຫ້ອງ 9 ໄດ້ຄະແນນ 8.3 ຈາກຄະແນນເຕັມ 10 ໃນວິຊາພາສາກຳປູເຈຍທີ່ໄດ້ຮຽນພິເສດ ແລະ 3.8 ຄະແນນບໍ່ໄດ້ຮຽນ.

ໃນປະເທດເອຢິບ, ສະຖານະການໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ, ສ່ວນໜຶ່ງ ແມ່ນຍ້ອນການຫຼຸດລົງໃນຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາ ແລະ ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນຍ້ອນຄູຈຳເປັນຕ້ອງເສີມລາຍຮັບທີ່ຕໍ່າຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຈຳນວນເງິນທີ່ໄດ້ໃຊ້ປະຈຳປີ ກ່ຽວກັບການສອນພິເສດພາກເອກະຊົນໄດ້ຖືກລາຍງານວ່າມີ 2,4 ຕື້ໂດລາສະຫະລັດເທົ່າກັບ 27% ຂອງການໃຊ້ຈ່າຍຂອງລັດຖະບານກ່ຽວກັບການສຶກສາໃນປີ 2011. ຄ່າຮຽນເອກະຊົນ ແມ່ນພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງການໃຊ້ຈ່າຍດ້ານການສຶກສາໃນຄອບຄົວໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ 47% ໃນເຂດຊົນນະບົດ ແລະ 40% ຢູ່ໃນເຂດຕົວເມືອງ. ເດັກນ້ອຍຈາກຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີ ອາດຈະມີເກືອບສອງເທົ່າຂອງນັກຮຽນທີ່ທຸກຍາກ ໄດ້ຮັບການຮຽນພິເສດພາກເອກະຊົນ. ຄູອາດຈະເປັນຄູສອນພິເສດສ່ວນຕົວໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ, ແລະດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ກັບຄະແນນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ນັກຮຽນທີ່ຈຶ່ງມາ ຄູສອນບໍ່ກວມເອົາຫຼັກສູດຕະຫຼອດໄລຍະວັນເຂົ້າໂຮງຮຽນ, ເປັນການບັງຄັບໃຫ້ພວກເຂົາຮຽນພິເສດພາກເອກະຊົນທີ່ກວມເອົາຫຼັກສູດ ເພື່ອໃຫ້ສາມາດຜ່ານການສອບເສັງໄດ້.

ແຜນຍຸດທະສາດຢ່າງຫນ້ອຍ ຄວນຢູ່ຈະຢູ່ໃນສະຖານະທີ່ປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ສອນນັກຮຽນ ໂດຍຄູຜູ້ທີ່ຮັບຜິດຊອບການສິດສອນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນປະຈຳວັນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ສິ່ງນີ້ຈະຮັບປະກັນວ່າການຄຸ້ມຄອງຫຼັກສູດເຕັມແມ່ນມີໃຫ້ນັກຮຽນທຸກຄົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າຮຽນພິເສດໄດ້.

ໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ທີ່ຄິດໄລ່ຄ່າທຳນຽມຕໍ່າຖືກເຫັນໂດຍຄົນບາງສ່ວນວ່າ ເປັນວິທີການຂອງການຂະຫຍາຍການເຂົ້າເຖິງຄຸນນະພາບການສຶກສາທີ່ດີກວ່າສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ຕ້ອຍໂອກາດ ເຊິ່ງເປັນຈຸດອ່ອນຂອງໂຮງຮຽນຂອງລັດຖະບານ. ໃນປະເທດປາກີສຖານ, ເດັກນ້ອຍໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນຄ່າທຳນຽມຕໍ່າ ໂດຍສະເລ່ຍມີປະສິດທິພາບດີກວ່າເດັກນ້ອຍໜຶ່ງສ່ວນສາມ ຂອງເດັກນ້ອຍດີເດັ່ນທີ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນລັດຖະບານ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນວ່າຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນກໍຕາມ, ນັກຮຽນຈຳນວນຫຼາຍ ເກືອບບໍ່ສາມາດບັນລຸລະດັບຄວາມສາມາດທີ່ຄາດຄະເນໄວ້. ອີງຕາມການວິເຄາະໂດຍທີມງານບົດລາຍງານການສຶກສາປະຈຳປີຢູ່ໃນປາກີສຖານ, 36% ຂອງນັກຮຽນຫ້ອງ ໖.5 ໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ບໍ່ສາມາດອ່ານປະໂຫຍກໃນພາສາອັງກິດໄດ້, ຊຶ່ງພວກເຂົາເຈົ້າຄວນຈະສາມາດອ່ານໄດ້ຕັ້ງແຕ່ຢູ່ຫ້ອງ ໖.2.

ຜົນການຮຽນຮູ້ ອາດຈະດີກວ່າຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນທີ່ການຈ່າຍຄ່າຕໍ່າໃນບາງສ່ວນ ເພາະວ່າການໃຫ້ເງິນເດືອນຕໍ່າເຮັດໃຫ້ໂຮງຮຽນເຫຼົ່ານີ້ສາມາດຈ້າງຄູເພີ່ມ ແລະ ຮັກສາອັດຕາສ່ວນຂອງນັກຮຽນຕໍ່ຄູສອນໃຫ້ຕໍ່າໄດ້. ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນຢູ່ໃນຫຼາຍພາກຂອງເມືອງຫຼວງໄນໂຣບີ, ມີນັກຮຽນ 15 ຄົນຕໍ່ຄູໜຶ່ງຄົນ, ເມື່ອທຽບກັນ ແມ່ນ 80 ໃນໂຮງຮຽນຂອງລັດຖະບານ. ຫ້ອງຮຽນທີ່ມີຂະໜາດນ້ອຍຍັງ ເຮັດໃຫ້ຄູຢູ່ໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ມີການພົວພັນກັບນັກຮຽນຂອງເຂົາ ເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນລັດອັນດຣາປຣາເດດສ໌, ປະເທດອິນເດຍ, 82% ຂອງຄູກວດແກ້ບົດຝຶກຫັດ ທີ່ມອບໃຫ້ເດັກນ້ອຍເຮັດນັ້ນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ, ເມື່ອທຽບໃສ່ກັບໂຮງຮຽນລັດຖະບານມີພຽງແຕ່ 40% ເທົ່ານັ້ນ.

ຄູຂອງໂຮງຮຽນເອກະຊົນໂດຍທົ່ວໄປ ແມ່ນຄິດວ່າເຮັດວຽກຢູ່ພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂຂອງຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ. ໃນປະເທດອິນເດຍ, ມີພຽງແຕ່ຫົວໜ້າຄູຄົນດຽວໃນ 3,000 ໂຮງຮຽນຂອງລັດຖະບານລາຍງານວ່າ ໄດ້ໄລ່ຄູອອກສຳລັບການຂາດວຽກເລື້ອຍໆ. ໂດຍທາງກົງກັນຂ້າມ, ຫົວໜ້າຄູໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ຈຳນວນ 35 ຄົນຈາກ 600 ຄົນ ຂອງການສຳຫຼວດລາຍງານວ່າມີຄູທີ່ຖືກໄລ່ອອກດ້ວຍເຫດຜົນນີ້.

ໃນປະເທດເອຢິບ, ນັກຮຽນທີ່ຮັ່ງມີ ແມ່ນເກືອບສອງເທົ່າຂອງນັກຮຽນທຸກຈົນກວ່າຊຶ່ງເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະໄດ້ມີການຈ້າງສອນເພີ່ມພິເສດ

ໃນປະເທດ ປາກິສຖານ, 36% ຂອງ ນັກຮຽນຊັ້ນ ປ.5 ໃນໂຮງ ຮຽນເອກະຊົນ ບໍ່ສາມາດອ່ານ ປະໂຫຍກພາ ສາອັງກິດໄດ້

ຜົນປະໂຫຍດຂອງໂຮງຮຽນເອກະຊົນ ຄ່າຈ້າງຕໍ່າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າແມ່ນດີກວ່າ; ສ່ວນຫຼາຍນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າປະຊົນ ຫ້າກັບຂໍ້ເສຍປຽບ ຫ້ອຍກວ່ານັກຮຽນໃນໂຮງຮຽນລັດຖະບານ. ໃນລັດອັນດຣາປຣາເດດສ໌ ຂອງປະເທດອິນເດຍ, ຫຼາຍກວ່າ 70% ຂອງນັກຮຽນເຂົ້າໂຮງຮຽນລັດຖະບານ ໃນນັ້ນເປັນຄອບຄົວທີ່ທຸກ ຍາກທີ່ສຸດມີຢູ່ 40%, ເມື່ອທຽບກັບ 26% ໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນ. ປະມານໜຶ່ງໃນສາມຂອງຄູໃນໂຮງຮຽນລັດຖະບານ ແມ່ນດຳເນີນ ການສອນໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ມີອາຍຸແຕກຕ່າງກັນໃນຫ້ອງຮຽນຄວບ, ເມື່ອທຽບກັບ 3% ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນເອກະຊົນ.

ມັນບໍ່ມີຂໍ້ແກ້ຕົວສໍາລັບເດັກນ້ອຍ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບເງື່ອນໄຂໃນການຮຽນຮູ້ ທີ່ຖືກຕ້ອງ: ສຸດທ້າຍແລ້ວ, ມັນເປັນສິ່ງຈໍາເປັນສໍາຫຼັບຊີວິດເດັກທຸກ ຄົນ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃສ່ໃຈກັບປະລັດຄວາມເປັນມາ ແລະ ປະເພດຂອງ ໂຮງຮຽນທີ່ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າຮຽນ, ນັກຮຽນຕ້ອງມີຄູທີ່ດີທີ່ສຸດເພື່ອໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໂອກາດອັນນີ້.

ແຜນຍຸດທະສາດດ້ານຫຼັກສູດ ແລະ ການປະເມີນວ່າ ດວຍການປັບປຸງການຮຽນຮູ້

ເພື່ອປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສໍາລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ຄູຕ້ອງການການສະ ຫັບສະໜູນຫຼັກສູດ ແລະ ການປະເມີນຜົນຍຸດທະສາດທີ່ສາ ມາດຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກຕ່າງ ໃນຜົນສໍາເລັດຂອງໂຮງຮຽນ ແລະ ໃຫ້ໂອກາດເດັກນ້ອຍທັງໝົດ ແລະ ຊາວຫນຸ່ມທີ່ຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ການ ຖ່າຍທອດທັກສະທີ່ສໍາຄັນໄດ້. ແຜນຍຸດທະສາດດັ່ງກ່າວ ຈໍາເປັນຕ້ອງ ໄດ້ສ້າງພື້ນຖານທັກສະທີ່ເຂັ້ມແຂງໂດຍການເລີ່ມຕົ້ນໄວ, ການເຄື່ອນ ຍ້າຍໃນຈັງຫວະທີ່ຖືກຕ້ອງ, ເຮັດໃຫ້ນັກຮຽນທີ່ດ້ອຍໂອກາດສາມາດ ນໍາທັນ, ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການທາງພາສາຂອງຊົນຊາດຊົນ ເຜົ່າ ແລະ ການສ້າງວັດທະນະທໍາຂອງການອ່ານໃຫ້ໄດ້.

ການຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ຮັບທັກສະ ຂັ້ນພື້ນຖານ

ຈຸດສໍາຄັນທີ່ຮັບປະກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍຈະປະສົບຄວາມສໍາເລັດຢູ່ໃນ ໂຮງຮຽນແມ່ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດບັນລຸທັກສະຂັ້ນພື້ນ ຖານທີ່ສໍາຄັນເຊັ່ນ: ການອ່ານ ແລະ ຄະນິດສາດພື້ນຖານ. ໂດຍປາ ສະຈາກທັກສະພື້ນຖານເຫຼົ່ານີ້, ເດັກນ້ອຍຈໍານວນຫຼາຍ ຕ້ອງຕໍ່ສູ້ ເພື່ອ ໃຫ້ທັນກັບຫຼັກສູດທີ່ກໍານົດໄວ້, ແລະ ຄວາມແຕກຕ່າງໃນການຮຽນຮູ້ ຈະເປີດກວ້າງໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍທີ່ດ້ອຍໂອກາດ.

ຄຸນນະພາບຂອງການສຶກສາກ່ອນໄວຮຽນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມແຕກ ຕ່າງກັນທີ່ສໍາຄັນກັບການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍໃນຊັ້ນປະຖົມ. ໃນ ປະເທດບັງກະລາເທດ, ນັກຮຽນຊັ້ນປະຖົມທີ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນອະ ນຸບານ ຈະສະແດງອອກໄດ້ດີກວ່າ ເດັກນ້ອຍທີ່ບໍ່ມີປະສົບການຂອງ ໂຮງຮຽນອະນຸບານໃນທັກສະທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການອ່ານ, ການຂຽນ ແລະ ຄະນິດສາດປາກເປົ່າ.

ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ທີ່ນັກຮຽນໂຮງຮຽນປະຖົມເກັ່ງດ້ານທັກສະຂັ້ນພື້ນ ຖານຂອງການຄິດໄລ່ເລກຂັ້ນພື້ນຖານ ແລະ ການຮູ້ໜັງສືໃນຊັ້ນ ຮຽນແຕ່ຕົ້ນ ດັ່ງນັ້ນເຂົາເຈົ້າສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຖືກສອນຢູ່ໃນຊັ້ນ ຮຽນຕໍ່ມາ, ແຕ່ບາງຄັ້ງ ພວກເຂົາເຈົ້າກໍລົ້ມເຫຼວໃນການເຮັດແນວນັ້ນ ເພາະວ່າ ຫຼັກສູດການສອນແມ່ນຍາກເກີນໄປ. ຫຼັກສູດຂອງປະເທດ ຫວຽດນາມ ໄດ້ສຸມໃສ່ທັກສະພື້ນຖານສອດຄ່ອງຢ່າງໃກ້ຊິດ ກັບສິ່ງ ທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ໂດຍສະເພາະກັບ ນັກຮຽນທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ຫຼັກສູດປະເທດ ອິນເດຍ, ເຊິ່ງໄດ້ກ້າວໄປໄກໃນສິ່ງທີ່ນັກຮຽນຮຽນຮູ້ຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ

ບັນລຸຜົນສໍາເລັດຕາມກໍານົດເວລາ, ເປັນປັດໄຈໃນການເປີດກວ້າງ ຊ່ອງຫວ່າງຂອງການຮຽນຮູ້ໄດ້. ໃນປະເທດຫວຽດນາມ, 86% ຂອງ ເດັກອາຍຸ 8 ປີຕອບຄໍາຖາມການສອບເສັງຊັ້ນຮຽນສະເພາະໄດ້ຢ່າງ ຖືກຕ້ອງ. ເຊັ່ນດຽວກັນ, 90% ຂອງເດັກນ້ອຍອາຍຸ 8 ໃນປະເທດ ອິນເດຍກໍເຮັດໄດ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເມື່ອເດັກອາຍຸ 14- 15 ປີໄດ້ ຖືກຖາມວ່າເປັນບັນຫາຄໍາສັບສອງຂັ້ນ ທີ່ມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບການ ຄຸນ ແລະ ການບວກເລກ, 71% ຂອງເດັກນ້ອຍໃນປະເທດຫວຽດ ນາມຕອບໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນປະເທດອິນເດຍ ແມ່ນ 33%.

ສໍາລັບເດັກນ້ອຍຈາກຊົນເຜົ່າ ແລະ ພາສາຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ ເພື່ອໃຫ້ ໄດ້ຮັບທັກສະພື້ນຖານທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ໂຮງຮຽນຈໍາເປັນຕ້ອງສອນຫຼັກ ສູດໃນພາສາທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈໄດ້. ວິທີການສອນສອງພາສາທີ່ ລວມການສິດສອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ໃນພາສາແມ່ຂອງເດັກໄດ້ກັບການ ເລີ່ມຕົ້ນສອນພາສາທີສອງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ການຮຽນ ພາສາທີສອງ ໄດ້ດີ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ ວິຊາອື່ນໆ. ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກຕ່າງ ຂອງການຮຽນຮູ້ໃນໄລຍະຍາວ, ບັນດາໂຄງການສອງພາສາຄວນ ຈະຮັກສາໄວ້ໃນໄລຍະເວລາຫຼາຍປີ. ໃນປະເທດແຄມເມີຣູນ, ເດັກ ນ້ອຍໄດ້ຖືກສອນໃນພາສາທ້ອງຖິ່ນຂອງເຂົາເຈົ້າ, ເຜົ່າກົມສະແດງ ໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມໂດດເດັ່ນ ໃນການບັນລຸຜົນສໍາເລັດ ໃນການ ອ່ານ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງເມື່ອທຽບໃສ່ກັບເດັກ ນ້ອຍໄດ້ຖືກສອນພຽງແຕ່ພາສາອັງກິດ. ເດັກນ້ອຍນັກຮຽນເຜົ່າກົມ ຍັງໄດ້ຄະແນນສູງສອງເທົ່າ ໃນວິຊາຄະນິດສາດໃນຕອນທ້າຍຂອງ ຫ້ອງ 3. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜົນຂອງການຮຽນຮູ້ເຫຼົ່ານີ້ ບໍ່ຍິນຍົງ ໃນເວລາທີ່ນັກຮຽນໄດ້ປ່ຽນໄປຮຽນ ພຽງແຕ່ພາສາອັງກິດຢູ່ໃນຫ້ອງ 4. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ໃນປະເທດເອທິໂອເປຍ, ເດັກນ້ອຍໃນພາກ ພື້ນບ່ອນທີ່ການສິດສອນເປັນພາສາທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວ ໂດຍຜ່ານໂຮງຮຽນປະຖົມທີ່ສູງກວ່າ ສະແດງອອກໄດ້ດີກວ່າຢູ່ໃນ ວິຊາຂອງນັກຮຽນທີ່ຖືກສອນແຕ່ພາສາອັງກິດ.

ນະໂຍບາຍດ້ານພາສາ ອາດຈະມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະປະຕິບັດ, ໂດຍ ສະເພາະ ແມ່ນບ່ອນທີ່ມີກຸ່ມພາສາຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງ ຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນດຽວ ກັນ ແລະ ຄູທີ່ບໍ່ເກັ່ງພາສາທ້ອງຖິ່ນ. ສໍາລັບການສຶກສາສອງພາສາທີ່ມີ ປະສິດທິພາບ, ລັດຖະບານຈໍາເປັນຕ້ອງຈ້າງ ແລະ ນໍາໃຊ້ຄູຈາກກຸ່ມພາ ສາຊົນເຜົ່າ. ບັນດາໂຄງການໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງຈໍາເປັນຕ້ອງມີ ການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຄູສອນສອງພາສາ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄວາມຕ້ອງການ ຂອງນັກຮຽນພາສາທີ່ສອງ.

ສໍາລັບການຮູ້ໜັງສືຂອງຊັ້ນຕົ້ນ ແລະ ການສຶກສາສອງພາສາຈະສໍາເລັດ ຜົນ, ນັກຮຽນຈໍາເປັນຕ້ອງການເຂົ້າເຖິງອຸປະກອນການຮຽນທັງໝົດທີ່ ກ່ຽວຂ້ອງກັບສະຖານະການຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໃນພາສາທີ່ພວກເຂົາ ເຈົ້າມີຄວາມຄຸ້ນເຄີຍ. ການເປີດໃບອະນຸຍາດ ແລະ ເຕັກໂນໂລຊີ ໃໝ່ ສາມາດເຮັດໃຫ້ອຸປະກອນການຮຽນຮູ້ ໃຊ້ໄດ້ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ລວມທັງໃນພາສາທ້ອງຖິ່ນ. ໃນປະເທດອາຟຣິກາໃຕ້, ແຫຼ່ງທີ່ມາ ຂອງອຸປະກອນການສຶກສາທົ່ວໄປ ກໍາລັງຖືກພັດທະນາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ ໃຊ້ໄດ້ໃນພາສາອາຟຣິກາຈໍານວນໜຶ່ງ. ການແຈກຢາຍແບບດິຈິຕອນ ກໍາລັງຂະຫຍາຍໄປສູ່ເມືອງ, ໂຮງຮຽນ ແລະ ຄູ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຊັບ ພະຍາກອນຫຼັກສູດຕ່າງໆ.

ການຈັດຫາອຸປະກອນການອ່ານທີ່ເໝາະສົມ ອາດຈະບໍ່ພຽງພໍໃນຕົວ ມັນເອງ, ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພື່ອປັບປຸງການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ, ເດັກນ້ອຍ ແລະ ຄອບຄົວຍັງຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊຸກຍູ້ໃຫ້ນໍາໃຊ້. ໃນຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກ ຫຼື ຫ່າງໄກສອກຫຼີກ ບ່ອນທີ່ມີການເຂົ້າເຖິງ ພຽງເລັກນ້ອຍຕໍ່ກັບສິ່ງສິ່ງພິມ, ການຈັດຫາອຸປະກອນການອ່ານ ແລະ ການສະຫັບສະໜູນ ກິດຈະກໍາການຝຶກການອ່ານສາມາດປັບປຸງ

ການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້. ໂຄງການການສົ່ງເສີມການຮູ້ທັງສີຂອງອົງການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ (Save the children) ມີຈຸດປະສົງເພື່ອປັບປຸງທັກສະການອ່ານຂອງຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນໃນໂຮງຮຽນຂອງລັດຖະບານໂດຍຜ່ານການສອດແຊກເຊັ່ນ: ການຝຶກອົບຮົມຄູເພື່ອສອນທັກສະການອ່ານໃຈຄວາມສໍາຄັນ ແລະ ຕິດຕາມຄວາມຊໍານານຂອງນັກຮຽນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ບັນດາຊຸມຊົນໄດ້ຖືກຊຸກຍູ້ໃຫ້ສະໜັບສະໜູນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍ. ການປະເມີນຜົນໃນປະເທດມາລາວີ, ໂມຊໍາບິກ, ເນປານ ແລະ ປາກິສຖານ ທັງຫມົດສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຜົນປະໂຫຍດຂອງການຮຽນຮູ້ໂດຍເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນໂຮງຮຽນໂຄງການການສົ່ງເສີມການຮູ້ທັງສີ ຕັ້ງກວ່ານັກຮຽນໄວດຽວກັນ, ລວມທັງການຫຼຸດຜ່ອນຈໍານວນເດັກນ້ອຍທີ່ໄດ້ສູນຄະແນນ, ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າໂຄງການໄດ້ຮັບຜົນສໍາເລັດຕໍ່າ.

ການສະໜັບສະໜູນຊົ່ວໂມງນອກເວລາຮຽນເປັນໜຶ່ງໃນເຫດຜົນຂອງຜົນສໍາເລັດດັ່ງກ່າວ. ໃນປະເທດປາກິສຖານ, ເດັກນ້ອຍຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສູນການອ່ານປະສານງານໂດຍອາສາສະໝັກຂອງຊຸມຊົນສະແດງໃຫ້ເຫັນຜົນການຮຽນຮູ້ມີຫຼາຍກວ່າເກົ່າໃນຄວາມຄ່ອງແຄ້ວຂອງການອ່ານແລະຄວາມຖືກຕ້ອງທັງສອງຢູ່ໃນພາສາພາສາຕູ ແລະ ພາສາອູຣູດູກວ່າເພື່ອນຮ່ວມທ້ອງໃນໂຮງຮຽນດຽວກັນ. ໃນປະເທດມາລາວີ, ນັກຮຽນທີ່ມີພໍ່ແມ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມເພື່ອສະໜັບສະໜູນການອ່ານຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດດ້ານຄໍາສັບຫຼາຍກວ່າຄົນທີ່ພໍ່ແມ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ.

ຫຼັກສູດຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂບັນຫາລວມ ເພື່ອເສີມຂະຫຍາຍໂອກາດຂອງນັກຮຽນ ຈາກບ່ອນທີ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສໍາຄັນກັບຄວາມເປັນມາໄດ້ຮຽນຮູ້ຢ່າງປະສິດທິພາບ. ບ່ອນທີ່ຫຼັກສູດມີການຕອບສະໜອງດ້ານບົດບາດຍິງ-ຊາຍໄດ້ຮັບການພັດທະນາ, ເຊັ່ນດຽວກັບບັນດາໂຄງການໃນເມືອງມຸມໄບ, ປະເທດອິນເດຍ, ແລະ ໃນປະເທດຮອນດູຣາສ, ຄະແນນການທົດສອບວັດແທກຄວາມສາມາດ ກ່ຽວກັບບັນຫາບົດບາດຍິງຊາຍທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງ. ໃນປະເທດຮອນດູຣາສ, ຊາວໜຸ່ມທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນໂຄງການ ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນທັກສະໃນການແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ດີກວ່າ ແລະ ຄະແນນການສອບເສັງສູງຂຶ້ນ.

ສ່ວນອື່ນໆອີກ ທີ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສໍາເລັດໃນການອອກແບບ ຫຼັກສູດການຮຽນການສອນ ເຊິ່ງຕ້ອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມຕ້ອງ ການຂອງນັກຮຽນພິການ. ໃນເມືອງແຄນເບີຣາ, ປະເທດອິດສະຕາລີ, ການປະຕິຮູບຫຼັກສູດມີຈຸດປະສົງ ເພື່ອຊ່ວຍຄູປັບປຸງທັດສະນະຄະຕິຂອງນັກຮຽນກ່ຽວກັບນັກຮຽນພິການ, ປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງການຕິດຕໍ່ພົວພັນ ລະຫວ່າງນັກຮຽນພິການ ແລະ ບໍ່ພິການ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍສະພາບຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີ ແລະ ຄວາມສໍາເລັດທາງວິຊາການຂອງນັກຮຽນພິການ.

ເຄື່ອງມືການປະເມີນການຮຽນ ໃນຫ້ອງຮຽນພື້ນຖານສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ຄູກໍານົດ, ຕິດຕາມ ແລະ ສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນທີ່ຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການບັນລຸຜົນສໍາເລັດຕໍ່າ. ໃນປະເທດລີເບີຣາ, ໂຄງການ EGRAPlus, ຊຶ່ງໄດ້ຝຶກອົບຮົມຄູໃນການນໍາໃຊ້ເຄື່ອງມືການປະເມີນການຮຽນໃນຫ້ອງຮຽນພື້ນຖານ ແລະ ຈັດຫາຊັບພະຍາກອນການອ່ານ ແລະ ຂຽນແຜນຄູ່ມືການສອນ, ໄດ້ຍົກຈາກລະດັບຕໍ່າທີ່ໄດ້ປະເມີນໄວ້ກ່ອນໜ້ານີ້ຂຶ້ນເປັນຜົນສໍາເລັດ ໃນການອ່ານຂອງນັກຮຽນຊັ້ນ ໒.2 ແລະ 3.

ການປະເມີນຜົນ ຈໍາເປັນຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບຫຼັກສູດ ເຊິ່ງບໍ່ເພີ່ມປະລິມານວຽກງານໃຫ້ຄູຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ໃນປະເທດອາຟຣິກາໃຕ້, ການປະເມີນຜົນທີ່ອອກແບບຢ່າງດີ ພ້ອມຄໍາແນະນໍາທີ່ຈະແຈ້ງ

ກ່ຽວກັບວິທີການຕີຄວາມໝາຍຜົນໄດ້ຮັບຊ່ວຍໃຫ້ຄູທີ່ໄດ້ຜ່ານການຝຶກອົບຮົມພຽງເລັກນ້ອຍທີ່ກໍາລັງເຮັດວຽກໃນສະພາບທີ່ຫຍຸ້ງຍາກເຊັ່ນ: 80% ຂອງຄູທີ່ສາມາດນໍາໃຊ້ໃນຫ້ອງຮຽນໄດ້.

ນັກຮຽນສາມາດເຮັດໃຫ້ເກີດຜົນປະໂຫຍດທີ່ສໍາຄັນຫຼາຍ ຖ້າຫາກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກໃຫ້ໂອກາດ ທີ່ຈະຕິດຕາມການຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນລັດທະມິນນາດູຂອງອິນເດຍ, ນັກຮຽນປະຖົມຮຽນຮູ້ຕາມຈັງຫວະຂອງຕົນເອງ, ການນໍາໃຊ້ບັດການປະເມີນຜົນຕົນເອງທີ່ສາມາດໄດ້ຮັບການຈັດການດ້ວຍຕົນເອງ ຫຼື ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງເດັກຄົນອື່ນ, ຄູຈັບຄູ່ນັກຮຽນເພີ່ມຢ່າງມີຍຸດທະສາດ ຈັບຄູ່ນັກຮຽນຂັ້ນສູງກັບນັກຮຽນຂັ້ນຮອງລົງມາ ໃນການເຮັດບົດຝຶກຫັດໃດໜຶ່ງທີ່ແນ່ນອນ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ຄວາມໝັ້ນໃຈຕົນເອງຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວເປັນຜົນມາຈາກການເຂົ້າເຖິງ ແລະ ຄວາມສໍາເລັດຂອງການຮຽນຮູ້ຢູ່ໃນລັດແມ່ນສູງ.

ເປົ້າໝາຍການສະໜັບສະໜູນເພີ່ມເຕີມ ສໍາລັບນັກຮຽນໂດຍຜ່ານການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ຜູ້ຊ່ວຍສິດສອນ ແມ່ນວິທີການຂອງການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສໍາລັບນັກຮຽນ ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຂອງການໄລ່ນໍາບໍ່ທັນ. ການແຊກແຊງກ່ອນການອ່ານ ໃນເບື້ອງຕົ້ນຖືກລົງໂດຍຜູ້ຊ່ວຍສອນໃນໂຮງຮຽນລອນດອນ ປະເທດອັງກິດ ໄດ້ຖືກພົບວ່າຈະປັບປຸງທັກສະການອ່ານ ແລະ ມີຜົນກະທົບທາງບວກໃນໄລຍະຍາວສໍາລັບເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມສາມາດການຮູ້ທັງສີຕໍ່າ. ໃນປະເທດອິນເດຍ, ໂຮງຮຽນທີ່ມີການຝຶກອົບຮົມອາສາສະໝັກຊຸມຊົນ ທີ່ເປັນແມ່ຍິງໄດ້ຊ່ວຍເພີ່ມອັດຕາສ່ວນຂອງເດັກນ້ອຍ ສາມາດເຮັດການບວກເລກສອງຕົວເລກ. ໃນຂະນະທີ່ມີພຽງແຕ່ 5% ຂອງນັກຮຽນທີ່ສາມາດເຮັດການລົບເລກໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ໃນຂັ້ນເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຮຽນ, 52% ສາມາດເຮັດໄດ້ໃນຕອນທ້າຍຂອງປີ, ເມື່ອທຽບກັບ 39% ໃນຫ້ອງຮຽນອື່ນໆ.

ການຮຽນການສອນທາງວິທະຍຸ ສາມາດນໍາໄປສູ່ການປັບປຸງຜົນການຮຽນຮູ້ສໍາລັບກຸ່ມຄົນດ້ອຍໂອກາດ ໂດຍການແກ້ໄຂອຸປະສັກດັ່ງກ່າວເຊັ່ນ: ໄລຍະທາງ ແລະ ການເຂົ້າເຖິງຊັບພະຍາກອນຂອງຜູ້ທຸກຍາກ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງຄູ, ທີ່ໄດ້ກໍານົດໃນບົດວິຈານຂອງ 15 ໂຄງການ. ການນໍາໃຊ້ການໂຕ້ຕອບທາງວິທະຍຸ ສາມາດເປັນປະໂຫຍດໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງ ໃນບົດເນື້ອໃນຂັດແຍ່ງກັນ. ໃນລະຫວ່າງປີ 2006 ແລະປີ 2011, ການຮຽນການສອນທາງວິທະຍຸປະເທດຊູດານໃຕ້ ໄດ້ມີນັກຮຽນລົງທະບຽນຫຼາຍກວ່າ 473.000 ຄົນ, ການໃຫ້ບົດຮຽນເຄິ່ງຊົ່ວໂມງ ໄດ້ຕິດພັນກັບການຫຼັກສູດແຫ່ງຊາດ ແລະ ລວມທັງການຮຽນການສອນເປັນພາສາອັງກິດ, ການຮູ້ທັງສີພາສາທ້ອງຖິ່ນ, ຄະນິດສາດແລະທັກສະຂອງຊີວິດເຊັ່ນ: ເຊື້ອ HIV/ໂລກເອດສ໌ ແລະ ການປຸກຈິດສໍານຶກກ່ຽວກັບຄວາມສ່ຽງໃນການຂຸດຄົ້ນບໍ່ແຮ່ໃນດິນ. ໃນສະຖານທີ່ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນລະດັບຂອງສັນຍານວິທະຍຸໃດໆ, ໂຄງການໄດ້ແຈກຢາຍຂໍ້ມູນເປັນດິຈິຕອນ MP3 ເພື່ອນໍາໃຊ້ໂດຍຄູທີ່ໄດ້ຝຶກມາແລ້ວ.

ຫ້ອງຮຽນດິຈິຕອລ ສາມາດເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນທີ່ສົມບູນ ສາມາດສອນໄດ້ໂດຍຄູທີ່ມີຄຸນວຸດທິໜ້ອຍ. ໃນປະເທດອິນເດຍ, ໂຄງການອາຄານຫ້ອງຮຽນດິຈິຕອນ ທີ່ສະໜອງວິດີໂອບັນທຶກດິຈິຕອນຂອງຫ້ອງຮຽນສິດສອນສິດ ຈາກຄູຜູ້ຊ່ວຍຊານ, ເຊິ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍດິວິດີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຊົນນະບົດ ແລະ ໂຮງຮຽນຊຸມຊົນແອອັດ. ການປະເມີນຜົນຂອງສີ່ໂຮງຮຽນ ໃນລັດອູຕາປຣາເດສ ເປັນທີ່ພົບວ່າ, ຫຼັງຈາກແປດເດືອນ, 72% ຂອງນັກຮຽນໄດ້ຮັບພັດທະນາຄະແນນສອບເສັງດີຂຶ້ນ.

ໃນເມືອງແຄນເບີຣາ, ປະເທດອອສຕຣາເລຍ, ການປະຕິຮູບຫຼັກສູດແນໃສ່ ເພື່ອຊ່ວຍຄູພັດທະນາທັດສະນະຄະຕິກ່ຽວກັບນັກຮຽນພິການ

ໃນປະເທດ
ອິນເດຍ, ໂຮງ
ຮຽນທີ່ມີອາ
ສາສະໜັກຊຸມ
ຊົນເປັນຜູ້ຍິ່ງທີ່
ໄດ້ຝຶກອົບຮົມ
ມາແລ້ວ ໄດ້
ຊ່ວຍເພີ່ມການ
ຮຽນຮູ້ຂອງ
ເດັກນ້ອຍຂຶ້ນ

ນະວັດຕະກຳໃນການນຳໃຊ້ເຕັກໂນໂລຊີ ສາມາດຊ່ວຍປັບປຸງການ
ຮຽນຮູ້ ໂດຍການຍົກລະດັບການຈັດສົ່ງຫຼັກສູດຂອງຄູ ແລະ ການ
ກະຕຸກຊຸກຍູ້ການປັບໂຕ ໃນການຮຽນຮູ້ຂອງນັກຮຽນ. ການເຂົ້າ
ເຖິງທີ່ຫຼາຍກວ່າເກົ່າ ດ້ານຄອມພິວເຕີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນຍັງສາມາດຊ່ວຍ
ຫຼຸດຜ່ອນດ້ານອຸປະກອນດິຈິຕອນ ລະຫວ່າງກຸ່ມລາຍໄດ້ຕໍ່າ ແລະ
ສູງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເຕັກໂນໂລຊີໃໝ່ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທົດແທນສຳ
ລັບການສິດສອນທີ່ດີ.

ຄວາມສາມາດຂອງຄູ ໃນການນຳໃຊ້ ICT ເປັນຊັບພະຍາກອນດ້ານ
ການສຶກສາ ເຊິ່ງມີບົດບາດສຳຄັນໃນການປັບປຸງການຮຽນຮູ້. ການ
ຮຽນໃນປະເທດບຣາຊິນ ໄດ້ພົບວ່າການນຳສະເໜີຂອງຫ້ອງທົດ
ລອງຄອມພິວເຕີ ໃນໂຮງຮຽນ ມີຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ການສະແດງ
ອອກຂອງນັກຮຽນ, ແຕ່ວ່າການນຳໃຊ້ອິນເຕີເນັດຂອງຄູ ໄດ້ເປັນຊັບ
ພະຍາກອນການສິດສອນ ທີ່ສະໜັບສະໜູນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ຮຽນ
ຮູ້ທີ່ສ້າງສັນ, ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນໃນຄະແນນການສອບເສັງທີ່ດີຂຶ້ນ.

ເດັກນ້ອຍຈາກກຸ່ມທີ່ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າ ແມ່ນມີປະສິບການໜ້ອຍໃນວຽກ
ICT ຢູ່ນອກໂຮງຮຽນ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງອາດຈະໃຊ້ເວລາດົນກວ່າເພື່ອປັບ
ໂຕເຂົ້າຫາມັນ ແລະ ຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນເພີ່ມເຕີມ. ໃນ
ປະເທດຣາວັນດາ, 79% ຂອງນັກຮຽນທີ່ນຳໃຊ້ຄອມພິວເຕີໂຮງຮຽນ
ມັດທະຍົມໄດ້ນຳໃຊ້ ICT ແລະ ອິນເຕີເນັດທີ່ຢູ່ນອກໂຮງຮຽນກ່ອນ
ໜ້ານັ້ນ (ສ່ວນໃຫຍ່ໃນການຮ້ານອິນເຕີເນັດ). ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ເດັກຍິງ ແລະ ເດັກນ້ອຍໃນຊົນນະບົດ ແມ່ນມີຄວາມເສຍປຽບເນື່ອງ
ຈາກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໜ້ອຍຫຼາຍ ໃນການເຂົ້າເຖິງການຮ້ານອິນເຕີ
ເນັດ ຫຼື ຊັບພະຍາກອນ ICT ອື່ນໆໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ໜຶ່ງວິທີການທີ່ເປັນສັນຍານທີ່ດີ ຂອງການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການເຂົ້າເຖິງ
ICT ສຳລັບການສິດສອນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແມ່ນ "ການຮຽນຮູ້
ເຄື່ອນທີ່" ໂດຍການນຳໃຊ້ໂທລະສັບມືຖື ແລະ ອຸປະກອນເອເລັກ
ໂຕຣນິກຕິດໂຕອື່ນໆ, ເຊັ່ນ: ເຄື່ອງ MP3. ໃນເຂດຊົນນະບົດປະເທດ
ອິນເດຍ, ໂຄງການຫຼັງເລີກໂຮງຮຽນ ສຳລັບເດັກນ້ອຍຈາກຄອບຄົວທີ່
ມີລາຍໄດ້ຕໍ່າໃຊ້ເກມໂທລະສັບມືຖື ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນ
ຮູ້ພາສາອັງກິດ. ຜົນໄດ້ຮັບໃນຜົນປະໂຫຍດທາງການຮຽນຮູ້ທີ່ສຳຄັນ
ໃນການສອບເສັງຂອງການສະກົດຄຳນາມຂອງພາສາອັງກິດທົ່ວໄປ,
ໂດຍສະເພາະແມ່ນສຳລັບເດັກນ້ອຍຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນທີ່ສູງກວ່າຜູ້ທີ່ມີ
ຫັກສະພື້ນຖານທີ່ເຂັ້ມແຂງ.

ບ່ອນທີ່ເດັກນ້ອຍກຳລັງຮຽນພຽງເລັກນ້ອຍ ແລະ ອອກໂຮງຮຽນ
ກ່ອນເວລາ, ໂຄງການໂອກາດຄັ້ງທີສອງ, ສາມາດສອນຫັກສະພື້ນ
ຖານໂດຍຜ່ານວິງຈອນຂອງການຮຽນຮູ້ທີ່ສັ້ນກວ່າ, ຊຶ່ງເປັນວິທີ
ການໜຶ່ງຂອງການເລັ່ງລັດຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເດັກນ້ອຍ ແລະ ການ
ເພີ່ມຜົນສຳເລັດສຳລັບກຸ່ມຄົນດ້ອຍໂອກາດ. ໂຄງການຮຽນຮູ້ເລັ່ງ
ລັດຈຳນວນໜຶ່ງ ເພີ່ມຄວາມສຳເລັດສຳລັບກຸ່ມດ້ອຍໂອກາດໃນການ
ໃຊ້ເວລາໜ້ອຍກວ່າໂຮງຮຽນທາງການຂອງລັດຖະບານ, ໃຫ້ພວກເຂົາ
ມີໂອກາດໃນການນຳທັນ ແລະ ເຂົ້າຮຽນໂຮງຮຽນຄົນຢ່າງເປັນທາງ
ການ. ປົກກະຕິແລ້ວ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຜົນປະໂຫຍດຈາກຫ້ອງຮຽນ
ຂະໜາດນ້ອຍ ແລະ ຄູເວົ້າພາສາທ້ອງຖິ່ນໄດ້ຮັບການບັນຈຸຈາກຊຸມ
ຊົນອ້ອມຂ້າງ. ໃນພາກເຫນືອຂອງປະເທດການາ, ຍົກຕົວຢ່າງ, 46%
ຂອງຄົນທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການຮຽນການແບບເລັ່ງລັດ ແລະ ເຂົ້າຮຽນ
ຄົນໂຮງຮຽນປະຖົມບັນລຸລະດັບການຮຽນທີ່ເໝາະສົມຢູ່ໃນຫ້ອງ 4,
ເມື່ອທຽບກັບ 34% ຂອງນັກຮຽນຄົນອື່ນໆ.

ໂຮງຮຽນປະຖົມທາງການ ຍັງສາມາດນຳໃຊ້ໂຄງການຮຽນແບບເລັ່ງ
ລັດຢູ່ໃນສະຖານະການ ທີ່ມີອັດຕາສ່ວນຂະໜາດໃຫຍ່ຂອງນັກຮຽນ
ອາຍຸເກີນສຳລັບຊັ້ນຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ໃນປະເທດບຣາຊິວ, ນັກຮຽນ
ທີ່ມີອາຍຸເກີນ ໃນຫ້ອງ 5 ຫາ ຫ້ອງ 8 ໄດ້ຖືກສອນຫຼັກສູດທີ່ດັດ
ແປງຢ່າງແທ້ຈິງ, ຊຶ່ງກວມເອົາຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຊັ້ນຮຽນໃນແຕ່ລະປີ.
ໂດຍລວມແລ້ວ, ອັດຕາສ່ວນນັກຮຽນໂຮງຮຽນກັບຊ່ອງວ່າງຂອງຊັ້ນ
ຮຽນສອງປີ ໄດ້ຫຼຸດລົງຈາກ46% ໃນປີ 1998 ເປັນ 30% ໃນປີ
2003. ເມື່ອນັກຮຽນໄດ້ຖືກເຂົ້າຮຽນຄືນໃນຊັ້ນຮຽນທີ່ຖືກຕ້ອງສຳ
ລັບເກນອາຍຸຂອງພວກເຂົາ, ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດທີ່ຈະຮັກສາຜົນການ
ຮຽນ ແລະ ອັດຕາການສິ່ງເສີມຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນໂຮງຮຽນມັດທະ
ຍົມໄດ້ເມື່ອທຽບກັບຂອງນັກຮຽນຄົນອື່ນໆ.

ນອກເໜືອຈາກທັກສະພື້ນຖານ: ທັກສະເຊື່ອມຕໍ່ສຳລັບພົນລະເມືອງໃນທົ່ວໂລກ

ຫຼັກສູດຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບປະກັນວ່າ ເດັກນ້ອຍໝົດທຸກຄົນ ແລະ ຊາວຫນຸ່ມໄດ້ຮຽນຮູ້ ນອກຈາກທັກສະພື້ນຖານແລ້ວ, ຍັງຕ້ອງໄດ້ຮຽນຮູ້ທັກສະເຊື່ອມຕໍ່ເຊັ່ນ: ການຄິດວິເຄາະ, ການແກ້ໄຂບັນຫາ, ການສະໜັບສະໜູນ ແລະ ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກາຍເປັນພົນລະເມືອງທີ່ຮັບຜິດຊອບໂລກ. ວິທີການສະຫະວິທະຍາການກ່ຽວຂ້ອງກັບການລົງມືປະຕິບັດ ກິດຈະກຳທາງການສຶກສາທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບທ້ອງຖິ່ນຍັງສາມາດພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກຮຽນກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມແລະ ທັກສະການກໍ່ສ້າງທີ່ສົ່ງເສີມການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ.

ໃນລະຫວ່າງປີ 1999 ແລະ ປີ 2004, ປະເທດເຢຍລະມັນໄດ້ນຳສະເໜີ ໂຄງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຫຼາຍສາຂາວິຊາ ເຊິ່ງສະໜັບສະໜູນການຮຽນຮູ້ແບບມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ສ້າງໂອກາດໃຫ້ແກ່ນັກຮຽນເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໃນໂຄງການ ກ່ຽວກັບຄວາມຄິດສ້າງສັນ ເພື່ອການດຳລົງຊີວິດແບບຍືນຍົງ. ການປະເມີນຜົນພົບວ່າຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫຼາຍ ກ່ຽວກັບການພັດທະນາແບບຍືນຍົງກວ່າ ຫຼືເພື່ອນຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໂຄງການໃນນັ້ນ 80% ຂອງນັກຮຽນເວົ້າວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບທັກສະເຊື່ອມຕໍ່. ໃນປະເທດອາຟຣິກາໃຕ້, ການເລີ່ມຕົ້ນການເຊື່ອມຕໍ່ຫຼັກສູດການປະຕິບັດກິດຈະກຳເຊັ່ນ: ການຮັບຮອງລະບົບການນຳມາໃຊ້ຄືນແລະການເກັບກັກນ້ຳຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ, ການນຳໃຊ້ແຫຼ່ງພະລັງງານທາງເລືອກສຳລັບການປຸງແຕ່ງອາຫານ, ທຳຄວາມສະອາດສະຖານທີ່ສາທາລະນະ, ການສ້າງສວນຊົນເຜົາພື້ນເມືອງ ແລະ ການປູກຕົ້ນໄມ້. ໂຮງຮຽນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໄດ້ລາຍງານການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການປູກຈິດສຳນຶກດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ພັດທະນາກິດຈະກຳຄວາມຍືນຍົງຂອງໂຮງຮຽນແລະ ໃນບ້ານເຮືອນ.

ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ເດັກນ້ອຍໂດຍຜ່ານການສື່ສານ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນ ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຫຼຸດຜ່ອນຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງ ຕໍ່ຄວາມສ່ຽງທາງດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ. ໃນປະເທດຟິລິບປິນ, ເຊິ່ງມີທ່າອ່ຽງທີ່ຈະເກີດໄພພິບັດດ້ານສິ່ງແວດລ້ອມ, ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ແຮງກ້າເພື່ອສອດແຊກການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງໄພພິບັດ ເຂົ້າໃນການສຶກສາ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍສະແດງບົດບາດຢ່າງຫ້າວຫັນ ໃນການເຮັດໃຫ້ຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າປອດໄພຂຶ້ນ.

ໂຄງການຕ່າງໆ ທີ່ເນັ້ນໜັກໃສ່ສ່ວນລວມ ແລະ ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງຍັງສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ໜັບສະໜູນເລື່ອງສິດທິບຸກຄົນ ແລະ ກໍ່ສ້າງສັນຕິພາບ. ໃນປະເທດບູຣິນດີ ໃນປີ 2009, ໂຮງຮຽນມັດທະຍົມໄດ້ສອນທັກສະດ້ານການສື່ສານ ແລະ ການແກ້ໄຂຂໍ້ຂັດແຍ່ງທີ່ຊ່ວຍເຫຼືອຊາວອົບພະຍົບກັບຄືນມາ. ຫຼັງຈາກສອງປີ, ຄູ່ທີ່ໄດ້ຝຶກອົບຮົມໄດ້ປະລະການລົງໂທດທາງກາຍ, ບັນຫາຂອງການທຳຮ້າຍທາງເພດ ແລະ ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງໄດ້ອະພິປາຍຢ່າງງ່າຍດາຍຫຼາຍຂຶ້ນ, ຄວາມສຳພັນໄດ້ຮັບການປັບປຸງລະຫວ່າງບັນດານັກຮຽນ, ຫຼືເພື່ອນລຸ້ນດຽວກັນ ແລະຄູຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະນັກຮຽນໄດ້ສະແດງເປັນຜູ້ແກ້ໄຂໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຂອງຂໍ້ຂັດແຍ່ງເລັກນ້ອຍຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ແລະ ໃນຊຸມຊົນ.

**ປະເທດ ຟິລິບປິນ
ໄດ້ສອດແຊກ
ການຫຼຸດຜ່ອນ
ຄວາມສ່ຽງໄພ
ພິບັດເຂົ້າໃນ
ການສຶກສາ**

ປິດສິ່ງອຸດຕັນໃຫ້ຄູ່ຜູ້ທີ່ມີທ່າແຮງເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາວິກິດໃນການຮຽນຮູ້

ປິດລາຍງານນີ້ ກຳນົດການປະຕິຮູບການສິດສອນທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດ 10 ຂໍ້ ເຊິ່ງຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຄວນຮັບຮອງເອົາເພື່ອບັນລຸການຮຽນຮູ້ ເພື່ອທຸກຄົນຢ່າງທົ່ວເຖິງ.

1 ການຫຼຸດຊ່ອງຫວ່າງຂອງຄູ

ແນວໂນ້ມໃນປະຈຸບັນ, ບາງປະເທດຈະບໍ່ສາມາດທີ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄູໂຮງຮຽນປະຖົມ ພາຍໃນປີ 2030. ສິ່ງທີ່ທ້າທາຍເຖິງວ່າສູງກວ່າລະດັບຂອງການສຶກສາຂັ້ນອື່ນໆ. ດັ່ງນັ້ນ, ປະເທດຕ່າງໆ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ກະຕຸ້ນນະໂຍບາຍເລີ່ມຕົ້ນແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມຂາດແຄນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

2 ດົງດູດຜູ້ສະໝັກທີ່ດີທີ່ສຸດໃນການສອນ

ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນທີ່ຈະມີຄູຢ່າງດ່ຳກໍມີຄຸນວຸດທິທີ່ຈົບລະດັບມັດທະຍົມມາເປັນຢ່າງດີ. ສະນັ້ນ, ລັດຖະບານຄວນຈະລົງທຶນໃນການປັບປຸງການເຂົ້າເຖິງການສຶກສາລະດັບມັດທະຍົມທີ່ມີຄຸນນະພາບເພື່ອຂະຫຍາຍແຫຼ່ງຂອງຜູ້ສະໝັກເປັນຄູທີ່ດີໄດ້. ການປະຕິຮູບນີ້ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ໂດຍສະເພາະຖ້າຫາກວ່າແຫຼ່ງຂອງຄູຜູ້ຍິງທີ່ການສຶກສາດີກວ່າ ແມ່ນເພີ່ມຂຶ້ນໃນເຂດພື້ນທີ່ທີ່ດ້ອຍໂອກາດ. ໃນບາງປະເທດ, ສິ່ງນີ້ຈະໝາຍຄວາມວ່າມາດຕະການການຕອບຮັບ ໄດ້ວັດແທກການດົງດູດຜູ້ຍິງເຂົ້າໄປໃນການສິດສອນຫຼາຍຂຶ້ນ.

ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ຍັງຈຳເປັນຕ້ອງສຸມໃສ່ການເອົາໃຈໃສ່ການຈ້າງ ແລະ ຝຶກອົບຮົມຄູຜູ້ດ້ອຍໂອກາດເຊັ່ນ: ຊົນຊາດຊົນເຜົ່າ, ເພື່ອຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ເຊັ່ນບັນດາຄູ, ທີ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບສະພາບດ້ານວັດທະນະທຳແລະພາສາທ້ອງຖິ່ນ, ສາມາດປັບປຸງໂອກາດໃນການຮຽນຮູ້ສຳລັບເດັກນ້ອຍທີ່ດ້ອຍໂອກາດ.

3 ສ້າງຄູເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ

ຄູທຸກຄົນຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການ ໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ. ກ່ອນທີ່ຄູຈະເລີ່ມການສິດສອນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຄວນຈະໄດ້ຜ່ານຫຼັກສູດສ້າງຄູທີ່ມີຄຸນນະພາບດີຂອງການສ້າງຄູ ເພື່ອສ້າງຄວາມສົມດູນລະຫວ່າງຄວາມຮູ້ລາຍວິຊາທີ່ຈະໄດ້ຖືກສິດສອນ ແລະ ຄວາມຮູ້ຂອງວິທີການສິດສອນ. ການສຶກສາຄູທີ່ມີຄຸນນະພາບຂອງສ້າງຄູ ຍັງຄວນເຮັດໃຫ້ມີການຝຶກປະສົບການການສິດສອນໃນຫ້ອງຮຽນຢ່າງພຽງພໍ

ກັບພາກສ່ວນທີ່ສຳຄັນຂອງການຝຶກອົບຮົມໃຫ້ກາຍເປັນຄູທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ມັນຄວນຈັດຫາອຸປະກອນໃຫ້ຄູທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການປະຕິບັດເພື່ອສອນເດັກນ້ອຍໃຫ້ອ່ານ ແລະ ເຂົ້າໃຈຄະນິດສາດພື້ນຖານ. ໃນສິ່ງຄືມທີ່ມີຫຼາຍດ້ານຊົນເຜົ່າ, ຄູຄວນຮຽນຮູ້ທີ່ຈະສອນຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງພາສາ. ຫຼັກສູດສ້າງຄູ ຕ້ອງກະກຽມຄູທີ່ຈະສອນຫ້ອງຄວບທີ່ມີຫຼາຍຊັ້ນຮຽນ ແລະ ຫຼາຍສຳອາຍຸຢູ່ໃນໜຶ່ງໃນຫ້ອງຮຽນ, ແລະ ເຂົ້າໃຈວິທີການໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງຄູໃນວຽກງານປິດບາດຍິ່ງຊາຍທີ່ສາມາດມີຜົນກະທົບຕໍ່ຜົນໄດ້ຮັບຂອງການຮຽນຮູ້.

ການຝຶກອົບຮົມຢ່າງດ່ຽວເນື່ອງໄປນີ້ສິ່ງສຳຄັນສຳລັບຄູທີ່ຈະພັດທະນາ ແລະ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນທັກສະຂອງການສິດສອນ. ມັນຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ຄູມີຄວາມຄິດໃໝ່ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນນັກຮຽນທີ່ຮຽນອ່ອນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນຊັ້ນຮຽນຕົ້ນ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ຄູປັບໂຕເພື່ອການປ່ຽນແປງ ເຊັ່ນ: ຫຼັກສູດໃໝ່. ນະວັດຕະກຳວິທີການປະຕິບັດເຊັ່ນ:

ນະວັດຕະກຳໃໝ່ເຊັ່ນ ການສຶກສາຄູທາງໄກ, ບວກກັບການຝຶກອົບຮົມຕົວຕໍ່ຕົວ ແລະ ການຕິດຕາມ, ຍັງຕ້ອງໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ຂະຫຍາຍທັງກ່ອນການລົງສິດສອນ ແລະ ການສຶກສາຄູຢ່າງດ່ຽວກັບຈຳນວນຂອງຄູທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ.

4 ກະກຽມນັກການສຶກສາຄູ ແລະ ຜູ້ດູແລເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄູ

ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າ ຄູມີການຝຶກອົບຮົມທີ່ດີທີ່ສຸດປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສຳລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບຜູ້ທີ່ຝຶກອົບຮົມຄູໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການຂອງສິ່ງທ້າທາຍທີ່ແທ້ຈິງໃນການສິດສອນໃນຫ້ອງຮຽນ ແລະ ວິທີການຈັດການມັນ. ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຄວນໃຫ້ແນ່ໃຈວ່ານັກການສຶກສາດ້ານຄູ ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມ ແລະ ມີການສະແດງອອກທີ່ເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງການຮຽນຮູ້ໃນຫ້ອງຮຽນ ທີ່ກຳລັງປະເຊີນໜ້າການສິດສອນເຫຼົ່ານັ້ນຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ.

ເພື່ອໃຫ້ຄູທີ່ມີຄວາມສາມາດຄົນໃໝ່ ແປຄວາມຮູ້ໃນການສິດສອນ ເຂົ້າໄປໃນກິດຈະກຳ ເຊິ່ງປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສຳລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍ ຄວນຈັດຫາທີ່ປຶກສາຝຶກອົບຮົມ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບັນລຸການຫັນປ່ຽນນີ້ໄດ້.

5 ການຮັບເອົາຄູໄປບ່ອນທີ່ຕ້ອງການເຂົາເຈົ້າທີ່ສຸດ

ລັດຖະບານຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າ ຄູທີ່ດີທີ່ສຸດແມ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ຖືກບັນຈຸ ແລະ ຝຶກອົບຮົມເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງໄດ້ສົ່ງໄປເຂດທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນ ຕ້ອງມີທີ່ສຸດ. ການຊົດເຊີຍຢ່າງພຽງພໍ, ເງິນພິເສດ, ທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ດີ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນໃນຮູບແບບ ຂອງໂອກາດການພັດທະນາການເປັນມືອາຊີບ ທີ່ຄວນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ສົ່ງເສີມຄູທີ່ໄດ້ຮັບການ ຝຶກອົບຮົມຍອມຮັບຕໍາແໜ່ງຢູ່ໃນເຂດຊົນນະບົດ ຫຼື ດ້ອຍໂອກາດ. ນອກຈາກນັ້ນ, ລັດຖະບານຄວນຈ້າງຄູໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ສະໜອງ ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມີການຝຶກອົບຮົມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ດັ່ງນັ້ນເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ບໍ່ຂຶ້ນກັບສະຖານທີ່ຂອງພວກເຂົາ, ມີຄູອາຈານຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈພາສາ ແລະ ວັດທະນະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ນັ້ນຈຶ່ງສາມາດປັບປຸງການ ຮຽນຮູ້ຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້.

6 ນຳໃຊ້ການແຂ່ງຂັນໃນການເຮັດວຽກ ແລະ ໂຄງ ປະກອບຄາຈາງເພື່ອຮັກສາຄູທີ່ດີທີ່ສຸດໄວ

ລັດຖະບານຄວນຮັບປະກັນວ່າ ຄູມີລາຍໄດ້ຢ່າງໜ້ອຍກໍພຽງພໍທີ່ຈະ ລ້ຽງຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ ໃຫ້ຢູ່ເໜືອເສັ້ນຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ເຮັດ ໃຫ້ຄ່າຈ້າງຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນແຂ່ງຂັນທຽບກັບອາຊີບອື່ນໆໄດ້. ຄ່າຈ້າງ ຕາມໜ້າວຽກທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີການດຶງດູດໂດຍສັນຊາດຕະຍານ ຊຶ່ງເປັນ ວິທີທາງທີ່ກະຕຸກຊຸກຍູ້ຄູປັບປຸງການຮຽນຮູ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ມັນ ກໍສາມາດເປັນສິ່ງຫຍໍ້ທີ່ຈະສອນນັກຮຽນຜູ້ທີ່ສຳເລັດໄດ້ໜ້ອຍ, ໄດ້ ຮຽນຮູ້ກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼືອາໄສຢູ່ໃນຊຸມຊົນທີ່ທຸກຍາກ. ແທນທີ່, ອາຊີບ ແລະ ໂຄງສ້າງການຈ່າຍຄ່າຈ້າງ ຄວນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ເປັນແຮງ ຈູງໃຈສຳລັບຄູທຸກຄົນປັບປຸງການປະຕິບັດໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ມັນ ຍັງສາມາດຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອຮັບຮູ້ ແລະ ໃຫ້ລາງວັນຄູຢູ່ໃນເຂດຫ່າງໄກ ສອກຫຼີກ ແລະ ຜູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍທີ່ ດ້ອຍໂອກາດ.

7 ປັບປຸງການຄົ້ນຄວ້າຄູເພື່ອໃຫ້ການປະຕິບັດງານ ໄດ້ຮັບຜົນສູງສຸດ

ລັດຖະບານຄວນປັບປຸງນະໂຍບາຍການປົກຄອງ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາ ຕ່າງໆຂອງການກະທຳຜິດຂອງຄູ ເຊັ່ນ: ການຂາດວຽກ, ການສອນເພີ່ມ ສ່ວນຕົວໃຫ້ນັກຮຽນຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ ທີ່ຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ. ລັດຖະບານຍັງສາມາດເຮັດໄດ້ຕື່ມອີກ ເພື່ອແກ້ໄຂ ບັນຫານຂາດວຽກຂອງຄູໂດຍການປັບປຸງເງື່ອນໄຂການເຮັດວຽກຂອງ ຄູ, ເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບພາລະໜັກໜ່ວງເກີນໄປ ກັບໜ້າວຽກທີ່ບໍ່ໄດ້ສິດສອນ ແລະ ສະເໜີໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດ ເຂົ້າເຖິງການເບິ່ງແຍງສຸຂະພາບທີ່ດີ. ຜູ້ນຳໂຮງຮຽນທີ່ເຂັ້ມແຂງແມ່ນ ຕ້ອງການຮັບປະກັນວ່າຄູມາຮອດທັນເວລາ, ເຮັດວຽກເຕັມອາທິດ ແລະ ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນເທົ່າທຽມກັນທຸກຄົນ. ຜູ້ນຳໂຮງຮຽນ ຍັງຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມໃນການໃຫ້ການສະໜັບສະ ໜູນດ້ານວິຊາຊີບກັບຄູ.

ລັດຖະບານຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດວຽກຢ່າງໃກ້ຊິດກັບສະຫະພັນຄູແລະ ຄູສອນ ເພື່ອກຳນົດນະໂຍບາຍແລະຮັບຮອງເອົາຈົນຍາບັນ ເພື່ອຈັດ

ການແກ້ໄຂພຶດຕິກຳທີ່ບໍ່ເປັນມືອາຊີບເຊັ່ນ: ຄວາມຮຸນແຮງທາງເພດ. ຫຼັກການການປະຕິບັດ ຄວນກ່າວເຖິງຢ່າງຊັດເຈນກ່ຽວກັບຄວາມຮຸນ ແຮງແລະການຂົ່ມເຫັງ, ເຮັດໃຫ້ການລົງໂທດສອດຄ່ອງກັບກົດໝາຍ ດ້ານສິດທິແລະການປົກປ້ອງເດັກ.

ບ່ອນທີ່ມີການສອນພິເສດສ່ວນຕົວ ໂດຍຄູແມ່ນພົບໄດ້ທົ່ວໄປ, ມີຄູ ມີແນະນຳໂດຍລະອຽດ, ສະໜັບສະໜູນດ້ວຍນິຕິກຳ, ເພື່ອວ່າຄູ ຈະບໍ່ປະລະເວລາໃນຫ້ອງຮຽນທີ່ຈະສອນຫຼັກສູດຂອງໂຮງຮຽນ ເອກະຊົນທີ່ຕ້ອງການ.

8 ກຽມຄວາມພ້ອມໃຫ້ຄູ ພ້ອມດ້ວຍຫຼັກສູດການ ສອນທີ່ສາຍສັນ ເພື່ອປັບປຸງການຮຽນຮູ້

ຄູອາຈານ ຈຳເປັນຕ້ອງສະໜັບສະໜູນຂອງແຜນຍຸດທະສາດຫຼັກສູດ ລວມ ແລະ ປ່ຽນແປງໄດ້ ທີ່ຖືກອອກແບບເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມ ຕ້ອງການໃນການຮຽນຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍຈາກກຸ່ມດ້ອຍໂອກາດ. ໂດຍ ຈັດຫາເນື້ອໃນຫຼັກສູດທີ່ເໝາະສົມແລະວິທີການການຈັດສົ່ງ, ຄູສາ ມາດຫຼຸດຜ່ອນຄວາມແຕກຕ່າງກັນໃນການຮຽນຮູ້, ໃຫ້ຜູ້ທີ່ປະສົບຜົນ ສຳເລັດຕໍ່ານຳທັນ.

ຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍຄວນຮັບປະກັນວ່າ ການສຸມໃສ່ຫຼັກສູດການສອນ ຊັ້ນຮຽນເລີ່ມຕົ້ນ ທີ່ກ່ຽວກັບທັກສະພື້ນຖານທີ່ເຂັ້ມແຂງປອດ ໄພ ສຳລັບທຸກຄົນ ແລະ ຖືກນຳສົ່ງຢູ່ໃນພາສາທີ່ເດັກນ້ອຍເຂົ້າ ໃຈໄດ້. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບຄວາມຄາດຫວັງ ຂອງຫຼັກສູດ ເພື່ອຈັບຄູ່ຄວາມສາມາດຂອງຜູ້ຮຽນ, ເປັນຫຼັກສູດທີ່ສູງເກີນຂີດ ຄວາມສາມາດຂອງຄູອາຈານ ທີ່ຈະບັນລຸການຊ່ວຍເຫຼືອຄວາມ ກ້າວໜ້າຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້.

ການນຳເອົາເດັກນ້ອຍ ທີ່ອອກຈາກໂຮງຮຽນກັບຄືນສູ່ໂຮງຮຽນ ແລະ ການຮຽນຮູ້ແມ່ນສິ່ງສຳຄັນ. ລັດຖະບານ ແລະ ອົງການຈັດຕັ້ງ ຜູ້ບໍລິຈາກ ຄວນສະໜັບສະໜູນໂອກາດຄັ້ງທີສອງ ໂຄງການການ ຮຽນຮູ້ແບບເລັ່ງລັດ ໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍນີ້.

ໃນຫຼາຍປະເທດ, ວິທະຍຸ, ໂທລະພາບ, ຄອມພິວເຕີແລະເຕັກໂນໂລ ຊີມີຖື ແມ່ນໄດ້ກຳລັງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອສົ່ງເສີມ ແລະ ປັບປຸງການຮຽນ ຮູ້ຂອງເດັກນ້ອຍ. ຄູທັງໃນການແຕ່ງຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການ ແລະ ບໍ່ເປັນ ທາງການຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບທັກສະຕ່າງໆ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດ ຂອງເຕັກໂນໂລຊີເພີ່ມຂຶ້ນໃນວິທີການທີ່ຊ່ວຍໃຫ້ອຸປະກອນດິຈິຕອນ ແຄບລົງ.

ມັນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບເດັກນ້ອຍ ທີ່ຈະຮຽນຮູ້ທັກສະພື້ນຖານໃນໂຮງ ຮຽນ. ຫຼັກສູດທີ່ສົ່ງເສີມການຮຽນຮູ້ແບບສະຫະວິທະຍາການ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມ ແລະ ສົ່ງເສີມທັກສະ ໃນການເປັນພົນລະເມືອງ ຂອງໂລກ, ເປັນສິ່ງສຳຄັນສຳລັບຄູ ເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍພັດທະນາ ທັກສະທີ່ສາມາດຖ່ຍທອດໄດ້.

9 ພັດທະນາການປະເມີນຜົນທ້ອງຮຽນເພື່ອຊ່ວຍ ໃຫ້ຄູສາມາດສຶກສາໄດ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນ ທີ່ມີຄວາມສູງວາຈະຮຽນບໍ່ໄດ

ການປະເມີນຜົນໃນຫ້ອງຮຽນ ເປັນເຄື່ອງມືອັນສຳຄັນເພື່ອສຶກສາ ໄດ້ ແລະ ຊ່ວຍເຫຼືອນັກຮຽນທີ່ກຳລັງບຸກບິນຮຽນ. ຄູຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ ຮັບການຝຶກອົບຮົມການນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາມາດກວດ

ພົບໄດ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກການຮຽນຮູ້ແຕ່ຕົ້ນ ແລະ ນໍາໃຊ້ຍຸດທະສາດທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມຫຍຸ້ງຍາກເຫຼົ່ານີ້.

ການສະໜອງສື່ການຮຽນໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປະເມີນຜົນຄວາມກ້າວໜ້າຂອງຕົນເອງໄດ້, ແລະ ຄູທີ່ໄດ້ຮັບການຝຶກອົບຮົມເພື່ອຊ່ວຍການນໍາໃຊ້ສື່ນັ້ນ, ສາມາດຊ່ວຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍສ້າງຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຮຽນຮູ້. ການວາງເປົ້າໝາຍຊ່ວຍເຫຼືອເພີ່ມເຕີມໃນການກໍານົດເປົ້າໝາຍ ໂດຍໃຫ້ການຝຶກອົບຮົມແກ່ຜູ້ຊ່ວຍການສອນຫຼື ອາສາສະໝັກຊຸມຊົນ ເປັນອີກໜຶ່ງວິທີການທີ່ສໍາຄັນຂອງການປັບປຸງການຮຽນຮູ້ສໍາລັບນັກຮຽນທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຊຶ່ງຕົກລົ້ນທີ່ຢູ່ທາງຫຼັງ.

10 ໃຫ້ຂໍ້ມູນທີ່ດີກວ່າກ່ຽວກັບຄູທີ່ໄດ້ຜ່ານການກໍ່ສ້າງມາແລ້ວ

ປະເທດຕ່າງໆຄວນລົງທຶນໃນການເກັບກໍາ ແລະ ວິເຄາະຂໍ້ມູນປະຈໍາປີກ່ຽວກັບຈໍານວນຂອງຄູທີ່ໄດ້ຝຶກມາແລ້ວ ສາມາດນໍາໃຊ້ໄດ້ທົ່ວປະເທດ, ລວມທັງຄຸນລັກສະນະຕ່າງກ່າວ ເຊັ່ນ: ບົດບາດຍິງຊາຍ, ຊົນເຜົ່າ ແລະ ຄົນພິການ, ໃນທຸກລະດັບຂອງການສຶກສາ. ຂໍ້ມູນເຫຼົ່ານີ້ຄວນຈະໄດ້ຮັບການຕື່ມດ້ວຍຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງບັນດາໂຄງການການສຶກສາຂອງຄູ, ພ້ອມດ້ວຍການປະເມີນຜົນຂອງການແຂ່ງຂັນຂອງຄູທີ່ຄາດວ່າຈະໄດ້ມາ. ມາດຕະຖານທີ່ໄດ້ຕົກລົງກັນແລ້ວລະຫວ່າງປະເທດ ຈະຕ້ອງໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ເພື່ອໂຄງການການສຶກສາຂອງຄູ ທັງນີ້ເພື່ອການປຽບທຽບຂອງເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຖືກຮັບປະກັນ.

ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ແລະ ດີກວ່າກ່ຽວກັບເງິນເດືອນຂອງຄູຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທີ່ມີລາຍຮັບຕໍ່າ ແລະ ປານກາງແມ່ນຍັງມີຄວາມຈໍາເປັນ ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ລັດຖະບານແຫ່ງຊາດ ແລະ ຊຸມຊົນສາກົນຕິດຕາມກວດກາວ່າຄູໄດ້ຮັບເງິນດີເທົ່າໃດ ແລະ ການປຸກຈິດສໍານຶກໃນທົ່ວໂລກຂອງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຈ່າຍເງິນດີໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ.

ສະຫຼຸບ

ເພື່ອລົບລ້າງວິກິດໃນການຮຽນຮູ້ໄດ້, ທຸກໆປະເທດ, ບໍ່ວ່າຮັ່ງມີ ແລະ ທຸກຍາກ, ຕ້ອງຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໄດ້ເຂົ້າເຖິງຄູທີ່ໄດ້ຜ່ານການກໍ່ສ້າງທີ່ດີຝຶກອົບຮົມພ້ອມທັງ ມີແຮງຈູງໃຈທີ່ດີ. ໃນ 10 ຍຸດທະສາດ ທີ່ໄດ້ກ່າວຢູ່ທີ່ນີ້ແມ່ນອີງໃສ່ຫຼັກຖານຂອງນະໂຍບາຍທີ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດ, ບັນດາໂຄງການ, ແຜນຍຸດທະສາດຈາກລະດັບຄວາມກວ້າງຂອງບັນດາປະເທດ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການສຶກສາ. ໂດຍປະຕິບັດການປະຕິຮູບເຫຼົ່ານີ້, ບັນດາປະເທດສາມາດຮັບປະກັນວ່າເດັກນ້ອຍ ແລະ ຊາວໜຸ່ມທຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຜູ້ຕ້ອຍໂອກາດ, ໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບດີທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າ ຈໍາເປັນຕ້ອງຮັບຮູ້ທ່າແຮງຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ນໍາໄປສູ່ຊີວິດທີ່ມີຄວາມສໍາເລັດ.

© Eva-Lotta Jansson/ UNESCO

ການຮຽນ ແລະ ການສອນ: ການບັນລຸຄຸນນະພາບການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ

ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ປີ 2013/4 ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຂາດຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄຸນນະພາບການສຶກສາ ແລະ ຄວາມລົ້ມເຫຼວໃນການເຂົ້າເຖິງຜູ້ດ້ອຍໂອກາດ ສິ່ງຜິດໃຫ້ເກີດວິກິດການຮຽນຮູ້ທີ່ຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຮີບດ່ວນ. ໃນທົ່ວໂລກ, ເດັກນ້ອຍ 250 ລ້ານຄົນ - ຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍມາຈາກດ້ອຍໂອກາດ - ບໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຂັ້ນພື້ນຖານ, ປ່ອຍໃຫ້ຂາດຫັກສະທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງມີ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນວຽກງານທີ່ເໝາະສົມ ແລະ ນຳໄປສູ່ຊີວິດທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ.

ການຮຽນ ແລະ ການສອນ: ການບັນລຸຄຸນນະພາບການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ໄດ້ອະທິບາຍວິທີການຂອງຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍສາມາດສະໜັບສະໜູນ ແລະ ຮັກສາລະບົບການສຶກສາທີ່ມີຄຸນນະພາບສຳລັບເດັກນ້ອຍທຸກຄົນ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄຳນຶງເຖິງຄວາມເປັນມາ, ໂດຍການຈັດຫາຄູທີ່ດີທີ່ສຸດ. ບົດລາຍງານຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງການຫຼຸດຜ່ອນການຊ່ວຍເຫຼືອ ເຊິ່ງກຳລັງສະກັດກັ້ນຄວາມກ້າວໜ້າໄປສູ່ເປົ້າໝາຍການສຶກສາ, ແລະ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວິທີການຂອງບັນດາປະເທດສາມາດເພີ່ມທຶນການສຶກສາ ໂດຍການໃຊ້ປະໂຫຍດຊັບພະຍາກອນພາຍໃນປະເທດໃຫ້ມີປະສິດທິພາບຫຼາຍຂຶ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ຊຸມຊົນສາກົນກຽມຈະສ້າງເປົ້າໝາຍການພັດທະນາຫຼັງ ປີ 2015, ບົດລາຍງານນີ້ ເຮັດໃຫ້ເປັນກໍລະນີທີ່ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈສຳລັບການໃຫ້ການສຶກສາເປັນຈຸດສູນກາງຢູ່ໃນໂຄງຮ່າງຂອງໂລກ. ມັນໄດ້ສະແດງຫຼັກຖານລ່າສຸດຈາກທົ່ວໂລກຂອງອິດທິພົນຂອງການສຶກສາ - ໂດຍສະເພາະແມ່ນເດັກຍິງ - ເພື່ອຊ່ວຍປັບປຸງສຸຂະພາບ ແລະ ໂພຊະນາການ, ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ, ສົ່ງເສີມການຂະຫຍາຍຕົວທາງເສດຖະກິດ ແລະ ປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ.

ບົດລາຍງານໂລກການຕິດຕາມການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນ ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ເພື່ອທີ່ຈະແຈ້ງ, ກຳນົດ ແລະ ຮັກສາຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ແທ້ຈິງເພື່ອການບັນລຸເປົ້າໝາຍການສຶກສາເພື່ອທຸກຄົນໃນປີ 2015. ບົດລາຍງານຕິດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າການບັນລຸເປົ້າໝາຍໄປທົ່ວ 200 ປະເທດ ແລະ ອານາເຂດ, ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ເປັນເອກະສານອ້າງອີງທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ ສຳລັບຜູ້ສ້າງນະໂຍບາຍການສຶກສາ, ຜູ້ຊ່ຽວຊານການພັດທະນາ, ນັກຄົ້ນຄວ້າວິໄຈ ແລະ ສື່ມວນຊົນ.

ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກເປັນຄູ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ການສຶກສາມີອຳນາດໃນການຫັນປ່ຽນຂອງສັງຄົມທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່. ສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃນການເປັນຄູທີ່ດີແມ່ນຈະເປັນຕົວແທນການເຄື່ອນໄຫວໃນການປ່ຽນແປງນີ້ວ່າເປັນສິ່ງຈຳເປັນຫຼາຍສຳລັບປະເທດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃນການຕໍ່ສູ້ຕາມການຈຳແນກ, ຄວາມບໍ່ຍຸຕິທຳ, ການຢຽດສິດິດ, ການສໍ້ລາດບັງຫຼວງ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກ. ຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນຄູນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່, ແລະ ພັນທະຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະຈັດຫາຄຸນນະພາບການສຶກສານັ້ນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບັບປຸງຄົນໃໝ່ທຸກໆມື້.

-ອານາ, ຄູສອນ, ປະເທດເປຣູ

ສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ກາຍເປັນຄູດີແມ່ນເພື່ອຈະສາມາດແບ່ງພອນສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອສາຍຄວາມແຕກຕ່າງໃນຊີວິດໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກອົມໃຈຂອງເຮົາ ທີ່ສາມາດສາຍໃຫ້ຄົນອື່ນຊອກຫາຈຸດພິເສດຂອງຕົນເອງ ແລະ ເປັນຄົນທີ່ເກັ່ງທີ່ສຸດໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເປັນ.

-ລີ, ຄູສອນ, ປະເທດຟິລິບປິນ

ສິ່ງທີ່ກະຕຸ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ຈະປ່ຽນແປງຊີວິດທີ່ຂອນຂາງກຳນົດໄວລວງໜາຂອງທ່ອງຮຽນທີ່ອອນທີ່ສຸດຂອງປະເທດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າ ເຫັນການສຶກສາເປັນພຽງເຄື່ອງມືຊະນິດດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຈະຊ່ວຍເຂົ້າເຈົ້າທຸກຄົນ ແລະ ເປັນພຽງວິທີການທີ່ຖືກຕ້ອງວິທີດຽວທີ່ຈະຊ່ວຍບັນລຸ "ຊີວິດທີ່ດີ".

-ດາວິນ, ຄູສອນ, ປະເທດເອກວາດໍ

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ທຸກຄົນມີສິດໃນການສຶກສາ: ທີ່ຮູ້ໜັງສື, ສາມາດຄິດໄລ່ ແລະ ຮູ້ວິເຄາະ, ມີຄວາມສຸກໃນການຮຽນຮູ້. ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງການຮຽນຮູ້. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ທຸກຄົນມີສິດທີ່ຈະມີວຽກເຮັດງານທຳ ແລະ ກຸມຕົນເອງ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງຕ້ອງການການສຶກສາເພື່ອເຮັດໄດ້ແນວນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ຈະບໍ່ມີທາງເກີດໄດ້ເລີຍ, ດັ່ງທີ່ກາວມາຂາງເທິງນັ້ນ ຖາທາກເຮົາບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດ.

-ລໍຣາ, ຄູສອນ, ສະຫະລາດຊະອານາຈັກ

ຂ້າພະເຈົ້າພິຈາລະນາວ່າຕົນເອງເປັນຄູອາຈານທີ່ດີເນື່ອງຈາກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄູສອນທີ່ດີ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຮຽນ ແລະ ການເຮັດວຽກຂອງຕົນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄາດວ່າຖາທາກວ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ປະສົບຜົນສຳເລັດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະສາມາດນຳໃຊ້ອາລົມ ແລະ ຄວາມສາມາດດຽວກັນໃນການຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນ.

-ຟວານຊີຊັກ, ຄູສອນ, ປະເທດໄນຈີເລຍ

UNESCO
Publishing

www.unesco.org/publishing
www.efareport.unesco.org